

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập

L. NGUYỄN VĂN ĐẠI

Lm. PHAN VĂN LỢI

Lm. NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Ra ngô gặp anh hùng hay anh cướp ???

“Anh hùng”, “chủ nghĩa anh hùng” là những từ ngữ đắt giá nhất và thời thượng nhất của chế độ Cộng sản Việt Nam trong hơn nửa thế kỷ qua. Nó không những xuất hiện trên báo chí công cụ tuyên truyền hàng triệu triệu lần mà còn trên cả miệng lưỡi của hàng lãnh đạo đảng, đến nỗi như trở thành một ám ảnh thường trực. Ví dụ nhân kỷ niệm “60 năm Cách mạng tháng Tám” (2005), diễn văn của Chủ tịch nước CS Trần Đức Lương tại Quảng trường Ba Đình sáng 2-9 có câu: “Nhìn lại những thành tựu vẻ vang của cách mạng Việt Nam 60 năm qua, chúng ta vô cùng tự hào về dân tộc ta, một dân tộc anh hùng... truyền thống yêu nước và chủ nghĩa anh hùng cách mạng của nhân dân Việt Nam chính là những nhân tố cơ bản, cốt lõi làm nên sức mạnh vô địch của nhân dân Việt Nam trong thời đại mới”. Đoạn Chủ tịch “vô cùng biết ơn và cảm tạ các bậc lão thành cách mạng, các bà mẹ Việt Nam anh hùng”, trước khi kết luận: “Dân tộc Việt Nam anh hùng, nêu cao truyền thống tự tôn dân tộc, nhất định sẽ lập nên những kỳ tích mới...”

Rồi có thời đất nước ta “ra ngô là gặp anh hùng”. Anh hùng xuất hiện mọi nơi chốn, mọi lãnh vực. Dưới sự lãnh đạo của đảng, đất nước sản xuất anh hùng đủ kiểu. Anh hùng đem thân chèn khẩu pháo, anh hùng lấy mình bịt lỗ châu mai, anh hùng tắm xăng vào người đốt kho đạn... Anh hùng lao động, anh hùng quét rác... Rồi lại thầy giáo anh hùng, nghệ sĩ anh hùng... Anh hùng thật có mà anh hùng giả cũng có. Anh hùng tô vẽ có mà anh hùng dựng đứng cũng có nữa. Mới đây còn có kẻ đề nghị tổ chức UNESCO vinh danh viên hèn tướng nường quân, vốn đã cùng Hồ Chí Minh đẩy dân tộc vào vòng nô lệ Cộng sản là “anh hùng giải phóng dân tộc” !?! Có thể nói một trong những thành tựu lớn của đảng là xây dựng được “chủ nghĩa anh hùng” và “xưởng đẻ anh hùng” vốn đã mê hoặc hàng triệu con người và cũng đã đẩy hàng triệu con người vào chỗ chết để xây ngai vàng vinh quang và tạo túi bạc ketchup cho đảng.

Nhưng thời đại ra ngô gặp anh hùng ấy có vẻ đã trôi qua. Chẳng phải xưởng đẻ anh hùng của đảng đóng cửa hay sập tiệm, song là vì loại anh hùng thật sống chết cho một chủ nghĩa lương gạt và một chế độ phi nhân chẳng còn mấy ai tôn trọng, và loại anh hùng giả (được nặn lên vì vinh quang và sự trường tồn của đảng) có từ lâu hay mới xuất hiện thì đã bị phơi trần lộ liễu dưới ánh sáng mặt trời thông tin của thời đại internet.

Đúng hơn, từ nay ra ngô, ra mọi loại ngô, người dân Việt Nam chủ yếu là gặp anh cướp.

+ Ra ngô ngồi lên xe để đến chợ mua hàng, đến trạm đỗ xăng, đến ủy ban đóng đủ loại nghĩa vụ thì gặp ngay anh cướp thuế. Phải nói là cướp thuế bởi lẽ tại các nước văn minh, nhờ đóng thuế như vậy mà người dân dễ con ra được nhà nước phụ nuôi từ lúc mới sinh cho tới khi 18 tuổi, đi học được hoàn toàn được miễn phí. (Có quốc gia còn cho trẻ mẫu giáo có bữa ăn nhẹ, học sinh có sách giáo khoa, sinh viên được mượn nợ nhà nước sau này đi làm trả lại). Bắt cứ việc gì lớn trong đời như xây nhà, lập gia đình, mở tiệm kinh doanh... đều có thể vay vốn nhà nước dễ dàng. Lúc đau yếu, thất nghiệp, già cả... thì nhà nước nuôi. Còn nếu sinh ra đã tàn tật, thiếu năng, chậm phát triển hoặc sau này vì sao đó mà bị tâm thần, nhà nước cũng sẽ nuôi đến chết. Còn tại VN thì sao? Những quyền lợi vừa nói nếu có thì chỉ dành cho thiểu số thân thuộc đảng viên cao, cán bộ gốc, “người có công cách mạng”, còn nhân dân thì hãy cứ “cực nhọc tự lo” và tiếp tục è cổ đóng thuế. Để nuôi bộ máy nhà nước, bộ máy đảng, bộ máy công an, bộ máy mặt trận và cung cấp tiền xài lẫn tiền phá cho các tổng công ty và đại tập đoàn quốc doanh. Nhân kỷ họp thứ 6 QH vốn đang bàn về bội chi ngân sách và tăng vọt nợ công quốc gia, tiến sỹ Trần Đình Bá, Hội Khoa học kinh tế, có thư gửi các giới biểu phân tích cho thấy: “Tăng vọt nợ công quốc gia đang trở thành nỗi nhức nhối của toàn dân và các đại biểu QH. Có nhiều nguyên nhân làm tăng vọt nợ công quốc gia và nợ công nước ngoài, song cứ hãy nhìn vào đầu tư công trong giao thông vận tải là sẽ thấy ngay vấn đề... Nước ta có “Tứ đại Vina” [Vinashin, Vinalines, Vina Đường Sắt và Vina Hàng Không] là những “chủ công” làm thắt chặt ngân sách và làm tăng vọt nợ công nước ngoài trên 72,5 tỷ USD.... Theo Global debt clock (Đồng hồ báo nợ công thế giới), tính từ ngày 4-9-2012 đến nay nay, nợ công VN đã tăng vọt 4,9 tỷ USD, bình quân mỗi người dân từ người già đến em bé mới chào đời phải “gánh” tới 826.4 USD nợ công. Đây là kỷ lục chưa từng có trong lịch sử kinh tế VN!” (Theo kienthuc.net.vn)

+ Đến trường học và bệnh viện, nơi theo nguyên tắc và theo cảm nghĩ, người dân được phục vụ đúng mức với số tiền đã đóng thuế hay trả dịch vụ, kèm theo lương tâm chức nghiệp và tấm lòng nhân đạo từ ông thầy dạy hay ông thầy thuốc. Thế nhưng hiện nay, đó là nỗi lo khôn cùng của dân Việt, vì tại đây họ bị cướp đủ kiểu. Ở nhà trường thì ngoài học phí chính còn học phí thêm và đủ thứ phí phụ, làm hao hụt phần lớn ngân sách gia đình và đã khiến hàng triệu thiếu niên phải bỏ học. Sách giáo khoa (dù biên soạn câu thả) vẫn phải mua lại hàng năm, anh không để cho em được. Nay lại phát sinh kiểu đồng phục văn minh sang trọng, chiếm nguyên tháng lương của người lao công. Ngoài ra, tâm hồn thanh thiếu nhi còn bị cướp đi bởi một thứ triết lý giáo dục duy vật vô thần, bởi một cung cách giáo dục thực đầy gian dối, mời gọi bạo lực. Chưa kể công an còn có thể xông vào trường để lôi học sinh viên về đồn tra tấn hay tiện thể tống ngục. Bệnh viện thời Cộng sản thì chẳng còn là nhà thương tí nào. Trở thành đồ tể thay cho từ mẫu, lương y đa phần được đào tạo qua loa, lương tâm chức nghiệp thì ít mà thói ham chuộng tiền bạc thì nhiều. Ngoài chuyện viện phí và dược phí cao tận trời, khiến khối bệnh nhân tán gia bại sản, lại có chuyện chà đạp y đức, phân bội lời thề Hippocrate. Như nhân bản giấy xét nghiệm máu cho cả ngàn bệnh nhân lớn nhỏ, giải phẫu thẩm mỹ chết người rồi vứt xác xuống sông, để mặc mẹ con thai phụ lìa trần vì tội không đưa phong bì, tiêm vắc-xin quá hạn cho trẻ thơ chết hàng loạt, cắt ruột già thay vì ruột thừa làm người bệnh tử vong, tráo thủy tinh thể giả mặc bệnh nhân sớm bị đui mù, truyền nhầm máu cho sản phụ....

+ Có chồng con chết trận, bao năm trời không tìm ra xác, nghe nói có những nhà ngoại cảm tài ba, xuất thân từ viện nghiên cứu nọ kia, được cán bộ nhà nước xác nhận, được cơ quan nhà nước chi tiền, thân nhân vội đến nhờ “thầy”, nhờ

**GIẢI NHÂN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ▶▶ Ra ngõ gặp anh hùng hay anh cướp ???
- Trg 03 ▶▶ Lời Kêu gọi dừng việc thông qua Dự thảo sửa đổi HP năm...
-Nhóm Kiến nghị 72.
- Trg 04 ▶▶ Thông báo v/v Việt Nam trở thành thành viên HĐ NQ LHQ
-Mạng lưới Blogger Việt Nam.
- Trg 05 ▶▶ Lời Kêu gọi toàn dân phản đối bản "HP" áp đặt của CS...
-Khởi 8406.
- Trg 07 ▶▶ HT Viên Định viết thư cho các đại biểu QH về hiện tình...
-Phòng Thông tin Phật giáo QT
- Trg 08 ▶▶ Công an Vĩnh Long không cho tin đồ Cao Đài mặc áo dài...
-RFA và Nguyễn Bạch Phụng.
- Trg 09 ▶▶ Tại sao không muốn Viện Khống Tử?
-Ngô Nhân Dụng.
- Trg 11 ▶▶ Khi người Cộng sản mất phương hướng.
-JB Nguyễn Hữu Vinh.
- Trg 13 ▶▶ Nguy đâu cứu đây. Nguy đây cứu đâu? Cứu đâu nguy đây!
-Vũ Thạch.
- Trg 14 ▶▶ Tâm thư gửi Quốc hội: Hiến pháp mới, cơ hội cuối cùng cho...
-Phạm Chí Dũng.
- Trg 15 ▶▶ Trên sông vắng Trương Chi cất tiếng hát (thơ).
-Đặng Huy Văn.
- Trg 16 ▶▶ Việt Nam sách nhiễu các NGO nhân quyền.
-Huỳnh Thục Vỹ.
- Trg 17 ▶▶ Bản chất rùng rú đòi đại diện thế giới về nhân quyền.
-Nguyễn Anh.
- Trg 18 ▶▶ Quốc tế phản ứng việc VN vào HĐ Nhân quyền LHQ.
-Trà Mi VOA
- Trg 19 ▶▶ Sự thật vô cùng đơn giản.
-Song Chi.
- Trg 20 ▶▶ Thông đốc Bình có biết?
-Minh Diệm.
- Trg 22 ▶▶ "Nhà ngoại cảm" và người Cộng sản.
-Nguyễn Ngọc Già.
- Trg 24 ▶▶ Giải mã việc VTV „đánh“ các nhà ngoại cảm.
-Trần An Lộc.
- Trg 26 ▶▶ Ôn đảng - Ôn chính phủ!
-Cánh Cò.
- Trg 28 ▶▶ Hải Yến & Con bả phạm pháp công khai (Đình Tân Lực)

"cậu", nhờ "cô" tìm cho ra hài cốt đem về an táng tại nghĩa trang liệt sĩ hay nghĩa địa gia đình, thì lại bị móc túi đến cả trăm triệu, và nay lại biết mình bị cướp cả niềm tin, bởi lẽ nhúm hài cốt đó chỉ là xương động vật (Vụ "cậu Thủy", "cô Hằng" vừa nổi đình nổi đám là một ví dụ). Mà đây đâu phải số ít cũng đâu phải lần đầu! Ngay từ thập niên 90 của thế kỷ trước, người dân đã nghe những lời ta thán về việc qui tập hài cốt một cách bừa bãi. Với 72 nghĩa trang liệt sĩ trên toàn quốc, nhiều nghĩa trang mênh mông như Nghĩa trang quốc gia Trường Sơn, Nghĩa trang quốc gia Đường 9, thế mà chỉ trong một thời gian ngắn, đã phủ đầy những nấm mộ. Cho đến tận bây giờ, người ta vẫn không biết trong số hàng trăm ngàn nấm mộ đó, bao nhiêu mộ có xương cốt liệt sĩ thật, và bao nhiêu mộ chỉ là xương thú hay đất đá! Từ nay, hương khói tại đó sẽ dâng lên ai và nước mắt sẽ nhỏ xuống trên hồn nào?

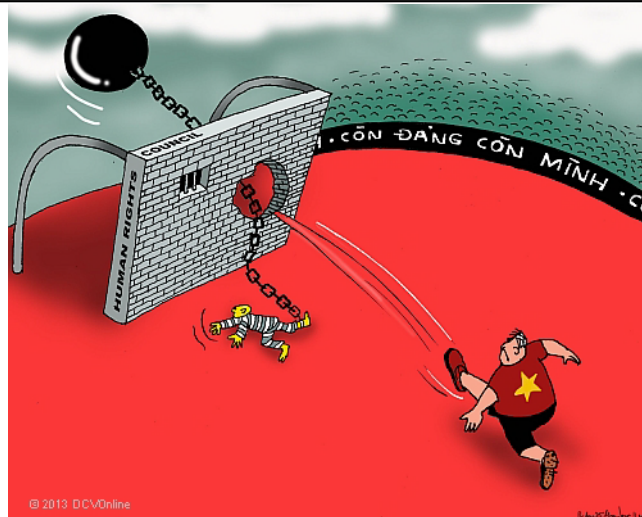
+ Người chết đã không an phận mà người chết cũng chẳng an thân, nếu chẳng may phải bước vào đống công an, dù với lý do hết sức nhỏ nhặt như không đội mũ bảo hiểm, gây lộn với hàng xóm, chẳng may có mặt gần hiện trường một vụ án mạng, hoặc với lý do nghiêm trọng về mặt hình sự hay chính trị. Tất cả đều có thể bị cướp: từ bị cướp thanh danh đến cướp tên tuổi, bị cướp tiền bạc đến cướp mạng sống, bị cướp hiện tại bản thân đến cướp tương lai con cháu. Cướp bởi những tay công an coi việc tra tấn bị can là cơ hội được khen thưởng, bởi những viên công tố coi việc tố cáo bị can (dù tố cáo oan) là cơ hội tiền thân, bởi những ông quan tòa coi việc kết án bị can (dù kết án nhầm) là cơ hội để leo cao địa vị. Vụ ông Nguyễn Thanh Chấn mới đây là một điển hình.

+ Chưa hết, tin đồn ra khỏi ngõ để tới cửa Phật, tới nhà Chúa, tới thánh thất thì gặp ngay anh cướp mang tên Nghị định 92. "Anh cướp" này ngang nhiên tước đoạt tự do trong sinh hoạt và độc lập trong tổ chức của các Giáo hội, cũng như từ hơn nửa thế kỷ nay, "đồng bọn của anh" đã ngang ngược chiếm đoạt hàng ngàn hàng vạn cơ sở và đất đai tôn giáo, đã tiến qua thế giới bên kia hay tống vào nhà ngục bên này vô số chức sắc và tín đồ bị đảng và nhà nước coi là nguy hiểm.

+ Công dân nay bước vào xa lộ thông tin, lên mạng lưới toàn cầu thì cũng gặp một anh cướp mang tên Nghị định 72. Anh này trước hết muốn cướp mọi thông tin liên quan đến công dân mạng nhờ các công ty dịch vụ internet, thứ đến cướp tự do chuyển tải tin tức bài vở, truyền đạt ý kiến bình luận, nhất là ý kiến bình luận về nhân tình thế thái, về thời sự đất nước, về bản thân chế độ, về sai lầm và tội ác của nhà cầm quyền. Và rốt cuộc sẽ cướp tự do sinh sống bằng cách tặng cho dân mạng bặt mạng và liều mạng đó những năm tháng tù dài và từ đó giết chết sinh mạng chính trị nếu chưa cần kết thúc sinh mạng xác hồn của đương sự.

Cuối cùng, mọi công dân bước vào ngõ pháp luật thì e rằng từ nay sẽ gặp một anh cướp đầu sỏ mang tên Cương lĩnh đảng đội danh HP 2013. "Anh cướp" đầu sỏ này sẽ tước lấy mọi quyền chính trị của dân (là quyền làm chủ đất nước), mọi quyền hữu sản của dân (là quyền có đất đai), mọi quyền được che chở bảo vệ bởi công an quân đội (vì quân đội công an sẽ chỉ trung thành và bảo vệ kẻ đề ra "anh"), mọi quyền được làm kinh tế bình đẳng (vì đặc quyền đặc lợi vẫn chỉ dành cho công ty xí nghiệp nhà nước). Anh cướp này (HP theo ý đảng) thực ra chỉ là một khẩu đại bác bắn vào nhân dân do khoảng trên dưới 1000 tên cướp là ủy viên trung ương đảng và đại biểu QH (nếu chẳng may họ mù quáng và cố chấp muốn trở thành như thế trong thời gian tới, sau khi bản HP đang bị toàn dân phản đối được thông qua).

Trở lại với các anh hùng của chế độ CS. Các anh hùng này thực ra cũng chỉ là những nạn nhân. Họ đã bị cướp lý trí đến mê muội và cướp ý chí đến đề hèn để phụng sự một chủ nghĩa sai lầm và một chế độ bất công; họ đã bị cướp sức lực và cướp mạng sống để góp phần hình thành một tổ chức tội ác và xây dựng một đảng cướp đơn thuần, vốn chỉ làm được hai việc là phản dân và hại nước. **BAN BT**

Đzô Hội đồng Nhân quyền (Babui - DCVonline)

LỜI KÊU GỌI

DỪNG VIỆC THÔNG QUA DỰ THẢO HIẾN PHÁP NƯỚC CHXHCN VIỆT NAM NĂM 1992 (SỬA ĐỔI 2013)

—Nhóm Kiến Nghị 72 (khởi xướng và hưởng ứng) 15-11-2013—

Nhóm Kiến Nghị 72 vừa đưa ra Bản dự thảo Lời kêu gọi dừng việc thông qua Dự thảo Hiến pháp nước CHXHCNVN năm 1992 (sửa đổi 2013). Trước đây Kiến nghị ngày 19-01-2013 về sửa đổi Hiến pháp 1992, mang chữ ký trực tiếp của 72 người và tiếp đó có gần 15000 người ký hưởng ứng. Nay ban soạn thảo thông báo đến quý vị nào muốn tham gia ký tên Bản kiến nghị dừng thông qua Hiến pháp 2013 xin vui lòng gởi tên, nghề nghiệp, địa chỉ đến tiền sĩ Nguyễn Quang A, tại email: anguyenquang@gmail.com. Đợt thu thập chữ ký này kết thúc vào 12 giờ trưa, ngày 15-11-2013.

Dưới đây là toàn văn Lời kêu gọi.

Lời kêu gọi dừng việc thông qua Dự thảo Hiến pháp nước CHXHCN Việt Nam năm 1992 (sửa đổi 2013)

Kính gửi Quốc hội nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam khóa XIII,

Dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992, như đang được thảo luận và chuẩn bị thông qua tại Kỳ họp thứ 6 của Quốc hội khóa XIII, về cơ bản vẫn như Hiến pháp hiện hành, thậm chí có một số điểm còn thụt lùi hơn trước. Điều đó có nghĩa là vẫn duy trì một nền tảng pháp lý lỗi thời của thể chế toàn trị, là nguồn gốc đã gây ra cho đất nước và nhân dân rất nhiều thảm họa, đặc biệt là cuộc khủng hoảng trầm trọng về chính trị – kinh tế – văn hóa – xã hội mà cả nước đang lâm vào và vẫn chưa có lối thoát.

Kể từ ngày tái thống nhất Tổ quốc, chưa bao giờ độc lập, chủ quyền, toàn vẹn lãnh thổ quốc gia bị uy hiếp như ngày nay. Kinh tế đất nước chìm ngập trong tham nhũng và nợ nần, lòng dân phân tán, mất lòng tin vào hệ thống cầm quyền giữa lúc phải đối mặt với những thách thức hiểm nghèo trên mọi

phương diện đối nội và đối ngoại. Trong hoàn cảnh đó, việc Quốc hội khóa XIII thông qua một bản Hiến pháp như thế sẽ chỉ đẩy đất nước lún sâu hơn nữa vào tình trạng khủng hoảng và bế tắc, cướp đi cơ hội chuyển đổi một cách ôn hòa thể chế chính trị từ toàn trị sang dân chủ, tạo điều kiện đẩy mạnh sự phát triển và bảo vệ Tổ quốc.

Chúng tôi, những người khởi xướng và hưởng ứng Kiến nghị 72*, một lần nữa kiến nghị Quốc hội tạm dừng việc thông qua tại Kỳ họp thứ 6 của Quốc hội khóa XIII Dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992.

Chúng tôi khẩn thiết kêu gọi các đại biểu Quốc hội khóa XIII, với tất cả lương tri và ý thức trách nhiệm của những người có danh nghĩa đại diện cho nhân dân, hãy nhìn thẳng vào thực trạng đất nước, lắng nghe những ý kiến tâm huyết đóng góp xây dựng Hiến pháp, để có đủ dũng khí quyết định tạm dừng việc thông qua Dự thảo Hiến pháp sửa đổi và trả lại quyền lập hiến cho nhân dân. Muốn vậy, phải tổ chức tranh luận một cách thẳng thắn, nghiêm túc và công khai những điểm cơ bản về thể chế chính trị đang còn ý kiến khác nhau, tạo sự đồng thuận trong xã hội và tiến hành trưng cầu ý dân. Trường hợp vẫn đưa ra bỏ phiếu, chúng tôi kêu gọi các vị đại biểu bỏ phiếu không thông qua.

Nếu cam chịu thông qua một bản Hiến pháp như Dự thảo đang bàn thì Quốc hội khóa XIII sẽ có tội với Tổ quốc và nhân dân, và cá nhân các đại biểu Quốc hội khóa XIII sẽ phải chịu phần trách nhiệm của mình trước lịch sử, trước dân tộc.

Ngày 15 tháng 11 năm 2013

Những người khởi xướng và hưởng ứng Kiến nghị 72

* Kiến nghị ngày 19-1-2013 về sửa đổi Hiến pháp 1992, mang chữ ký trực tiếp của 72 người và tiếp đó có gần 15000 người ký hưởng ứng

Đang điều trị tại bệnh viện, thầy giáo Đinh Đăng Định bị đưa về lại trại tù.

Thầy giáo Đinh Đăng Định là một tu nhân lương tâm, bị bắt ngày 21-10-2011, bị kết án 6 năm tù với tội danh "Tuyên truyền chống phá Nhà nước XHCN" theo Điều 88 BLHS trong phiên tòa sơ thẩm ngày 09-08-2012; sau đó, ông bị tòa án tỉnh Đắk Nông y án tại phiên phúc thẩm ngày 21-11-2012. Trong trại giam An Phước, Bình Dương, ông bị ung thư dạ dày và đã phải đưa vào bệnh viện 30 Tháng 4, Quận 5, Sài Gòn, phẫu thuật khối u hôm 19-08-2013 vừa qua.

Bà Đặng Thị Định, phu nhân thầy Định mới đây cho biết: "Trưa ngày 08-11-2013, tôi mang cơm trưa vào cho chồng như thường lệ thì thấy công an trại giam An Phước vội vã đưa ông lên xe cứu thương. Không biết họ sẽ đưa đi đâu mà họ cũng chẳng thông báo gì cho gia đình, tôi liền thuê xe ôm chạy theo xe cứu thương và cuối cùng xe về trại giam An Phước, Bình Dương."

"Sau đó 1 hôm, ngày 09-11, tôi được thăm chồng tới 1 tiếng đồng hồ và chồng tôi cho biết: rạng sáng ngày 09-11, ông đau quặn quai và ói ra mật xanh lè đẳng ngất. Trong trại giam, trại không cho ông được truyền nước biển và truyền đường, còn mỗi lần uống thuốc chỉ cho uống 1 viên, trong khi ở bệnh viện bác sĩ cho truyền nước biển và mỗi lần uống 5 viên thuốc. Từ khi về trại giam, chồng tôi chưa được trại cho ăn cơm hay ăn cháo, chỉ ăn tạm miếng bánh và trái mận mà tôi đã mua trong bệnh viện và đưa cho ông trước khi ông bị chuyển về trại".

Bà Đinh thuật tiếp: "Ông Phùng Văn Tuyển, phó giám thị trại giam nói: bệnh viện thông báo cho trại biết chồng tôi đủ sức khỏe nên họ đón về. Nhưng bác sĩ Hùng [điều trị cho thầy Định] lại nói rằng không biết lý do vì sao trại giam lại đưa chồng tôi về lại trại. Bác sĩ thấy sức khỏe chồng tôi yếu nên có xin cho ông ở lại bệnh viện để chữa trị nhưng không được, vì đây là lệnh của cấp trên nên phải đưa chồng tôi về trại giam".

Bà Đinh lo lắng: "Lệnh này giống như là lệnh giết người vậy, bởi vì sức khỏe của chồng tôi rất yếu mà họ lại đưa chồng tôi về trại giam. Bệnh viện và bác sĩ chỉ biết làm theo lệnh của cấp trên. Vậy đạo đức của ngành y ở đâu! Không biết sức khỏe của chồng tôi ở trong trại giam thế nào?"

Đầu tháng 10-2013, gia đình đã làm đơn đề nghị nhà cầm quyền tạm miễn hình phạt tù cho thầy Định, đang trong tình trạng bệnh tật rất hiểm nghèo, để được chữa trị tại gia. Nhưng sự thể lại bi đát như vừa thấy, đang lúc CS luôn miệng nói "nhân quyền!"

Theo VRNs (13.11.2013)

MẠNG LƯỚI BLOGGER VIỆT NAM THÔNG BÁO

**v/v Việt Nam trở thành thành viên Hội đồng Nhân quyền LHQ
.....Việt Nam và hải ngoại 14-11-2013.....**

Ngày 14 Tháng 11, Năm 2013

Với thể thức chọn 4 chỉ loại 1 trong 5 ứng viên của khu vực châu Á, các quốc gia Việt Nam, Trung Quốc, Maldives và Saudi Arabia đã trở thành thành viên của Hội Đồng Nhân Quyền Liên Hiệp Quốc (UNHRC) nhiệm kỳ 2014-2016. Trước đó, việc Jordan rút tên khỏi danh sách ứng viên đã mở đường cho 4 quốc gia kể trên đắc cử một cách đương nhiên và không có cạnh tranh.

Theo nghị quyết 60/251 của UNHRC, với vai trò thành viên, quốc gia Việt Nam trong đó bao gồm cả chính quyền lẫn hơn 90 triệu công dân phải có nghĩa vụ gìn giữ những giá trị nền tảng cao nhất trong việc thúc đẩy và bảo vệ nhân quyền cũng như tôn trọng những điều khoản mà Việt Nam đã tự nguyện cam kết. Nghĩa vụ này đã được Bộ trưởng Ngoại giao Phạm Bình Minh xác nhận sau khi Việt Nam đắc cử vào UNHRC: “*thực hiện tốt các nghĩa vụ và cam kết của một quốc gia là thành viên Hội đồng Nhân quyền và thành viên Liên Hiệp Quốc*”.

Trước sự kiện này, Mạng Lưới Blogger Việt Nam cho rằng:

Đề thật sự xứng đáng là một thành viên của UNHRC, Việt Nam phải thực hiện những nghĩa vụ và cam kết này bằng những hành động cụ thể và không chỉ dừng lại ở những tuyên bố của một số quan chức chính phủ. Cụ thể là Việt Nam phải:

1. Đồng ý với 7 yêu cầu từ Liên Hiệp Quốc - nhưng chưa được đáp ứng bởi chính phủ Việt Nam - để Liên Hiệp Quốc cử phái đoàn đến Việt Nam điều tra những tố giác vi phạm nhân quyền.

2. Chấm dứt mọi hành vi tra tấn, trừng phạt hoặc đối xử tàn nhẫn, vô nhân đạo hoặc làm mất phẩm giá đối với mọi công dân Việt Nam như

đã ký kết vào *Công ước Chống Tra Tấn* của Liên Hiệp Quốc vào ngày 7 tháng 11 năm 2013.

3. Trả tự do cho những công dân đang bị giam giữ chỉ vì thực thi quyền tự do ngôn luận và các quyền con người khác dựa trên những nền tảng giá trị, tiêu chuẩn phổ quát từ các công ước của Liên Hiệp Quốc.

4. Hủy bỏ những điều luật có nội dung mơ hồ và bị diễn giải tùy tiện như Điều 258, Bộ luật Hình sự với nội dung: “*lợi dụng các quyền tự do dân chủ xâm phạm lợi ích của Nhà nước, quyền, lợi ích hợp pháp của tổ chức, công dân...*”

5. Chấm dứt tình trạng độc quyền trong các lĩnh vực báo chí, xuất bản, đảm bảo quyền tự do thành lập các cơ quan báo chí, cơ quan xuất bản của mọi cá nhân, tổ chức, gỡ bỏ tường lửa ngăn chặn sự truy cập của người sử dụng vào các trang mạng xã hội, đồng thời chấm dứt hiệu lực của Nghị định 72/2013/NĐ-CP với các nội dung siết chặt tự do biểu đạt và thông tin trên mạng.

Trong vị trí và vai trò của những công dân tự do và với quan niệm Việt Nam trở thành thành viên của UNHRC đồng nghĩa với “đất nước Việt Nam với tất cả hơn 90 triệu công dân Việt Nam” trở thành thành viên của UNHRC, Mạng Lưới Blogger Việt Nam (MLBVN) sẽ tham gia, đóng góp vào việc gìn giữ những giá trị nền tảng cao nhất trong việc đẩy mạnh và bảo vệ nhân quyền cũng như tôn trọng những điều khoản mà Việt Nam đã tự nguyện cam kết. Cụ thể là MLBVN sẽ khởi xướng và kêu gọi sự tham gia của mọi tầng lớp công dân Việt Nam cùng nhau:

1. Xuống đường công khai phổ biến các văn bản về nhân quyền mà Việt Nam đã ký kết, cụ thể là *Bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền*,

Công ước quốc tế về các quyền dân sự và chính trị, Công ước quốc tế về các quyền kinh tế, xã hội và văn hóa, Công Ước Chống Tra Tấn và các văn bản khác có liên quan.

2. Công khai tổ chức những buổi trao đổi hoặc cổ súy nhân quyền dưới nhiều hình thức như thảo luận nơi công cộng, dã ngoại, cà phê tuổi trẻ, đi bộ / lái xe đạp vì nhân quyền.

3. Cử đại diện đến các văn phòng của Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp Quốc nói riêng và tổ chức Liên Hiệp Quốc nói chung để đề trình về tình hình nhân quyền tại Việt Nam và những đề nghị, yêu cầu cải tiến để nhân dân Việt Nam thật sự được hưởng những quyền làm người phổ quát và đất nước Việt Nam thực sự xứng đáng là một thành viên của UNHRC.

4. Phối hợp với nhiều tổ chức, cá nhân để xúc tiến xây dựng một cơ sở dữ liệu trực tuyến nhằm lưu trữ những vi phạm nhân quyền của Việt Nam để các tổ chức, cá nhân quan tâm (bao gồm cả các cơ quan chính phủ) dễ dàng tham khảo nhằm thúc đẩy và bảo vệ nhân quyền, đồng thời làm tròn nghĩa vụ và cam kết của một thành viên trong Hội Đồng Nhân quyền Liên Hiệp Quốc.

5. Công khai và chính thức ra mắt Mạng Lưới Blogger Việt Nam vào ngày 10 tháng 12 - *Ngày Quốc Tế Nhân Quyền* do Liên Hiệp Quốc khởi xướng.

*Mạng Lưới Blogger Việt Nam
tuyenbo258.blogspot.com
tuyenbo258@gmail.com*

KHỐI 8406 LỜI KÊU GỌI

TOÀN DÂN PHẢN ĐỐI BẢN "HIẾN PHÁP" ÁP ĐẶT CỦA ĐCS VÀ ĐÒI HỎI MỘT BẢN HIẾN PHÁP MỚI CỦA NHÂN DÂN VN

.....Việt Nam 13-11-2013.....

Kính gửi:

- Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

- Các chính phủ dân chủ, các tổ chức nhân quyền và cộng đồng thế giới tiến bộ.

Ngày 17-10-2013, Văn phòng Quốc hội (QH) nước CHXHCNVN ra thông báo: kỳ họp thứ 6 của cơ quan này sẽ diễn ra từ ngày 21-10 đến 30-11-2013. Trong phiên khai mạc, ông Nguyễn Sinh Hùng, Chủ tịch QH tuyên bố: "Tại kỳ họp này, QH sẽ xem xét, quyết định thông qua Dự thảo sửa đổi Hiến pháp năm 1992", rồi nói tiếp: "QH hoan nghênh và trân trọng cảm ơn đồng bào ta ở trong nước và nước ngoài đã nhiệt tình hưởng ứng và có nhiều ý kiến đóng góp xây dựng Dự thảo".

Trước đó, ngày 29-12-2012, ông Phan Trung Lý, Trưởng Ban biên tập dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992 đã khẳng định với báo giới: "Ở nước ta, tất cả quyền lực thuộc về nhân dân, nên nhân dân có vai trò rất quan trọng trong việc xây dựng và sửa đổi Hiến pháp. Mục đích là phát huy quyền làm chủ, huy động trí tuệ, tâm huyết của nhân dân, tạo sự đồng thuận của nhân dân, thể hiện ý chí, nguyện vọng của nhân dân... Nhân dân có thể cho ý kiến đối với Điều 4 Hiến pháp như với tất cả các nội dung khác trong dự thảo, không có gì cấm kỵ cả".

Để thực hiện việc này, Nhà cầm quyền đã tổ chức cấp phát tài liệu "Lấy ý kiến nhân dân về Hiến pháp" khắp cả nước rồi hướng dẫn việc điền phiếu in sẵn đến từng tổ dân phố, từng hộ gia đình, từng đảng viên, đoàn viên và các tổ chức chính trị, tôn giáo, xã hội... Bằng thủ đoạn đó, họ muốn "lừa" nhân dân Việt Nam vào cái "rọ" Hiến pháp 2013 do họ biên soạn. Như mọi chuyện lớn nhỏ trong quá khứ, mục đích của họ lần này cũng rất rõ ràng: không ai được đi ra ngoài cương lĩnh và "định hướng" của Đảng! Nghĩa là Hiến pháp quốc gia cao lắm cũng chỉ là văn kiện có tầm quan trọng thứ hai, sau cương lĩnh của Đảng, như ông Tổng bí thư đã tuyên bố! May thay, có

những thành phần ưu tú của Dân tộc bất chấp mọi hiểm nguy, với trí tuệ và lòng can đảm của mình, đã quyết tâm đi chệch "định hướng" của Đảng, mà điển hình là:

+ Kiến nghị về sửa đổi Hiến pháp 1992 ngày 19-1-2013 của **Nhóm 72 nhân sỹ, trí thức** Việt Nam nêu rõ: "Việc đảng cầm quyền chấp nhận sự cạnh tranh chính trị là phù hợp với xu thế lịch sử, là điều kiện cho sự phát triển của đất nước, đáp ứng đòi hỏi của nhân dân, kể cả các đảng viên trung thực của đảng Cộng sản VN trước bối cảnh hiện nay của đất nước."

+ Tuyên bố của **Các Công dân tự do** khắp mọi miền đất nước ngày 28-2-2013 khẳng định: "Chúng tôi ủng hộ đa nguyên, đa đảng, ủng hộ các đảng cạnh tranh lành mạnh vì tự do, dân chủ, vì hòa bình, tiến bộ của dân tộc Việt Nam. Không một đảng nào, lấy bất cứ tư cách gì để thao túng toàn trị đất nước."

+ Thư của **Hội Đồng Giám Mục Việt Nam** ngày 01-03-2013 chỉ ra sự mâu thuẫn trong Dự thảo sửa đổi Hiến pháp: "Một mặt, Điều 74 khẳng định Quốc hội là "Cơ quan quyền lực Nhà nước cao nhất". Mặt khác, Điều 4 lại khẳng định đảng cầm quyền là "lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội". Vậy ai lãnh đạo ai? Phải chăng Quốc hội chỉ là công cụ của đảng cầm quyền? Nếu như thế, việc người dân đi bầu các đại biểu Quốc hội có ý nghĩa gì?"

+ Tuyên bố ngày 5-3-2013 của **Hòa thượng Thích Quảng Độ, Tăng thống Giáo hội Phật giáo VN Thống nhất**, nhắc lại Sách lược 8 điểm cứu nguy đất nước đã đề xuất hồi đầu năm 2001 và nhấn mạnh một trong 8 điểm đó là «*Bầu lại Quốc hội thật sự đại diện cho dân, thiết lập một Nhà nước pháp quyền*».

+ Lời Hiệu triệu ngày 08-03-2013 của **Cụ Lê Quang Liêm, Hội trưởng Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo Thuận túy**, kêu gọi đồng bào liên kết đấu tranh đòi Đảng cộng sản chấp nhận một cuộc trưng cầu dân ý dưới sự giám sát của quốc tế để Việt Nam có được một Hiến pháp dân chủ.

+ Phát biểu của **bác sĩ Nguyễn Đan Quế, sáng lập viên Cao Trào Nhân Bản** trên đài Tiếng nói Hoa Kỳ ngày 1-4-2013: "*Bản Hiến pháp hiện hành là hoàn toàn vô giá trị*" và ông kêu gọi tăng cường sức mạnh quần chúng để buộc Nhà cầm quyền phải để dân bầu ra một Quốc hội Lập hiến, vì nền dân chủ thực thụ cho Việt Nam.

Ngoài ra, các bản văn trên còn đề cập đến một thực tế phổ biến là: Các quyền tự do tư tưởng, ngôn luận, thông tin, báo chí, bầu cử; quyền tư hữu, chế độ lao tù và việc trưng cầu dân ý... theo tinh thần và nội dung các Tuyên ngôn lẫn Công ước quốc tế về Nhân quyền luôn luôn bị Nhà cầm quyền Việt Nam vi phạm nghiêm trọng, mặc dù họ đã cam kết tuân giữ chúng trước quốc tế...

Về phía Nhà cầm quyền, họ đã đáp lại những ý kiến đóng góp của nhân dân ra sao? Sau đây là vài ví dụ tiêu biểu:

+ Ngày 25-2-2013, tại Vĩnh Phúc, ông Nguyễn Phú Trọng, Tổng bí thư đảng đã phát biểu bằng giọng điệu trịch thượng như sau: "*Các đồng chí phải lãnh đạo cái việc góp ý kiến sửa đổi dự thảo Hiến pháp (...)* Vừa rồi đã có các luồng ý kiến có thể quy vào được là suy thoái tư tưởng, chính trị, đạo đức, lối sống. Xem ai có tư tưởng muốn bỏ Điều 4 Hiến pháp không? Phủ nhận vai trò lãnh đạo của Đảng không? Muốn đa nguyên đa đảng không? Muốn tam quyền phân lập không? Muốn phi chính trị hóa quân đội không? (...) Các đồng chí cần quan tâm xử lý cái này".

+ Ngày 22-10-2013, ông Phan Trung Lý đã báo cáo trước Quốc hội việc "tiếp thu ý kiến của đại biểu và của nhân dân" về Dự thảo như sau: "*Về vị trí, vai trò lãnh đạo của đảng Cộng sản Việt Nam (Điều 4), qua tổng hợp ý kiến nhân dân và đại biểu Quốc hội cho thấy: tuyệt đại đa số ý kiến nhân dân và các đại biểu Quốc hội tán thành việc khẳng định trong Hiến pháp vai trò lãnh đạo của Đảng và những nội dung thể hiện tại Điều 4 của Dự thảo*". (!?)

Như vậy là rất tron tru, "đầu xuôi, đuôi lọt"! Nhưng không ai có thể xác định được bản chất của cái gọi là "tuyệt đại đa số ý kiến nhân dân tán thành" kia ra sao. Cũng như chẳng hề có một cuộc trưng cầu dân ý đúng nghĩa nào được thực hiện. Mọi giá trị đều bị đánh tráo và nhân dân chỉ như là lũ khù khờ để nhà cầm quyền lừa đảo! Họ nói lấy được theo kiểu cả vú lấp miệng em, còn nhân dân thì buộc phải nghe, phải chịu! Ai không chịu thì đương nhiên là "*suy thoái tư*

tuồng, chính trị, đạo đức, lối sống”, là “các thế lực thù địch” !?!

+ Ngày 23-10-2013 vừa qua, ông Nguyễn Phú Trọng lại phát biểu trước Quốc hội: “Dự thảo lần này so với trước được ưu điểm là ngắn gọn, súc tích hơn nhưng chuẩn xác thì chưa, hay thì lại càng chưa, chưa có sức vang vọng như lời hiệu triệu kêu gọi!” Ông ta muốn hiệu triệu ai và hiệu triệu điều gì? Phải chăng ông muốn hiệu triệu dân tộc này tiếp tục “tiến lên chủ nghĩa xã hội”, cái mà chính ông cùng ngày cũng phải thú nhận: “Xây dựng CNXH còn lâu dài lắm. Đến hết thế kỷ này không biết đã có CNXH hoàn thiện ở VN hay chưa?”. Thật là một sự lú lẫn đến tận cùng, vừa lố bịch vừa tai hại! Mọi hậu quả của sự lú lẫn tai hại ấy, toàn dân tộc VN đã và sẽ phải gánh chịu.

Kính thưa đồng bào Việt Nam và cộng đồng thế giới tiên bộ.

Cách đây hơn 10 tháng, vào ngày 31-12-2012, Khối 8406 chúng tôi đã ra một bản Tuyên bố nói rõ quan điểm của mình, về việc Nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam tổ chức “Lấy ý kiến nhân dân về dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992”. Trong đó nhấn mạnh 3 điểm:

1- Đây lại thêm một ví dụ nữa về thủ đoạn dối trá của Nhà cầm quyền với 2 mục đích chính: (a) Lừa mị dân tộc và lường gạt thế giới rằng đây là một bản Hiến pháp đã được toàn dân Việt Nam đồng tình và ủng hộ. (b) Tạo điều kiện cho bộ máy công an lên được một bản danh sách các “tù nhân dự khuyết” của chế độ, với các “tội danh” được quy định trong Bộ luật Hình sự hiện hành.

2- Nếu thật tâm muốn dân chủ hóa đất nước, Nhà cầm quyền phải để cho nhân dân được thực hiện Quyền tự quyết của mình, thông qua một cuộc Trưng cầu Dân ý có quốc tế giám sát, về vấn đề cốt lõi của bản Hiến pháp: Việt Nam nên hay không nên theo chế độ chính trị đa đảng?

3- Nếu thật tâm muốn đoàn kết dân tộc, Nhà cầm quyền phải thả ngay lập tức và vô điều kiện mọi tù nhân chính trị đang bị giam giữ; chấm dứt ngay việc khủng bố, sách nhiễu trái phép những người đấu tranh dân chủ hiện nay. Đồng thời, báo đài tư nhân phải có quyền hoạt động.

Thế nhưng, thực tiễn đã chứng minh rằng:

+ Bản chất khủng bố và lừa bịp của Nhà cầm quyền Việt Nam không hề thay đổi. Nếu có thì cũng giống như con tắc kè biến sắc bộ da cho phù hợp với điều kiện của hoàn cảnh mà thôi.

+ Tất cả những ý kiến đóng góp

xây dựng, đứng đắn và tiến bộ của nhân dân cho bản Dự thảo sửa đổi Hiến pháp suốt 10 tháng qua đều đã bị thẳng tay vứt vào sọt rác!

+ Sự khủng bố của Nhà cầm quyền đối với những người đấu tranh dân chủ vẫn diễn ra ngày càng khốc liệt. Các quyền tự do căn bản của con người vẫn bị vi phạm ngày càng nghiêm trọng.

Xuất phát từ thực tiễn đó và trung thành với Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho VN (08-04-2006) vốn đã nêu rõ: “Mục tiêu cao nhất trong cuộc đấu tranh giành tự do, dân chủ cho Dân tộc hôm nay là làm cho thế chế chính trị ở VN hiện nay phải bị thay thế triệt để... Cụ thể là phải chuyển từ thế chế chính trị nhất nguyên, độc đảng, không có cạnh tranh trên chính trường hiện nay, sang thế chế chính trị đa nguyên, đa đảng, có cạnh tranh lành mạnh, phù hợp với những đòi hỏi chính đáng của Đất nước...”, **Khối 8406 kêu gọi toàn thể đồng bào trong và ngoài nước:**

1- Hãy nhận thức rõ ràng rằng: trong lúc nhân dân thiết tha mong muốn có một Hiến pháp tiến bộ để có thể thay đổi Đất nước theo hướng dân chủ đích thực thì lãnh đạo ĐCS đã chỉ đạo Ủy ban Dự thảo Sửa đổi HP lấy ý kiến nhân dân cách hình thức, kiểu áp đặt và lừa đảo, bác bỏ mọi ý kiến xây dựng của các tầng lớp đồng bào trong lẫn ngoài nước, rồi huênh hoang báo cáo là “đã có hơn 26.091.000 lượt góp ý với hơn 28.000 hội nghị, hội thảo, tọa đàm; ý kiến của nhân dân đã được tổng hợp đầy đủ, khách quan, trung thực”, để cuối cùng đưa ra một bản Hiến pháp với nội dung xưa cũ và lạc hậu mà Quốc hội sắp thông qua và áp đặt lên Dân tộc.

2- Hãy nhận thức rõ ràng rằng: bản Hiến pháp mà Quốc hội sắp thông qua là bản Hiến pháp của ĐCS, do ĐCS và vì ĐCS, nhằm duy trì chế độ độc tài, toàn trị của Đảng trên đầu trên cổ nhân dân, nhằm bảo đảm cho Đảng muôn năm thống trị Đất nước. Bộ luật gốc kiểu ấy, dân tộc tuyệt đối không thể nào chấp nhận và phải phản đối kịch liệt (qua những cuộc biểu tình ôn hòa bất bạo động).

3- Hãy đồng thanh mạnh mẽ đòi cho nhân dân quyền phúc quyết bản Hiến pháp sắp thông qua, đúng theo Điều 70 của Hiến pháp tiên khởi (1946): “Những điều thay đổi khi đã được Nghị viện ưng chuẩn thì phải đưa ra toàn dân phúc quyết”. Nếu bản Hiến pháp do Quốc hội sắp thông qua lần này mà không được nhân dân phúc quyết thì toàn thể đồng bào ta hãy đồng loạt tuyên bố đó là bản Hiến pháp hoàn toàn vô giá trị.

4- Hãy đồng thanh mạnh mẽ đòi một bản Hiến pháp của nhân dân, do nhân dân, vì nhân dân, nhằm xây dựng một chế độ dân chủ, một xã hội đa nguyên và một chính trường đa đảng, tạo điều kiện thuận lợi cho sự phát triển và hưng thịnh của đất nước VN. Hiến pháp đó sẽ:

a/ không lấy chủ nghĩa Mác-Lenin làm nền tảng, vì nó đã bị nhân loại tiến bộ vứt vào sọt rác do đã gây biết bao đau khổ và thất bại cho những quốc gia áp dụng nó, trong đó có Việt Nam;

b/ không coi “công cuộc xây dựng chủ nghĩa xã hội” là dự án tương lai chung của Dân tộc ta, vì đó là một ảo tưởng mơ hồ và lường gạt;

c/ không có các điều khoản khẳng định đảng CS độc quyền cai trị đất nước, để từ đó độc quyền sử dụng công lực, độc quyền sở hữu mọi tài nguyên quốc gia;

d/ phân lập rõ ràng ba quyền lập pháp, hành pháp và tư pháp;

e/ thành lập Tòa Bảo hiến hay Tòa án Hiến pháp để bảo vệ Hiến pháp;

g/ xác lập quyền của nhân dân được trưng cầu ý kiến và phúc quyết Hiến pháp.

h/ khẳng định rõ ràng quyền sở hữu đất đai của cá nhân và tập thể;

i/ khẳng định rõ ràng các quyền con người và quyền công dân theo đúng Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và Công ước Quốc tế về Quyền chính trị và dân sự.

Khối 8406 hy vọng rằng trong thời điểm lịch sử cực kỳ quan trọng và mang tính quyết định này, toàn thể Đồng bào quốc nội và hải ngoại nhận thức rõ trách nhiệm công dân của mỗi người, quyết tâm tranh đấu cho một bản Hiến pháp tiến bộ, thật sự dân chủ vì sự phồn vinh của Tổ quốc và hạnh phúc của Nhân dân. Đồng thời, vận động mạnh mẽ quốc tế ủng hộ cho quyết tâm chính đáng này của dân tộc Việt Nam.

Làm tại Việt Nam, ngày 13 tháng 11 năm 2013.

Ban điều hành Khối 8406:

1- *Kỹ sư Đỗ Nam Hải – Sài Gòn – Việt Nam.*

2- *Linh mục Phan Văn Lợi – Huế – Việt Nam.*

3- *Giáo sư Nguyễn Chính Kết – Houston – Hoa Kỳ.*

4- *Bà Lư Thị Thu Duyên – Boston – Hoa Kỳ.*

Với sự hiệp thông của Linh mục Nguyễn Văn Lý, cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và các tù nhân lương tâm khác đang ở trong lao tù Cộng sản.

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Hòa thượng Thích Viên Định viết thư cho các đại biểu Quốc hội về hiện tình đất nước

❀❀❀❀ Paris 11-11-2013 ❀❀❀❀

Hòa thượng Thích Viên Định viết thư kêu gọi các Đại biểu Quốc hội “Hãy vượt khỏi chính mình cho tổ quốc muôn đời được cường thịnh vững bền”.

Ngày 5-11-2013, từ Sài Gòn Hòa thượng Thích Viên Định, Viện trưởng Viện Hóa Đạo, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN) viết bức thư nói trên gửi bằng đường bưu điện bảo đảm có hồi báo đến Quốc hội ở Hà Nội.

Sau đây là toàn văn bức thư ấy :

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VNTN VIỆN HÓA ĐẠO

Chùa Giác Hoa, 15/7 Nơ Trang Long, Phường 7, Q. Bình Thạnh, TP Sài Gòn

PL 2557 - Số 14/VHĐ/VT/VT

LỜI KÊU GỌI ĐẠI BIỂU QUỐC HỘI HÃY MỘT LẦN VƯỢT LÊN CHÍNH MÌNH, CHO MUÔN ĐỜI TỔ QUỐC ĐƯỢC CƯỜNG THỊNH VỮNG BỀN

Thưa quý vị Đại biểu Quốc hội nước CHXHCN Việt Nam,

Tuy rằng quý vị đã không được nhân dân bầu lên một cách dân chủ theo đúng trình tự của một cuộc bầu cử công bằng và tự do. Và quý vị cũng không có được thực quyền của một Quốc hội trong thể chế tam quyền phân lập như các quốc gia dân chủ khác trên thế giới, nhưng trong hoàn cảnh hiện nay của đất nước, khi Trung Quốc đang từng bước thực hiện ý đồ độc chiếm biển Đông và đang trên lộ trình trở thành một thế lực siêu cường hùng mạnh và tham lam tại Đông Á, thì nguy cơ đối với an ninh quốc gia là nhãn tiền và sự toàn vẹn lãnh thổ của Việt Nam trở nên mong manh, cần phải có một đối sách thích ứng để giữ nước.

Thưa quý vị, như điều 83 của Hiến pháp nước CHXHCNVN quy định : “Quốc hội là cơ quan đại biểu

cao nhất của nhân dân, cơ quan quyền lực Nhà nước cao nhất của nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Quốc hội là cơ quan duy nhất có quyền lập hiến và lập pháp. Quốc hội quyết định những chính sách cơ bản về đối nội và đối ngoại, nhiệm vụ kinh tế - xã hội, quốc phòng, an ninh của đất nước, những nguyên tắc chủ yếu về tổ chức và hoạt động của bộ máy Nhà nước, về quan hệ xã hội và hoạt động của công dân, Quốc hội thực hiện quyền giám sát tối cao đối với toàn bộ hoạt động của Nhà nước”.

Như vậy căn cứ Hiến pháp, quý vị có được sự chính danh và quyền lực vô cùng to lớn để mang lại an ninh thịnh vượng cho quốc gia, tự do dân chủ và nhân quyền cho nhân dân, nếu quý vị muốn.

Quý vị có toàn quyền định hướng cho tương lai của dân tộc, toàn quyền kiến trúc một ngôi nhà Việt Nam theo đúng nguyện vọng và sự ủy nhiệm của nhân dân.

Quý vị cũng thấy, đất nước đã trên 70 năm tang thương, u ám, bế tắc không lối ra.

“Thảm họa ấy cứ kéo dài, nuôi dưỡng bởi ba sự trạng :

1. Một chính quyền tự thị, bất chấp ý kiến của người khác, đưa tới xu thế độc đảng chuyên quyền ;

2. Một chính quyền ly khai dân, bất chấp những đòi hỏi thiết tha cho nhân quyền và dân quyền, đưa tới chế độ độc tài ác liệt ;

3. Một chính quyền lệ thuộc nước ngoài, từ ý thức hệ đến cơ cấu tổ chức bộ máy nhà nước, làm đảo lộn xã hội và nhân văn Việt, mà hậu quả đẩy dân vào trông ách nô lệ tinh thần và vật chất, làm suy thoái đạo đức và suy liệt quốc gia.”

(trích Sách lược 8 điểm cứu nguy đất nước trong Lời Kêu Gọi của Đại lão Hòa thượng Thích

Quảng Độ, Viện trưởng Viện Hóa Đạo, GHPGVNTN, năm 2001).

Thưa quý vị, đất nước chúng ta hiện đang lâm nguy về mọi mặt : kinh tế, chính trị, quốc phòng, môi trường, văn hóa và đạo đức, và chúng ta hoàn toàn không có 1 viễn tượng tốt đẹp, và cũng chưa có 1 lộ trình để thực hiện viễn tượng đó.

Tình hình tại khu vực Đông Á hiện nay đang cấp bách khi một trật tự mới của các nước dân chủ đang hình thành để đối phó với Trung Quốc trong tương lai.

Đất nước và dân tộc chúng ta đang đứng trước một nguy cơ và một thời cơ.

Thế giới sẽ ủng hộ chúng ta để chuyển đổi sang một nền dân chủ đích thực, và đất nước chúng ta sẽ có một chỗ dựa an toàn trong một liên kết với các nước dân chủ, Việt Nam chúng ta sẽ không còn đơn độc trong cục diện đầy biến động và rui ro này.

Nếu quý vị cố chấp muốn tiếp tục độc tôn quyền lực thì đất nước chúng ta sẽ bị cô lập trên chính trường quốc tế và sẽ trở thành quận huyện của Trung Quốc, như thế một thời kỳ Bắc thuộc mới sẽ mở ra và Việt Nam sẽ không còn hiện diện trên bản đồ thế giới này.

Hơn nữa, hiện nay nhân tâm ly tán, nguyên khí quốc gia suy đồi, điều đó có nghĩa là “thê trận” lòng dân đã tan rã thì dựa vào đâu để giữ nước và xây dựng đất nước ?

Lòng người và thời cuộc đang đòi hỏi quý vị phải hành động để cứu nguy đất nước, cứu nguy dân tộc và cứu nguy chính bản thân và gia đình quý vị.

Đây là cơ hội quý báu để quý vị đóng góp tâm huyết của mình cho đất nước, để xứng đáng với tổ tiên chúng ta đã mấy ngàn năm khai phá và gìn giữ giang sơn này.

Quý vị hãy can đảm vượt qua chính mình, vượt qua sợ hãi, vượt qua những mặc cảm tội lỗi và quyền lợi cá nhân, phe nhóm nhất thời. Quý vị hãy thức tỉnh một lần cho muôn đời đất nước được bền vững, cho dân tộc được sống trong tự do, dân chủ, nhân quyền.

Quý vị hãy theo ý dân, vì dân, cho dân, đứng với nghĩa người đại

diện dân chủ không phải là đại diện cho một đảng phái nào.

Được như vậy, là quý vị sẽ cứu dân, cứu nước thoát khỏi quốc nạn nội ngoại xâm hiệ nay.

Lịch sử sẽ ghi công quý vị, dân tộc sẽ nhớ ơn quý vị, thế giới sẽ cảm phục quý vị.

Giáo Hội Phật giáo VN Thống nhất thiết tha mong quý vị không nên bỏ qua vận hội quý hiếm này.

Quý vị hãy lấy lại quyền lực mà nhân dân đã ủy thác cho mình từ tay đảng Cộng sản Việt Nam, hãy thay đổi và hủy bỏ những điều khoản đã kiểm hãm đất nước từ bấy lâu nay như điều 4 Hiến pháp, hãy tạo lập một bản Hiến pháp mới dân chủ làm nền tảng để xây dựng một thể chế tự do đa nguyên đa đảng với tam quyền phân lập. Trong đó nhân quyền và dân quyền được tôn trọng như tinh thần của Công ước Quốc tế về các quyền Dân sự và Chính trị đã minh định.

Hủy bỏ điều 18 để trả quyền làm chủ đất đai về cho người dân, chấm dứt tình trạng cướp đất, và hãy để cho đất đai trở thành nguồn lực phát triển quốc gia chứ không phải là nguồn lực của đảng Cộng sản

Quý vị đang nắm trong tay vận mệnh quốc gia và cơ hội để lựa chọn.

Một là quý vị thực thi quyền lực và vai trò cao quý của một đại biểu nhân dân, tôn trọng các Công ước Quốc tế về các Quyền Chính trị và Dân sự mà Việt Nam đã ký kết.

Hai là quý vị chỉ là công cụ của đảng Cộng sản và lẽ dĩ nhiên cũng có tội với dân tộc như đảng Cộng sản mà thôi.

Thời cuộc và lòng dân đang đòi hỏi phải dân chủ hóa đất nước, quý vị không thể và không nên chần chờ vì cơ hội này không phải là vĩnh viễn.

Quyết định của quý vị sẽ cứu đất nước này khỏi sự đổ vỡ và cứu quý vị khỏi tội lỗi, nếu không, con thuyền Việt Nam cũng sẽ đi tới mà không cần quý vị !

Chùa Giác Hoa, SG, 05-11-13

Thay mặt HĐ Lương viện

GHPGVNTN

Viện trưởng Viện Hoá Đạo

Tỳ kheo Thích Viên Định.

T CÔNG AN VINH LONG KHÔNG CHO IN ĐỒ CAO ĐÀI MẶC ÁO DÀI LÀM LỄ TẠI NHÀRFA và Nguyễn Bạch Phụng 03-11-2013.....

Một nhóm tín hữu Cao Đài Chân truyền gồm 30 người hôm nay (chủ nhật 3-11) tập trung làm lễ giỗ cho vị chức sắc lễ sanh Thái Kinh Sanh tại nhà của một đồng đạo ở phường 4, thành phố Vĩnh Long, tỉnh Vĩnh Long. Tuy nhiên, cơ quan chức năng gồm phó chủ tịch phường cùng công an đến yêu cầu phải có trình báo và không được mặc trang phục của tín đồ Cao Đài khi làm lễ giỗ tại nhà.

Chánh trị sự Nguyễn Bạch Phụng cho biết về điều này và phản ứng cho những tín đồ Cao Đài:

"Phó chủ tịch phường 4, thành phố Vĩnh Long là ông Thức nói rằng theo Nghị định 92, khi đồng đạo tụ tập đông người phải xin phép. Chúng tôi trình bày rằng Hiến pháp cho tự do tín ngưỡng, tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do hội họp, tự do lập hội, tự do biểu tình; thế nhưng Nghị định không căn cứ Hiến pháp để ra vấn đề đối với tôn giáo. Trong khi Hiến pháp nói một đường, nghị định lại nói một nẻo và bó buộc, không chế chúng tôi. Vì vậy chúng tôi không đồng ý. Quyền tự do tín ngưỡng là quyền của người dân và quyền này bất khả xâm phạm.

Ông phó chủ tịch UBND phường 4 còn nói đám giỗ nếu mặc đồ thường thì được, còn mặc áo dài là vi phạm vấn đề sinh hoạt tôn giáo. Chúng tôi nói chúng tôi không vi phạm gì vì đám giỗ người đạo thì phải mặc áo dài chứ sao lại mặc thường phục.

Nói qua nói lại, phó chủ tịch phường và anh em (công an) lập biên bản bắt chúng tôi ký vào nhưng chúng tôi không ký. Rồi công an tiếp tục kiểm tra thể chứng minh nhân dân của từng người. Đồng đạo phản đối nói: nếu chúng tôi làm gì vi phạm thì kiểm tra được, hay chúng tôi ngủ qua đêm phải đăng ký, còn đây chúng tôi có vi phạm gì đâu. Chúng tôi dự lễ của hiền huynh lễ sanh trên 10 năm nay rồi. Cuối cùng không có kiểm tra gì hết. Chúng tôi mời chính quyền, công an ra khỏi nhà để dùng cơm trưa. Họ ra đầu đường đóng chốt ở đó. Khi đồng đạo ăn cơm xong ra về, công an giao thông chặn xe từng người kiểm tra giấy tờ nếu có gì vi phạm là phạt, và ghi tên từng người đi ra về."

Đây không phải là lần đầu tiên mà những tín đồ Cao Đài Chân truyền không theo phái do Nhà nước lập nên bị gây khó khăn, bắt bớ khi hành đạo như trong ngày 3 tháng 11 này.

Những người thường xuyên bị

gây khó khăn, bị đánh đập thậm chí bị cướp Thánh thất, tỏ ra rất bức xúc vì họ cho rằng bị dồn vào thế cùng không được thực thi những chỉ dạy chân truyền của Đấng sáng lập đạo từ năm 1926./.

CHÍNH QUYỀN, CÔNG AN TỈNH VINH LONG DÙNG NGHỊ ĐỊNH 92 GÂY ÁP LỰC NHẪM TRIỆT TIÊU ĐẠO CAO ĐÀI CHƠN TRUYỀN

Kính Quý Chức sắc Tôn giáo.

Hôm qua ngày mùng 01-10 Quý Ty (dl 03-11-2013), tại tư gia Hiền huynh CTS Nguyễn Kim Lân, số nhà 191/8A đường Lò Rèn, khóm 1, phường 4, TP Vĩnh Long, tỉnh Vĩnh Long, theo thường lệ hằng năm, có tổ chức lễ kỷ niệm ngày Qui Thiên của Hiền huynh Lễ Sanh Thái Kim Thanh, Cố Đầu tộc đạo Châu Thành, Châu đạo Vĩnh Long, dân gian gọi là lễ giỗ.

Hiền huynh LS Thái Kim Thanh được Hội thánh Cao Đài Tòa thánh Tây Ninh trước năm 1975 bổ nhiệm làm Đầu tộc đạo Châu Thành. Hiền Huỳnh đã dày công với đạo suốt 29 năm, biết bao nhiều là sự khó khổ, thuyền đạo chông chênh, sóng gió dập dờn, quyền đời ăn hiếp đạo. Thế nhưng H/H vẫn một lòng lèo lái con thuyền đạo Vĩnh Long vượt phong ba bão tố, giữ vững tay chèo, bảo thủ nền chánh đạo đến giờ phút cuối cuộc đời.

Mặc dù năm 1979, khi Đạo lệnh 01 ra đời giải thể Hội thánh và cơ cấu hành chánh đạo từ trung ương tới địa phương, lập ra Hội đồng Chứng minh do nhà nước điều khiển. Nhiều lần HĐCQ buộc H/H Lễ Sanh phải cử BCQ để hợp thức hóa về HĐCQ, nhưng H/H nhất định không cử.

HĐCQ áp lực nhiều lần không được, sau đó nhờ bàn tay chính quyền, công an tỉnh VL ra tay o ép mời H/H Lễ Sanh Thái Kim Thanh, H/H CTS Nguyễn Kim Lân và H/Tỷ CTS Nguyễn Bạch Phụng đến Ban Tôn giáo, Mặt trận Tổ quốc, Công an bảo vệ chính trị tỉnh, làm việc liên tục suốt thời gian gần một năm trời, áp lực H/H phải bàn giao Thánh thất VL cho BCQ mới do nhà nước dựng lên. H/H nhứt quyết không giao vì cho rằng đây là tài sản của nhơn sanh, chứ không phải của cá nhân H/H, nên không giao.

Ngày 18-02 Canh Thìn (dl 2000), chính quyền, công an VL hỗ trợ cho HĐCQ cưỡng chiếm lấy Thánh thất

Châu Thành VL, tự đăng bằng Cai quản lên, có chính quyền, CA hỗ trợ. Lúc bấy giờ H/H Lễ sanh, Chức việc cùng toàn đạo ra đi không bàn giao.

Hiền huynh cùng đồng đạo về nhà tu tại gia, gìn giữ lời minh thế. Vào ngày 01-10 Giáp Thân (dl 2004) H/H Lễ Sanh Thái Kim Thanh qui vị. Đồng đạo VL rất quý trọng H/H, quý trọng tinh thần kiên trung vì Thầy, vì Đạo của H/H, sự gan dạ, dũng cảm của H/H đã phê đời hành đạo lo cho nhơn sanh, bảo vệ chủ quyền của đạo nhưt quyết không theo tả đạo bàng môn.

Chính quyền, công an không thể nào xoay chuyển được H/H. Công an Duy bảo vệ chính trị tỉnh VL nói rằng: “Trung ương nói ông chưa chắc nghe nữa à!” Hiền huynh xứng đáng là tấm gương sáng cho việc bảo thủ chơn truyền chánh pháp để đàn em vững bước noi theo.

Do Hội thánh bổ nhiệm chưa rút H/H về, nay H/H qui vị, đồng đạo VL lập một ngôi nhà để thờ cúng H/H và hằng năm đều có tổ chức lễ giỗ để tưởng niệm công đức phi thường của H/H.

Ngày 01-10 Quý tỵ (dl 03-11-2013) vừa qua là lễ giỗ lần thứ 9. Lần này chính quyền, công an phường 4, công an thành phố VL kéo đến tư gia H/H CTS Nguyễn Kim Lân gây áp lực buộc Huỳnh Kim Lân phải xin phép địa phương mới được cúng.

Ông Châu Nguyễn Minh Thức – Phó Chủ tịch UBND P4 bảo rằng: “Đám giỗ mặc đồ thường thì được, còn ở đây chú và các đồng đạo mặc áo dài khăn đóng, tức là sinh hoạt tôn giáo nên phải làm đơn xin phép hoặc đăng ký sinh hoạt tôn giáo thường kỳ với UBND phường, căn cứ theo khoản 2 điều 4-5 trong NĐ 92”

Hiền huynh CTS Kim Lân cùng tất cả đồng đạo vô cùng bức xúc, phản đối quyết liệt, không đồng ý sự áp lực của chính quyền có công an hỗ trợ, để buộc đồng đạo thực hiện NĐ 92 nhằm mục đích tiêu diệt đạo Cao Đài Chơn truyền.

Chính quyền, công an thực hiện qua 4 bước:

- Bước 1: Ép đồng đạo vào NĐ 92, buộc phải xin phép vì tụ tập đông người. Gặp sự phản ứng quyết liệt của đồng đạo (đám giỗ không có luật nào bắt xin phép), họ đành chuyển sang bước 2.

- Bước 2: Tìm kế áp lực lập biên bản vi phạm hành chính, yêu cầu huynh Kim Lân ký tên vào, huynh Lân không ký, lại bị đồng đạo phản đối dữ dội, chính quyền không biết giải quyết như thế nào! Chính quyền chuyển sang bước thứ 3.

- Bước 3: Công an phường 4 vào

cuộc yêu cầu kiểm tra thẻ Chứng minh nhân dân từng người, đồng đạo tiếp tục phản đối không cho kiểm tra, vì không có luật nào đi đám giỗ lại bị kiểm tra Chứng minh nhân dân, thật là vô lý. Cuối cùng công an chuyển sang bước 4.

- Bước 4: Công an phường kết hợp công an giao thông đóng chốt ngoài đầu ngõ, xe đồng đạo ra về, CAGT thổi còi kêu lại xét giấy tờ xe và ghi tên từng người rồi mới cho về.

Tóm lại: Chính quyền, công an phường 4, công an TP, công an tỉnh Vĩnh Long trắng trợn vi phạm quyền tự do tín ngưỡng của công dân, xen vào nội bộ tôn giáo, tước đoạt mọi quyền tự do căn bản của người dân, làm khuynh đảo tôn giáo, chính họ là người tạo ra mâu thuẫn, làm loạn lạc, mất an ninh trật tự xóm làng.

Chúng tôi cực lực phản đối hành vi can thiệp vào nội bộ tôn giáo Cao Đài của chính quyền, công an phường 4, công an thành phố, công an tỉnh Vĩnh Long nói riêng và nhà cầm quyền ĐCSVN nói chung, đã âm mưu diệt đạo Cao Đài và các nền tôn giáo chân chính trong nước.

**Kính. Thay mặt Ban Đại diện
Khối Nhơn sanh đạo Cao Đài
Tư Hàn: Nữ CTS Nguyễn Bạch
Phụng *******

làm gì cả. Năm 2011, ông Tập Cận Bình, lúc còn làm phó chủ tịch Trung Quốc, tới Hà Nội cũng đã thúc giục cần “xây dựng nhanh chóng Học viện Khổng Tử tại Việt Nam.” Kể từ năm 2009 tới nay đã là hơn bốn năm, guồng máy chính quyền Việt Nam chưa thấy có một chuyển động nào để thực hiện cái công văn cũ, rồi cũng không ai động đậy gì để đáp lời thúc giục của Tập Cận Bình. Có thể đoán, ngay trong số các đảng viên Cộng sản đang ngồi trong guồng máy nhà nước, họ cũng biết lo, và tìm cách trì hoãn, không làm gì cả.

Năm nay, Lý Khắc Cường làm cái gì không biết mà đã buộc Nguyễn Tấn Dũng phải ra đứng trước công chúng chấp nhận việc cho Viện Khổng Tử ra đời. Việc thành lập những Viện Khổng Tử có đáng cho dân Việt Nam lo sợ hay không? Nếu có, thì sợ về cái gì? Đó là điều chúng ta cần bàn trước khi chọn một cách phản ứng.

Có nhà trí thức đã nhìn thấy trong việc thành lập Viện Khổng Tử một mối đe dọa: Chính quyền Cộng sản Trung Hoa tính “cho đạo Khổng nô dịch dân Việt.” Phản ứng này hoàn toàn do cảm tính, vì lòng yêu nước và vì mối lo sợ khi thấy chính quyền Cộng sản Việt Nam vẫn quen giữ thái độ nhu nhược, hèn yếu, Trung Cộng

Tại sao không muốn Viện Khổng Tử

— Ngô Nhân Dụng 01-11-2013 —

Dư luận giới trí thức Việt Nam đang bày tỏ nỗi lo lắng về việc chính quyền Trung Quốc sẽ thành lập một Viện Khổng Tử; một thành công của Thủ tướng Trung Cộng Lý Khắc Cường trong cuộc công du hai tuần trước ở Việt Nam. Khi chuyến đi kết thúc, hai ông Lý Khắc Cường và Nguyễn Tấn Dũng đã tuyên bố đã thỏa thuận về việc này.

Ngay lập tức, những nhà trí thức có ảnh hưởng trên các mạng như Giáo sư Nguyễn Huệ Chi, Tiến sĩ Nguyễn Xuân Diện, học giả Dương Danh Dy, một nhà ngoại giao về hưu đã từng làm việc ở Trung Quốc, Tiến sĩ Hà Sĩ Phu và nhiều người khác, đã lên tiếng bác bỏ việc lập ra một Học viện Khổng Tử trong lúc chính quyền CS ở nước ta tỏ ra không có một ý thức nào về cuộc tấn công “quyền lực mềm” của CS Trung Quốc.

Có thể nói ông Lý Khắc Cường đã đạt được một thắng lợi đáng kể trong chuyến đi vừa qua. Vì từ năm 2009, đảng Cộng sản Việt Nam đã có công văn cho phép thành lập một “Học viện Khổng Tử” tại Việt Nam; nhưng chưa

bảo sao cũng nghe. Chúng ta biết rằng đạo Khổng đã được truyền bá ở nước ta từ hàng ngàn năm trước, mà dân ta vẫn không bao giờ chấp nhận bị nô dịch. Có những chính quyền chịu làm nô dịch, nhưng số phận của họ rất ngắn ngủi, vì đi ngược lòng dân. Các chính quyền sử dụng đạo Khổng đầu tiên là đời Lý, đời Trần, đều biết bảo vệ nền độc lập dân tộc, cả về chính trị lẫn văn hóa! Muốn nô dịch dân Việt, không phải dễ làm!

Kế hoạch đồng hóa dân Việt tàn khốc nhất được thi hành mới cách đây 600 năm. Giáo sư Nguyễn Huệ Chi mới cho công bố lại những điều ông khám phá trong sách Việt Kiệu Thư, cho biết và năm 1406, vua Thành Tổ nhà Minh ra lệnh cho quân đội xâm lược nước ta, sau khi đã đánh vào An Nam rồi, trừ các sách kinh, Đạo giáo, Phật giáo, “hết thầy sách vở văn tự cho đến sách ghi chép lễ tục, sách dạy trẻ con,... một mảnh một chữ đều phải tiêu hủy hết. Khắp trong nước ấy, phàm những nơi di tích có bia do Trung Quốc dựng thì giữ lại, còn các bia do An Nam dựng

thì phá hủy hết, một chữ chớ để còn". Một sắc dụ gửi Chu Năng còn căn dặn: "Các văn tịch (sổ hộ khẩu sổ ghi chép về của cải) và bản đồ cho tới cấp quận ấp, thì không được hủy". Cuộc đô hộ của nhà Minh chỉ kéo dài được 20 năm nhưng đã hủy diệt bao nhiêu tài sản văn hóa của dân tộc Việt. Nhưng nếu nước ta chưa bị Trung Cộng chiếm đóng như thời Minh Thành Tổ, thì dù những Viện Khổng Tử lập ra cũng không hủy diệt được văn hóa dân tộc Việt!

Có thể nói người Việt Nam không hề sợ, cho nên đã thành lập những Viện Khổng Tử từ lâu lắm rồi, gọi là Văn Miếu. Vào trong Văn Miếu ở Hà Nội, ai cũng thấy đó là nơi thờ các ông Khổng Tử, Mạnh Tử và các bậc tiên hiền, người Việt cũng như người Trung Hoa. Nhưng cái "Viện Khổng Tử" này, do Lý Nhân Tông lập ra từ năm 1070, đã "làm xong nhiệm vụ lịch sử" của nó từ trăm năm nay rồi. Vì ngay tại các quốc gia Đông Á còn giữ truyền thống Khổng Mạnh, như Nhật Bản, Đài Loan, Nam Hàn, Singapore, họ cũng biết lựa chọn. Người ta vẫn bảo vệ các nền nếp đạo đức do hai ông thầy này để lại, các quy tắc trong đời sống cá nhân, gia đình, bè bạn; những quy tắc luân lý đó còn nhiều điều ích lợi: Sống ngay thẳng, thành thật, kính trọng cha mẹ, hòa thuận với anh chị em, giữ tín nghĩa với bè bạn, vân vân. Còn tất cả các quan niệm khác do môn đồ các ông Khổng Tử, Mạnh Tử đặt ra, về trị quốc, về bình thiên hạ, thì bây giờ không còn ai cần học nữa. Kho kiến thức của loài người đã đầy các điều mới mẻ, tiến bộ, đáng học là làm theo hơn hai ông thầy cũ này.

Biết như vậy, cho nên cũng không nên mang mỗi lo sợ thứ hai: Sợ Trung Cộng sử dụng các Viện Khổng Tử để thi thố cái gọi là "quyền lực mềm" của họ. Quyền lực mềm có thể gia tăng ảnh hưởng của các quốc gia trên các nước khác, không khác gì các quyền lực "cứng" như súng đạn và tiền bạc. Vậy quyền lực mềm là những thứ gì mà gây được ảnh hưởng trên các nước khác? Đó là những định chế xã hội, các sản phẩm văn hóa, các trường đại học, các viện nghiên cứu khoa học, cho tới hệ thống pháp luật, thủ tục hành chính, nghệ thuật quản lý, vân vân. Hiện nay thế giới đang "chạy" bằng các sản phẩm tri thức như vậy, tiến nhanh hay chậm, thấy liền.

Những nước tiến bộ đều nhờ có những định chế hay; đời sống tươi đẹp vì các sản phẩm văn hóa phong phú; xã hội bình an vì cách tổ chức và luật pháp về chính trị, kinh tế có hiệu

quả, vân vân. Những thứ đó tự nó hấp dẫn mọi người, không cần ai mua chuộc hay ép buộc phải theo cả. Những nước tiến bộ có "sức mạnh mềm" vì các nước khác nhìn cảnh tiến bộ của họ mà thèm! Và muốn bắt chước. Do đó, họ có thể gây ảnh hưởng trên các nước khác.

Khi xét như vậy thì các Viện Khổng Tử có giúp chính quyền Trung Cộng sử dụng một thứ sức mạnh mềm nào hay chăng? Có thể nói ngay là không có gì hết! Những nước Á Đông khác còn biết sử dụng Khổng giáo để bảo vệ đạo đức cá nhân trong cuộc sống; còn ngay trong Trung Quốc thì không! Có dân tộc nào muốn thiết lập một xã hội bất công và tham nhũng như ở nước Trung Hoa bây giờ hay không? Có trường đại học hay viện nghiên cứu nào của Trung Quốc đáng để sinh viên các nước khác tranh đua vào học hay không? Có thể nói, sức mạnh mềm của Trung Quốc bây giờ gần như là số không!

Vậy tại sao họ vẫn chi tiền ra để thành lập các Viện Khổng Tử?

Họ muốn dùng đó làm cơ sở tuyên truyền, một sở trường của các chế độ Cộng sản. Điều đầu tiên họ muốn tuyên truyền là chứng tỏ chính quyền Trung Cộng có một bộ mặt hiền từ, mô phạm, dưới hình ảnh Khổng Tử. Ai tin thì cứ việc tin, nhất là ở những nước ở xa. Nhưng còn những nước ở gần thì sao? Nếu có ai biết sự thật đầy đủ, thấy cả những bộ mặt hung hãn, gian xảo của họ và dám nói lên, thì họ sẽ tìm cách bịt miệng người ta lại.

Chuyện thứ hai họ sẽ nhắm là đào tạo những người hoàn toàn có thiện cảm với họ, qua các cuộc trao đổi, mua chuộc, rồi tìm cách gài những người này vào guồng máy chính quyền bản xứ để lúc nào cũng đồng ý, nhất trí với chính quyền Trung Cộng. Nếu guồng máy cai trị bản xứ mà đã có sẵn những tay sai như vậy rồi thì càng tốt. Vì chính bọn tay sai này sẽ làm công việc bịt miệng dân, không cho ai nói ngược lại những lời tuyên truyền của Trung Cộng!

Viện Khổng Tử chính nó không nguy hiểm; nhưng sẽ tác hại cho nước Việt Nam nếu chúng được sử dụng cho mục đích tuyên truyền cho chế độ Cộng sản Trung Quốc.

Tiến sĩ Nguyễn Xuân Diện biểu lộ nỗi quan ngại của ông: "Phải thừa nhận rằng giới lãnh đạo của Việt Nam có một sự hiểu biết rất hạn chế về văn hóa của Trung Quốc. Mà việc tuyên truyền, gây sức ép cũng như ảnh hưởng của văn hóa Trung Quốc lên Việt Nam là quá mạnh. Điển hình là vừa rồi có những công trình tu bổ

hoặc xây mới mang đậm dấu ấn Trung Quốc. Thêm vào đó, có hàng loạt các ngôi chùa từ Nam chí Bắc trùng tu, trang trí theo kiểu Trung Quốc." Đó là trước khi có chuyện lập Viện Khổng Tử! Chính quý vị tăng, ni trong nước đã bày tỏ mối lo ngại là Trung Cộng đang đưa tiền giúp trùng tu các chùa chiền, để gây ảnh hưởng trên cả cách bài trí cho tới các nghi lễ trong các chùa. Nhạc sĩ Trần Văn Khê từng nghiên cứu các cách tụng kinh của người Việt, mỗi miền (Nam, Trung, Bắc) có giai điệu tụng, xướng, niệm, tán, vân vân, khác nhau. Vì nghe thì thấy ngay âm điệu tụng kinh chịu ảnh hưởng của dân ca mỗi miền. Bây giờ Trung Quốc đang xâm nhập vào các chùa Việt Nam. Bao giờ mà Phật tử Việt cũng tụng kinh theo âm điệu Quảng Đông, Phúc Kiến, thì chắc lúc đó Bắc Kinh cũng không cần lập nhiều Viện Khổng Tử nữa!

Trong khi đó, nhà ngoại giao hời hợt Dương Danh Dy, với kinh nghiệm ở Trung Quốc nhiều năm, còn nhắc nhở thêm: "Người Trung Quốc thì ý đồ bành trướng xâm chiếm lãnh thổ của họ rất dài. Họ sẵn sàng chờ đợi 10 năm, 20 năm, 30 năm thậm chí là hàng trăm năm. Chưa lấy được biển Đông thì họ chưa thôi trừ phi đất nước Trung Quốc suy yếu đi."

Với những điều đáng lo như thế, chúng ta có thể hiểu được tại sao giới trí thức Việt Nam lại phản ứng mạnh mẽ, chống lại thỏa hiệp giữa Lý Khắc Cường và Nguyễn Tấn Dũng về việc thành lập học viện Khổng Tử.

TỰ DO NGÔN LUẬN

**Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng**

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

**Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:**

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

**Trong trang mạng thứ 1 và
thứ 3 trên đây, Quý vị có
thể tìm thấy nhiều tài liệu
đấu tranh cho dân chủ tại
Việt Nam**

KHINGƯỜI CÔNG SẢN MẤT PHƯƠNG HƯỚNG

J.B. Nguyễn Hữu Vinh 31-10-2013

Trong bài viết “Ba nguồn gốc và ba bộ phận cấu thành chủ nghĩa Mác”, Lênin viết: “*Trái lại, tất cả thiên tài của Mác chính là ở chỗ đã giải đáp được những vấn đề mà tư tưởng tiên tiến của nhân loại đã nêu ra. Học thuyết của ông ra đời thành sự thừa kế thắng và trực tiếp học thuyết của các đại biểu xuất sắc nhất cho triết học, chính trị kinh tế học và chủ nghĩa xã hội. Học thuyết của Mác là học thuyết vạn năng vì nó chính xác, nó hoàn bị và chặt chẽ; nó cung cấp cho người ta một thế giới quan hoàn chỉnh, không thoả hiệp với bất cứ một sự mê tín nào, một thế lực phản động nào, một hành vi nào bảo vệ áp bức của giai cấp tư sản.*” (Giáo dục”, số 3, tháng Ba, 1913).

Đúng 100 năm sau, Chủ nghĩa Mác-Lênin chỉ còn là mớ kinh sách vẫn được dùng để tụng niệm tại một vài nước châu Á. Khi mà các đệ tử môn phái này đang rã rời, buồn ngủ, mơ màng những bữa tiệc linh đình và tìm cách hưởng thụ những món tư bản khổng lồ cướp được nhờ địa vị thống trị của mình, dưới cái nhãn mác cách mạng và ô che của cái Học thuyết Mác-Lênin “vĩ đại” dành cho giai cấp vô sản kia.

Những thực tế đang diễn ra đã chứng minh rằng những điều Lênin đã viết kia, đã ca tụng và lãng xê trên, chỉ là những món bánh vẽ và là sản phẩm của những sự hoang tưởng dưới sự kiểm chứng của lịch sử. Họ đã phần nào thành công trong một giai đoạn lịch sử, đã ru ngủ cả chục triệu, thậm chí là hàng trăm triệu người. Nhưng họ đã thất bại trong một quá trình lịch sử, cái lý thuyết huyền hoặc đó đã nhanh chóng bộc lộ những vô lý và tự hủy. Có thể nói, sự thất bại của Chủ nghĩa Cộng sản không chỉ phải ở chỗ thực hành, mà ngay cả phần lý thuyết cũng đã được thực tế chứng minh là: hão huyền và ảo tưởng.

Việt Nam là một trong ba địa chỉ hiếm hoi còn lại trên thế giới đang tiếp tục bám víu vào thứ hỗn mang này. Hai phần ba thế kỷ bám trụ, đi theo, sáng tạo, kiên định... đủ cả

mọi ngôn từ và tổn máu xương hàng triệu người, từng phần lãnh thổ đất nước thì thực tế xã hội hôm nay đã chứng minh được điều gì?

Thực tế “Ba cuộc cách mạng”

Thay cho “một nền sản xuất có năng suất cao hơn hẳn so với nền sản xuất TBCN” thì năng suất lao động của “phương thức sản xuất XHCN” đã trở thành chuyện hài hước nếu đem so sánh. Thay cho mối quan hệ sản xuất tiên tiến, thì phương thức này đã đẻ ra một mối quan hệ sản xuất sử dụng 30% số người làm việc và 30% số công chức sáng cấp ô đi, tối cấp về. Đó là những kết luận của quan chức, báo chí Việt Nam tại Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam hôm nay.

Thay cho mối quan hệ sản xuất lấy giai cấp công nhân làm trọng tâm, mọi thành phần được hưởng thụ thành quả lao động xã hội, thì sản phẩm xã hội tập trung vào một đám tư bản đồ là đảng viên Cộng sản. Chức năng của đám này là bòn rút, tích lũy, phá phách sản phẩm xã hội và là giặc nội xâm của đất nước. Với mối quan hệ, trình độ sản xuất và năng suất lao động đó, thì đời sống vật chất được nâng cao để dần tiến tới “làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu” là chuyện diên rồ.

Ngoài ra, cuộc cách mạng về khoa học kỹ thuật được coi là “then chốt” thì kết quả thảm hại thay. Cả đất nước không tìm nổi một cơ sở sản xuất chiếc đỉnh ốc đảm bảo tiêu chuẩn quốc tế để có thể đảm đương vai trò đại lý sản xuất cho một hãng tư bản con con. Mọi thành quả kỹ thuật của “phe Xã hội Chủ nghĩa” đều là sự học mót hoặc ăn cắp của “bọn tư bản giãy chết”.

Có lẽ, cần phân tích sâu sắc hơn về cuộc cách mạng thứ 3: Cuộc cách mạng Tư tưởng và văn hóa, **một cuộc phá hủy nền văn hóa lâu đời và niềm tin tôn giáo**

Khi đảng Cộng sản hò hét “*Tiến nhanh, tiến mạnh, tiến vững chắc lên Chủ nghĩa Xã hội (CNXH), bằng ba cuộc Cách mạng*” thì cả nước rùng mình bởi những trận càn vào tâm linh, tôn giáo, văn hóa cội

nguồn. Đặc biệt nhất là trong ba cuộc cách mạng, cuộc “*Cách mạng Tư tưởng và văn hóa*” có chiều sâu nhất đánh vào tâm tư, suy nghĩ, lối sống, đạo đức và tín ngưỡng tôn giáo của dân tộc.

Mở đầu là cuộc Cải cách Ruộng đất, một chiến dịch làm tan rã quan hệ sản xuất và nền văn hóa ngàn đời của dân tộc Việt Nam. Bên cạnh việc chiếm đoạt công cụ sản xuất, tài sản ruộng vườn của “giai cấp địa chủ”, chiến dịch này còn làm băng hoại những nét văn hóa truyền thống mà để có nó, người dân Việt phải mất hàng ngàn năm chất lọc và xây dựng. Cuộc “*cải cách*” đó thực hiện phương châm “*Trí, phú, địa, hào đào tận gốc, tróc tận rễ*”, nghĩa là mọi thành phần ưu tú của dân tộc đều sẽ bị tiêu diệt.

Bên cạnh việc một tầng lớp người dân bị mất tài sản, thì tư duy cướp tập thể, cướp trắng thành quả lao động bao đời, tư duy bất chấp sự công bằng xã hội, xóa bỏ sự lương thiện của con người được công khai du nhập, khuyến khích dưới cái tên mỹ miều: Cách mạng vô sản.

Tiếp đến là cuộc cách mạng vào văn hóa, văn học, báo chí... những công cụ trên mặt trận tư tưởng. Vụ Nhân văn Giai phẩm, hàng loạt tác phẩm bị lên án, thủ tiêu, hàng loạt tác giả bị cầm tù, đày đọa, thậm chí là tù đày đến chết.

Thế rồi, hàng loạt chùa chiền, miếu mạo, nhà thờ, thánh thất bị triệt hạ không thương tiếc. Khi đó, Đức Chúa, Đức Phật, Thánh, Thần.. đều được xếp vào thành phần phản động. Một cuộc “*cách mạng vô sản*” được thực thi nhằm trục xuất Chúa Trời ra khỏi vũ trụ, trục xuất tư hữu ra khỏi xã hội, trục xuất thần thánh ra khỏi đời sống và trục xuất linh hồn ra khỏi con người.

Tất cả để phục vụ một cuộc “*cách mạng văn hóa và tư tưởng*”.

Diễn hình là những phe nhóm CS vô thần được đưa vào chùa chiền, lập căn cứ, nhen nhóm các lực lượng vũ trang, chém giết... những hành động hoàn toàn ngược lại với chùa chiền là nơi tu tâm phát đức. Còn những chùa chiền khác không có tác dụng cho những việc đó thì bị đập bỏ không thương tiếc.

Diễn hình là những thánh thất, nhà thờ, đền Thánh... nếu không được sử dụng cho cuộc bạo lực cách mạng, nếu không bị đập bỏ, thì hạn chế đến mức tối đa dẫn tới tự tiêu diệt. Tiến hành chiếm, cướp, lấn lướt và chèn ép đến mức có thể nhằm trục xuất khỏi đời sống xã hội. Đặc biệt, thay vì những nơi tôn nghiêm, thờ tự, nêu cao tình yêu thương, nhà cầm quyền Cộng sản dùng Nhà thờ, thánh thất làm “nơi ghi dấu tích tội ác”.

Hậu quả là gì?

Một đất nước kiệt quệ, một xã hội hỗn loạn và băng hoại, vô trật tự, con người xử sự với nhau như dã thú. Đạo đức xã hội suy đồi, những hiện tượng con đánh cha, trò đánh thầy, con chửi bố mẹ... là chuyện cực hiếm trong văn hóa đất nước trở thành chuyện thường ngày. Một xã hội ích kỷ và vô cảm, tệ nạn và đồi trụy được hình thành và dẫn đầu bởi chính cái gọi là “Đội ngũ ưu tú của giai cấp công nhân và dân tộc”.

Năm 1977, Liên Xô -được coi là thành trì của phe XHCN- tuyên bố đã hoàn thành giai đoạn xây dựng Chủ nghĩa Xã hội để bắt đầu xây dựng Chủ nghĩa Cộng sản. Thế mà chỉ 12 năm sau, cả thành trì xây dựng bao công sức máu xương kia đổ cái rụp không thể nào chống đỡ.

Sau mấy chục năm khẳng định con đường quá độ đi lên Chủ nghĩa Xã hội mà “đảng và bác đã chọn” hộ dân tộc VN là con đường hiện thực, duy nhất đúng đắn, dẫn dắt các lãnh đạo CS mới thừa nhận sự u mê và hão huyền mơ hồ khi đặt niềm tin vào đó. TBT Nông Đức Mạnh còn mơ hồ theo kiểu “năm ăn năm thua” rằng: “*Chủ nghĩa xã hội sẽ dần dần sáng tỏ*”. Còn mới đây Tổng bí thư đảng Cộng sản ngao ngán thổ lộ: “*Đến hết thế kỷ này không biết đã có CNXH hoàn thiện ở VN hay chưa*”. Nghĩa là, cứ đi hết thế kỷ này theo con đường quá độ và yên chí là chưa có cái CNXH, còn khi đến đó, nó là cái gì thì sẽ biết. Nếu là quả núi thì leo lên ngồi, nhờ không may là hố sâu, thì cả dân tộc cứ xuống đó mà lặn.

Niềm tin yếu ớt vào “ngày mai tươi sáng của CNXH” đã nhanh chóng rơi rớt ngay chính từ những

người lãnh đạo, từ chính những đảng viên CS. Hàng loạt cán bộ CS cao cấp đến cấp thấp, những kẻ đã tự nhận, được tôn xưng là người CS gộc, đã từ bỏ tư tưởng của mình cách này cách khác, bằng hình thức này hoặc hình thức khác, khi cá nhân, khi tập thể, khi một nhóm, khi cả hệ thống. Điều này rất dễ thấy.

Với thể chế đảng lãnh đạo tuyệt đối, luôn nghĩ thay, định hướng thay, lựa chọn thay cho người dân, do vậy khi hàng ngũ đảng viên, lãnh đạo mất phương hướng, thiếu niềm tin, thì xã hội cũng khủng hoảng niềm tin là điều không lạ.

Vi vậy, nó tạo nên sự thất vọng ở ngay chính những thành phần Cộng sản, tạo nên sự hoang mang và đó là cơ hội cho thói mê tín, dị đoan phát triển. Bên cạnh đó, chủ nghĩa thực dụng, dối trá cũng được dịp bùng nổ ở mọi tầm cao thấp.

Những chiếc phao cứu sinh vội vàng chấp vá

Chính sự hỗn mang đó đã tạo ra một thứ tôn giáo hồ lớn theo ý những người CS. Trước hết, đảng khản cấp sáng tác ra cái gọi là Tư tưởng Đạo đức Hồ Chí Minh, một sản phẩm mới được sáng tác vội vàng lấp vào chỗ trống khi phe CS sụp đổ và người ta thấy những giới bộ nhưng nhúc trong nội tạng của nó. Môn đạo đức tư tưởng Hồ Chí Minh như một món ăn mới được chế biến tẩm tẩm nhưng bởi những đầu bếp tồi. Không đủ sức thay thế món bánh vẽ ngọt ngào về Chủ nghĩa Cộng sản mà người ta vẫn được ru ngủ, được xài miễn phí bấy lâu nay. Do vậy, đảng tiếp tục chi tiền dân cho việc lũng đoạn tôn giáo hoặc sáng tác các tôn giáo mới. Đó là thứ tôn giáo phục vụ sự tồn tại và cai trị của đảng bằng bất cứ giá nào. Đó là thứ tôn giáo “Đoàn kết Công giáo”, là thứ Phật giáo “Đạo pháp-Dân tộc-CNXH” dần dần bị hủ hóa miễn là đảng nắm được thứ tôn giáo đó từ gốc đến ngọn.

Đó cũng là các thứ tà đạo như tà đạo Hồ Chí Minh, các chùa chiền khổng lồ, các loại ngoại cảm, bói tướng, thầy pháp, đồng bóng, vàng mã... những thứ mà đã một thời là kẻ thù của Chủ nghĩa Cộng sản.

Người ta không cần e ngại đảng

có trăm tay, nghìn mắt khi người ta đốt vàng mã hàng trăm triệu đồng. Người ta không sợ hãi khi “gọi hồn” chính ông Hồ Chí Minh -ông tổ Cộng sản vô thần ở Việt Nam lên để mà truy hỏi... Người ta cũng không ngại dùng “nhà ngoại cảm” để gọi hồn Hà Huy Tập, Nguyễn Đức Cảnh, Nguyễn Văn Cừ, Phùng Chí Kiên, thậm chí là cả Trần Phú.

Thậm chí, ngay cả khi người ta đúc tượng Thánh Gióng, họ còn đúc cả tim cho tượng Thánh Gióng và tượng con ngựa. Điều đặc biệt hài hước, là ý tưởng này lại xuất phát từ Thủ tướng CP, một người đã tự hào là đi theo đảng tận 51 năm nay.

Nếu như, những người Cộng sản hôm nay còn có niềm tin vào Chủ nghĩa Mác-Lenin, thì những hành động này là sự phỉ báng công khai cái lý tưởng Cộng sản, cái mà cả đời ông Hồ Chí Minh, Hà Huy Tập, Nguyễn Văn Cừ, Trần Phú, Lê Hồng Phong, Phùng Chí Kiên, Võ Nguyên Giáp... đã theo đuổi.

Nếu như Các Mác, người đã dành cả đời hoạt động, chiến đấu cho cái “Công”, để rồi khi chết, lại phải chui vào một nghĩa địa “Tu” để nằm, thì những người CSVN đã phần đầu cả đời để chứng minh cho Chủ nghĩa CS không thần thánh, ma quỷ và linh hồn... đã phải cậy nhờ ma quỷ, thần thánh và linh hồn để tìm lại thân xác mục nát của mình.

Và khi sử dụng những biện pháp này, nghĩa là người ta đã phủ nhận công khai những gì họ nói, rằng Chủ nghĩa Mác-Lenin luôn là sợi chỉ đỏ, là nền tảng tư tưởng của đảng Cộng sản. Hoặc nói cách khác, họ ngang nhiên coi đảng Cộng sản mà họ là thành viên chẳng có ký lô giá trị nào trong thực tế.

Thế nhưng, từ chỗ không tin thần thánh, ma quỷ theo chủ thuyết CS, đến chỗ khủng hoảng và vỡ vào bất cứ thần thánh nào, miễn giúp họ thực hiện được giấc mơ thực dụng về vật chất và thăng quan tiến chức bằng mọi giá để thỏa mãn nhu cầu đó, họ đã làm băng hoại các tôn giáo để phục vụ mục đích của họ.

Đó là những thể hiện sinh động tình trạng mất phương hướng của người Cộng sản Việt Nam hôm nay.

Hà Nội, ngày 31/10/2013

NGUY ĐẤU CỨU ĐẤY

Nguy đâu cứu đâu ? Cứu đâu nguy đâu !

Vũ Thạch 06-11-2013

Câu phán của Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng với hàng ngũ đảng viên ở cuối Hội nghị Trung ương Đảng 8: "Dựng nước đi đôi với giữ nước, giữ nước từ khi nước chưa nguy", để lại trong đầu người nghe nhiều câu hỏi. (Bác Tổng Lú cứ hay làm thế. Nói những câu nghe lạ mà "kêu", nhưng sau đó dù cố gắng cũng ít ai hiểu được bác muốn nói gì.)

Trước hết, bác và các đồng chí của bác không hề dựng nên đất nước này nên nửa câu đầu "dựng nước ĐI ĐÔI với giữ nước" bác đang muốn nói với ai? Không lẽ bác đang nhấn gởi tổ tiên, cha ông đã khai sáng ra đất nước Việt Nam? Tổ tiên đều đã khuất và các ngài có cần lời nhấn nhủ của bác Tổng không?

Thế là người nghe "bó tay" ngay về nửa câu đầu, chỉ còn nửa câu sau: "giữ nước từ khi nước chưa nguy". Vừa nghe đến đây, trong lòng nhiều người Việt Nam đã bật ngay lên câu hỏi "nước nguy chưa?" hay "phải đến thế nào mới đủ gọi là nguy?"

Ngay tại cửa phòng họp hội nghị Thành Đô năm 1990, chính miệng ủy viên Bộ Chính trị kiêm Bộ trưởng Ngoại giao Nguyễn Cơ Thạch đã đau đớn thốt lên: "Thời kỳ Bắc thuộc mới đã bắt đầu". Lời tiên đoán đã thành hiện thực. Đến ngày hôm nay, Bắc Kinh đã lấy nhiều phần đất biên giới phía Bắc mà 13 năm sau lãnh đạo đảng CSVN vẫn không dám tiết lộ các bản đồ; lấy một vùng biển rộng lớn trong vùng vịnh Bắc Bộ; chiếm vĩnh viễn quần đảo Hoàng Sa; chiếm nhiều đảo thuộc quần đảo Trường Sa; biến nhiều vùng biển xưa nay của Việt Nam thành "vùng tranh chấp" rồi thành "vùng khai thác chung"; chiếm gần trọn biển Đông làm lãnh hải của Tàu và thẳng tay bắn, giết, cướp, đánh, đâm đâm thuyền ngư dân Việt; mở hàng trăm khu biệt lập dọc theo biên giới, trên nóc nhà Đông Dương và giữa các tỉnh thành; mở sẵn nhiều con đường lớn xuyên biên giới, nối kết các khu biệt lập bằng xe tải vận chuyển "hàng hóa kín" ngày đêm;... Đối với đại khối dân tộc Việt thì tình hình đã nguy lắm rồi!

Nhưng riêng bác Tổng Lú thì ngay cả khi đang ngồi ghé Chủ tịch Quốc hội, giữa lúc hải quân Tàu bắn giết hàng loạt ngư dân Việt, bác vẫn khẳng định: "Tình hình Biển Đông không có gì mới" và cấm đưa chuyện đó vào nghị trình. Và đến giờ phút

này bác vẫn bảo: "Nước chưa nguy". Bác không chỉ nói bằng lời mà còn có hành động cụ thể, từ việc ký kết cho mở thêm các khu biệt lập, cho xây thêm Viện Khổng Tử, cho các hãng xưởng Tàu trùng thêm nữa và hầu hết các hợp đồng xây dựng lớn trên đất Việt để họ lại có lý có mở thêm các khu "công nhân" mới. (Trong lúc lao động Việt vẫn long đong xin việc ở nước ngoài).

Tóm tắt là bác Tổng rất an nhàn tự tại với tình hình "nước chưa nguy". Và cách "giữ nước từ khi nước chưa nguy" của bác Tổng là mời thêm Bắc Kinh vào đất Việt nắm thêm các lĩnh vực mà họ còn chưa nắm chặt lắm.

Nhưng nếu với tâm trạng như thế thì bác Tổng đặt thành vấn đề và Ban Tuyên giáo chỉ thị cho báo đài đảng lời bác về "nguy" để làm gì? Ngấm ngấm mãi và đặt mình vào bối cảnh bác Tổng đang nhấn nhủ đảng viên cấp cao ở cuối Hội nghị Trung ương đảng, người ta mới chợt nghĩ ra ý của bác ấy phải là: "Dựng chế độ đi đôi với giữ chế độ". Và như thế mới giải thích được ý nghĩa và nhu cầu của nửa câu sau: "Giữ chế độ từ khi chế độ chưa nguy". Rõ ràng đây là lời cảnh báo khi bác Tổng nhìn sang Bắc Phi, Libya, Syria, và nước láng giềng Miến Điện. Nói nôm na là chế độ sắp tới mức nguy rồi đấy, đừng để nước đến chân mới nhảy. Bác Tổng chỉ đồng hóa "chế độ" với "nước" vì thói quen xưa nay và vì không muốn "các thế lực thù địch" biết rõ quá là bác đang lo lắng.

Điều gì khiến bác, và hiển nhiên các lãnh tụ khác quanh bác, lo lắng về chế độ đến thế?

Phải chăng vì nền kinh tế thị trường theo "định hướng XNCN" (do chính bác đặt tên) đã lụn bại đến hết thuốc chữa vì ngân sách cạn kiệt và tham nhũng đã vào đến gan ruột, óc não chứ không phải ghê ngoài da như bác trấn an quần chúng đảng viên. Thế giới đã không còn tin tưởng để đầu tư làm ăn lâu dài tại VN. Hiện nay các hệ thống làm ăn có gốc rễ từ Bộ Chính trị chỉ còn trông cậy vào con đường "cạp đất mà ăn", tức cưỡng chế hết khu này đến vùng khác cho các "quỹ đất". Tập thể dân oan đang lan nhanh khắp mọi miền đất nước và lan đến đủ loại thành phần trong xã hội. Mức độ uất ức cũng tăng nhanh và cao như những tòa nhà đang xây trên đất vừa chiếm đoạt.

Phải chăng vì ngày càng đông đảng viên đi theo tiếng gọi lương tâm của "diễn biến hòa bình". Họ bảo nhau rời bỏ đảng nếu còn muốn giữ chút đạo đức với dân và chút danh dự với con cháu. Bên cạnh đó, ngày càng đông hàng ngũ trí thức cả trong và ngoài cơ chế lên tiếng kêu gọi bỏ điều 4 HP, đòi đa nguyên đa đảng và tiến dần đến thể chế dân chủ vì đó là con đường duy nhất ở đầu thế kỷ 21 để đưa đất nước ra khỏi lạc hậu, bất công và đói nghèo. Họ liệt kê hàng loạt dữ kiện từ khắp thế giới và từ lịch sử cận đại của VN. Cả hệ thống lý luận của đảng không biết cãi lại thế nào ngoài biện pháp lòi điều luật 74, 79, 88, 258 ra dùng để bịt miệng.

Phải chăng vì các trò bạo hành của công an với sự trợ lực của vòng rào côn đồ, các đòn hù dọa bằng "các phiên tòa vài giờ để đọc các bản án vài năm", các thủ thuật bao vây kinh tế, bôi nhọ tên tuổi, dán nhãn khủng bố,... đều mất nhanh tác dụng tạo sợ hãi. Sự liên kết của người Việt từ khắp 3 miền, từ trong ra tới ngoài nước, từ đời thật đến mạng ảo, và với ra cả công luận quốc tế đang nhanh chóng hóa giải các phương tiện mà chế độ đã đầu tư nhiều tiền bạc, công sức xây dựng trong nhiều thập kỷ qua.

Phải chăng vì 800 báo đài và đội quân 80.000 dư luận viên dưới sự điều động của ngành công an mạng đã trở nên vô dụng trước mạng lưới dân báo? Mạng lưới này không chỉ bao gồm những cư dân mạng mà còn có cả hàng triệu người dân và nhiều đảng viên với chiếc máy điện thoại lưu động nhỏ gọn trong tay, sẵn sàng chụp hình những cán bộ ác ôn cướp nhà cướp đất, những cảnh công an đánh dân đòi tiền, những tội ác của những kẻ xã lũ không báo trước, và thu âm từ những câu nói vô giáo dục của các cán bộ phòng tiếp dân đến các bài giảng trơ trên của các quan chức lớn cho nội bộ đảng viên.

Và còn nhiều lý do để lo lắng khác nữa, nhưng các mối lo đó đều hướng về cùng một cốt lõi. Đó là sự kiện đã trở thành hiển nhiên: hiện nay sự an toàn và nguy hiểm của đảng, của chế độ ngược chiều 180 độ với sự an toàn và nguy hiểm của đất nước, của dân tộc.

Suốt từ hội nghị Thành Đô, lãnh đạo đảng càng dựa sâu vào lòng Bắc Kinh để giữ an toàn cho chế độ thì đất nước càng mất thêm chủ quyền và càng bị đẩy đến bờ vực hiểm nguy của đồng hóa rồi đô hộ. Khi lãnh đạo đảng càng ban phát cơ hội tham nhũng cho hàng ngũ cán bộ, công an để thêm nhiều kẻ trung thành bảo vệ

chế độ thì càng đông người dân bị đẩy vào cảnh trắng tay, khổn cùng, và ngay cả chết thảm trong đồn công an, trên bàn mổ bệnh viện, dưới các khối nước xả lũ, hay trôi theo sông trên đường tới trường. Khi lãnh đạo đảng càng "giải quyết dứt khoát" (như lời Nguyễn Chí Vịnh) lòng yêu nước của thanh niên Việt Nam để tăng sự an toàn cho chế độ thì dân khí quốc gia càng bạc nhược trong nhiều năm trước mặt. Và còn nhiều những đau xót ngược chiều khác nữa.

Nhưng đất nước và dân tộc càng bị đẩy vào tình trạng nguy kịch thì lãnh đạo đảng càng khó biện minh cho khả năng điều hành và bản chất guồng máy cai trị độc tài của họ, càng khó giữ lại tập thể những đảng viên còn lương tâm, và càng khó chặn đứng sự phẫn nộ gia tăng liên tục trong quần chúng. Cả 3 yếu tố này đã lần lượt lật sập hết chế độ độc tài quân chủ này đến chế độ độc tài Cộng sản khác trên khắp thế giới. Các biện pháp an toàn ngắn hạn cho chế độ đều trở thành cái nguy dài hạn cho chính họ.

Do đó, có thể nói chắc rằng: nếu tiếp tục con đường dưới ánh sáng chủ nghĩa Mác-Lê, sinh mạng của cả đất nước lẫn đảng CSVN đều trở nên "chỉ mảnh treo chuông".

Liệu còn có ai trong guồng máy nghiên cứu chính trị, tư tưởng của đảng có thể mách nước cho bác Tổng Lú không? Chỉ có con đường dân chủ mới trả lời được câu hỏi "Nguy đây Cừu đâu?" và mới tránh được cái vòng lẩn quẩn "Cừu đâu Nguy đây!" *****

lòng người chỉ chực chờ bùng nổ. Hãy hỏi vì sao và do ai?

Sau 6 năm đất nước chìm ngập trong cơn khủng hoảng toàn diện, vẫn hầu như không có bất kỳ nội dung nào nhằm tránh thoát thảm cảnh xuống cấp ghê gớm về kinh tế, xã hội, chính trị và lòng dân được đưa vào dự thảo Hiến pháp mới. Sự thay đổi lộ hình duy nhất chỉ đến từ phát ngôn của người đứng đầu đảng Nguyễn Phú Trọng: "Cương lĩnh đảng quan trọng hơn Hiến pháp". Hãy hỏi vì sao và do ai?

Chỉ một tháng trước khi kỳ họp thứ 6 Quốc hội khóa XIII khai mạc vào tháng 10-2013, lần đầu tiên xã hội Việt Nam chứng kiến hành động người dân Đặng Ngọc Việt xả súng vào giới chức chính quyền. Hình ảnh đối kháng chưa từng có tiền lệ này lại diễn ra ngay tại Thái Bình – quê hương của Cách mạng và của truyền thống kháng chiến. Hãy hỏi vì sao và do ai?

Bất chấp vô số khuyến dụ của Đảng và Quốc hội về việc "tuyệt đại đa số nhân dân đồng tình với dự thảo sửa đổi hiến pháp", vẫn không có bất cứ nội dung nào trong bản dự thảo mới nhất trình Quốc hội điều chỉnh về quan niệm sở hữu đất đai toàn dân – điều bị xem là nguồn gốc gây ra hàng chục ngàn cuộc khiếu kiện lớn nhỏ hàng năm, tạo ra một giai cấp tài phiệt dã man và khiến

mạng tháng Tám năm 1945, chưa bao giờ dân tộc trượt gấn với tình cảnh dân sinh rách nát, dân tình bản cùng, hỗn loạn xã hội cùng một cuộc khủng hoảng toàn diện và sâu sắc như hiện thời. Cũng chưa bao giờ những người nhân danh sự nghiệp "của dân, do dân, vì dân" lại nhắm mắt phủ nhận sự nghiệp lòng dân đến thế: nước nâng thuyền nhưng nước sẽ lật thuyền.

Một trong những nguồn cơn gây ra cuộc khủng hoảng xã hội mà có thể dẫn đến khủng hoảng chính trị như thế chính là HP 1992 với quá nhiều bất cập và bất công về quyền con người, kinh tế và chính trị.

Nếu tại kỳ họp thứ 6 Quốc hội khóa XIII, bản Hiến pháp mới được thông qua theo tinh thần "Cương lĩnh đảng quan trọng hơn Hiến pháp" và bất chấp rất nhiều ý kiến tâm huyết liên tục đóng góp từ đầu năm 2013 đến nay của giới nhân sĩ, trí thức, các tầng lớp nhân dân trong nước và kiều bào Việt Nam ở nước ngoài, phản biện của các nhà nước và tổ chức trên thế giới..., tương lai của dân tộc sẽ càng có cơ hội bị chung quyết chỉ bởi một nhóm thiểu số đặc quyền và đặc lợi.

Tương lai và những đặc quyền đặc lợi ấy sẽ không có mặt nhân dân!

Tương lai và những đặc quyền đặc lợi ấy đã, đang và sẽ đi ngược lại lời dạy tiền nhân về "Lấy dân làm gốc"!

Tương lai và những đặc quyền đặc lợi ấy, trở trêu thay, lại lộ diện trong tình cảnh nhà nước Việt Nam buộc phải nương theo xu thế dân chủ của cộng đồng quốc tế, sẽ càng mang tính bác bỏ đối với Công ước quốc tế về các quyền dân sự và chính trị mà Nhà nước Việt Nam đã ký kết vào năm 1982!

Tương lai và những đặc quyền đặc lợi ấy sẽ là thảm họa cho đất nước trong không bao lâu nữa mà trách nhiệm thuộc về giới cầm quyền!

Tương lai cay đắng ấy chỉ có thể bớt màu u tối khi và chỉ khi các đại biểu dân bầu thăm thía tiếng lòng của các em bé "QH là gì hở mẹ?".

Điều được xem là "cơ hội lịch sử" của Hiến pháp cũng là cơ hội

TÂM THƯ GỬI QUỐC HỘI HIẾN PHÁP MỚI, CƠ HỘI CUỐI CÙNG CHO MỘT TRIỀU ĐẠI Phạm Chí Dũng 07-11-2013

Hãy hỏi vì sao và do ai?

38 năm sau ngày đất nước thu về một mối, chưa bao giờ lòng dân Việt Nam ly tán như hiện thời. Hãy hỏi vì sao và do ai?

Một phần tư thế kỷ từ khi đất nước mở cửa kinh tế, chưa bao giờ xã hội và đời sống dân sinh lại bị các nhóm lợi ích tài phiệt và nhóm thân hữu chính trị lũng đoạn và siết nghẹt như hiện thời. Hãy hỏi vì sao và do ai?

Một thập kỷ sau Hiến pháp 1992 đã chỉ xác nhận nạn tham nhũng không giới hạn, đạo đức xã hội tụt cùng nhiều nhường, chính trị tiếm cận vùng đáy đạo lý, lòng dân và

sinh sôi một tầng lớp dân oan khôn cùng trong xã hội Việt Nam đương đại, đẩy cao đến tột cùng trạng thái phẫn uất của người dân mất đất. Hãy hỏi vì sao và do ai? (X) Ngay cả cơ chế thu hồi đất đối với các dự án kinh tế-xã hội, bị xem là nguồn gốc tội ác gây ra thảm cảnh nông dân bị đẩy đuổi khỏi đất đai và không kế sinh nhai, cũng bị quán tính vô cảm cùng tư tưởng quyền lợi đặc chủng thao túng QH, để đến nay vẫn không có bất kỳ điều chỉnh nào cho tình thế dân oan bớt thảm thương. Hãy hỏi vì sao và do ai?

Quốc hội là gì hở mẹ?

Gần bảy chục năm sau Cách

cuối cùng cho một triều đại.

Vượt hơn rất nhiều ý nghĩa về sự tồn tại một thể chế, lịch sử dân tộc Việt Nam vẫn luôn chứng nghiệm không một chế độ chính trị nào có thể cất cánh với ít nhất một bản Hiến pháp đồ nát.

Kiến nghị

Hoàn toàn thủy chung với ước nguyện cháy bỏng của tinh thần “lấy dân làm gốc” và quá nhiều bài học thấm thía từ lịch sử, tôi xin kiến nghị Quốc hội:

1. Dừng việc thông qua bản Hiến pháp sửa đổi tại kỳ họp thứ 6 quốc hội khóa XIII.

2. Kéo dài thời gian thảo luận về Hiến pháp đến cuối năm 2014 và thành tâm tổ chức nghiên cứu, tranh luận một cách thẳng thắn, nghiêm túc và công khai về những điều cơ bản của thể chế chính trị đang còn nhiều ý kiến khác nhau.

Quốc hội bổ sung quy định về việc hình thành tổ chức giám sát độc lập đối với toàn bộ quá trình thu thập ý kiến người dân, tổng hợp, soạn thảo và công bố văn bản dự thảo Hiến pháp. Tổ chức giám sát này bao gồm cả nhóm “Kiến nghị 72” với nhiều ý kiến đóng góp từ đầu năm 2013 đến nay.

3. Hiến pháp mới phải bảo đảm:

- Tôn trọng quyền con người một cách thực chất, theo đúng Công ước Quốc tế về các Quyền dân sự và chính trị.

- Đa dạng hóa sở hữu đất đai; bổ sung hình thức sở hữu đất đai tập thể và sở hữu đất đai tư nhân.

- Trong thời gian chờ HP mới ban hành, Luật Đất đai cần bổ sung ngay quy định “*Không thu hồi đất đối với các dự án kinh tế-xã hội*”.

- Cải cách nền kinh tế thị trường theo đúng nghĩa; bỏ quy định kinh tế quốc doanh chủ đạo và bãi bỏ cơ chế độc quyền kinh tế.

- Xây dựng nhà nước pháp quyền và cơ chế tam quyền phân lập.

- Quy định lực lượng vũ trang chỉ trung thành với Tổ quốc.

4. Nhanh chóng ban hành Luật Biểu tình, Luật Lập hội và Luật Trưng cầu dân ý.

Myanmar!

Chỉ bị ngăn cách với Việt Nam bởi chưa đầy một trăm cây số đường biên giới với Trung Quốc, đất nước Myanmar đã thật sự chuyển mình và hồi sinh, bằng vào sự chuyển mình và thức thời của Tổng thống Thein Sein cùng tầng lớp điều hành chính trị thoát thai từ vài thập kỷ quân phiệt.

Ngẫu nhiên, Myanmar lại là một bài học đáng giá cho tương lai của Việt Nam, nêu giới điều hành chính

trị Việt Nam đủ thức thời và biết cách tận dụng ít cơ hội cuối cùng.

Khi và chỉ khi Hiến pháp mới được sửa đổi hợp với lòng dân và bảo đảm các quyền cơ bản và quyền lợi của nhân dân Việt Nam, đất nước mới thật sự phát triển và thể chế chính trị mới có lý do để tồn tại.

Hoặc ngược lại!

Phạm Chí Dũng, cựu tri nhà báo

Đc: 298/4 Nguyễn Trọng Tuyển, P. 1, Q. Tân Bình, SG, Đt: 0123545 9338. vietleminhquan@gmail.com

TRÊN SÔNG VẮNG TRƯƠNG CHI CẤT TIẾNG HÁT

(Kỷ niệm sinh nhật lần thứ 90 của cố nhạc sĩ Văn Cao)

*Trên sông vắng, Trương Chi cất tiếng hát
Xao xuyên lòng ai hằng đợi Suối Mơ
Để Lưu Nguyễn tới Thiên Thai lạc bước
Cung Đàn Xưa vang vọng đến bây giờ!*

*Người nhạc sĩ kiếm tiền không đủ sống
Bỗng có người nhờ viết Tiến Quân Ca
Để được nhận những bữa cơm cứu đói
Mất trẻ thơ thóc nếp nhạc vỡ oà! (1)*

*Rời Hà Nội lên đường đi kháng chiến
Từ Bến Xuân, Đàn Chim Việt tung trời
Dòng Sông Lô Trường Ca vang tiếng hát
Giữa Ngày Mùa đồng lúa chín vàng tươi!*

*Cùng Bắc Sơn mới ngày đầu khởi nghĩa
Quyết xúng danh là Chiến sĩ Việt Nam
Nhằm giành lại non sông từ tay giặc
Để Tiến Về Hà Nội của ngàn năm!*

*Vừa lập lại hòa bình chưa kịp sống
Thì hàng trăm cổ vấn của Trung Hoa
Sang chỉ đạo cải cách khắp huyện tỉnh
Đã giết “nhằm” thêm vài vạn dân ta! (2)*

*Còn trái tim lẻ nào không đau đớn?
Nên Nhân Văn - Giai Phẩm đã ra đời (3)
Để gửi gắm những nỗi niềm oan khuất
Của biết bao người Đông Chí Của Tôi! (4)*

*“Phải tiêu diệt bọn Nhân Văn-Giai Phẩm!”
Cả Trường Chinh cùng Tố Hữu hét gào
“Bắt cải tạo, bỏ tù quán chống đảng!”
“Khai trừ ngay bè bạn của Văn Cao!”*

*Bị giam lỏng, bác âm thầm chịu đựng
Đời đời nghèo nước mắt nuốt buồn đau!
Như Trương Chi, trái tim hồng tinh khiết
Ngày biệt ly, bác dâng tặng đồng bào!*

*Nay Làng Tôi ruộng vườn “đầy tớ” cưỡi
Chón Bông Lai nhạc sĩ có biết rằng?
Chúng đang bán dần non sông biển đảo
Gò Đống Đa khóc gọi... Bạch Đằng Giang! (5)*

*Đã mười tám năm qua không còn bác
Nhưng những lời bác gửi gắm cháu con
Những tráng ca ngàn năm đời vẫn hát
Tới mai sau dấu sông cạn, núi mòn!*

Đặng Huy Văn, Hà Nội, 1/11/2013

Chú thích: (1). Tại sao tôi viết Tiến Quân Ca? (2). Cải cách ruộng đất tại Miền Bắc VN (1954-1956) đã làm chết oan trên 2 vạn người. (3). Phong trào Nhân Văn - Giai Phẩm. (4). Bài thơ về cải cách ruộng đất của Văn Cao. (5). Trương Chi, Suối Mơ, Thiên Thai, Cung Đàn Xưa, Tiến Quân Ca, Bến Xuân, Đàn Chim Việt, Trường Ca Sông Lô, Ngày Mùa, Bắc Sơn, Chiến Sĩ Việt Nam, Tiến Về Hà Nội, Làng Tôi, Gò Đống Đa, Hò Kéo Gõ Bạch Đằng Giang là tên một số ca khúc nổi tiếng của cố nhạc sĩ Văn Cao sáng tác trước và trong cuộc kháng chiến chống Pháp 9 năm, 1941-1954.

VIỆT NAM SÁCH NHIỀU CÁC NGO NHÂN QUYỀN

.....Huỳnh Thục Vỹ 31-10-2013.....

Các tổ chức nhân quyền quốc tế không được chào đón

Mặc dù Việt Nam hiện ứng cử vào Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp quốc nhiệm kỳ 2014-2016, nước này vẫn đang cố gắng vận dụng chính sách ngăn cản không cho các tổ chức phi chính phủ (NGO: non-governmental organizations) quốc tế như Human Rights Watch, Amnesty International, Reporters Sans Frontières, Front Line Defenders và PEN International tiếp cận tình hình Nhân quyền Việt Nam. Bất chấp sự thù địch của chính quyền Việt Nam, các tổ chức này đã và đang đóng vai trò quan trọng trong việc phát huy mục tiêu của mình và tranh đấu cho Nhân quyền-Dân chủ tại VN, thậm chí khi hệ thống pháp lý thối nát đang được sử dụng như là công cụ đàn áp chính trị và triệt tiêu Nhân quyền.

Nghị định số 12/2012/NĐ-CP về đăng ký và quản lý hoạt động của các tổ chức phi chính phủ nước ngoài tại Việt Nam quy định: "Nhà nước Việt Nam khuyến khích và tạo điều kiện thuận lợi để các tổ chức phi chính phủ nước ngoài thực hiện hoạt động nhân đạo, phát triển tại Việt Nam". Điều này có nghĩa là sự hoan nghênh của Nhà cầm quyền Việt Nam chỉ dành cho các NGO hoạt động nhân đạo và phát triển chứ không dành cho các tổ chức bảo vệ Nhân quyền.

Theo những quy định của Nghị định này, các tổ chức phi chính phủ bị cấm thực hiện các hành vi sau:

1- Tổ chức, thực hiện các hoạt động chính trị, tôn giáo và các hoạt động không phù hợp với lợi ích quốc gia, an ninh, quốc phòng, đại đoàn kết dân tộc Việt Nam.

2- Tổ chức, thực hiện, tham gia các hoạt động nhằm mục đích thu lợi nhuận, không phục vụ mục đích nhân đạo, phát triển.

Một phần khác của Nghị định này cũng định rõ rằng các NGO quốc tế có thể bị đình chỉ một phần hoặc toàn bộ hoạt động, và giấy phép hoạt động của họ có thể bị thu hồi bằng một quyết định của Bộ Ngoại giao nếu hoạt động của các tổ chức này không phù hợp với những trông đợi từ phía chính quyền VN.

Tất cả điều đó cho thấy rằng nếu các hoạt động của các NGO quốc tế có dính dáng vấn đề Nhân quyền và chính trị thì họ sẽ phải chấm dứt hoạt động ở Việt Nam. Không cần nói rõ cũng hiểu là các NGO Nhân quyền sẽ không "có cửa" để hoạt động một

cách hợp pháp ở Việt Nam theo các quy định trên.

Việc cấm không cho các NGO Nhân quyền quốc tế đặt văn phòng đại diện ở Việt Nam vẫn chưa khiến chính quyền Việt Nam hài lòng. Các báo, đài phát thanh và truyền hình đã và đang tuyên truyền luận điệu cáo buộc các NGO này là "cánh tay của phương Tây và Hoa Kỳ", là thế lực thù địch.

"Tình hình Nhân quyền tại Việt Nam rất xấu và ngày càng tồi tệ hơn với con số người nhất định đang bị kiềm chế không vì bất cứ điều gì khác ngoài việc họ thực thi các quyền của mình", ông Phil Robertson, phó Giám đốc Á châu Sự vụ của Human Rights Watch nói trong một phát biểu năm 2012, "Những người ủng hộ tài chính cho các chương trình phát triển của Việt Nam nên công khai biểu tỏ sự ủng hộ hào phóng của mình đối với các nhà hoạt động dũng cảm, cũng như ủng hộ cho yêu cầu phải trả tự do ngay lập tức cho bất cứ ai đã và đang bị giam cầm tùy tiện".

Ngày 23-10-2012, trang Báo Mới đăng bài viết "Human Rights Watch: tổ chức đội lột nhân quyền" của tác giả Lam Sơn. Trong bài này, tác giả đã chỉ trích tổ chức Human Rights Watch "chẳng qua chỉ là một màn kịch dựng sẵn một cách vụng về trên sân khấu chính trị".

Ngày 4-2-2013, trong một bài viết có tựa là "RSF lại trắng trợn vu cáo và bịa đặt" đăng trên trang Nhân Dân điện tử, cơ quan ngôn luận của đảng Cộng sản Việt Nam, tác giả Lam Sơn viết: "RSF không hề bảo vệ các nhà báo chân chính mà chỉ chăm chăm tiếp tay một số blogger và nhà báo giả danh để hoạt động chống phá... Các yếu tố có tính bản chất này không đem lại uy tín và hình ảnh tử tế cho RSF, mà RSF càng làm trò, càng cao ngạo và trơ tráo phê phán vấn đề tự do báo chí ở nước này hay nước khác, thì chỉ càng làm cho hình ảnh của nó thêm hoen ố".

Ngày 02-01-2013, tờ Petro Times, một tờ báo điện tử nổi bật trong hệ thống báo chí tuyên truyền của chính quyền Việt Nam đã đăng tải một bài viết của tác giả Thi Nga có tựa "Lật tẩy bộ mặt thật của "Giải nhân quyền Hellman-Hammett 2012". Bài báo chỉ trích Giải thưởng Hellman-Hammett của Human Rights Watch năm 2012 trao cho cho 5 công dân Việt Nam là một cố gắng "công nhiên, trắng trợn cổ xúy, kích động, hậu thuẫn, tài trợ

cho hoạt động chống đối, lật đổ chế độ ở Việt Nam..."

Và một bài viết có tựa đề "Từ đâu mọc ra cái gọi là "tổ chức ân xá quốc tế"?" trên trang blog "Tiếng nói thế hệ trẻ" của "dư luận viên" (những người được chính quyền Việt Nam tuyển dụng để viết bài đả kích các nhà bất đồng chính kiến và định hướng dư luận theo hướng có lợi cho Nhà cầm quyền trên các trang mạng xã hội) đã kết luận: "Cái tổ chức mang tên "Ân xá Quốc tế" này lại lên tiếng bảo vệ, đòi thả tự do cho những kẻ nguy hiểm như thế này thì bạn đủ để hiểu cái mục đích, cái âm mưu mà tổ chức này đang hoạt động là gì rồi đấy"...

Bất chấp sự thù địch mà chính quyền VN không ngại biểu tỏ cho các tổ chức bảo vệ Nhân quyền thấy, nhân viên của các tổ chức này vẫn có mặt một cách không chính thức ở VN để theo dõi những vụ vi phạm Nhân quyền nghiêm trọng mà chính quyền này đang thực hiện. Nhưng không giống như những ngôn từ ngoại giao mà các nhà lãnh đạo VN rêu rao ở nước ngoài, chính trên lãnh thổ Việt Nam, không chỉ có các nhà bất đồng chính kiến bị sách nhiễu, các nhân viên của các tổ chức Nhân quyền cũng gặp phải rất nhiều khó khăn khi muốn tiếp cận với thực tế Nhân quyền ở đây.

Năm ngoái, ông Pokpong Lawansiri, nhân viên của tổ chức Nhân quyền Frontline Defenders có trụ sở đặt tại Dublin, Ireland đã đến Việt Nam và, trong khi ông bị theo dõi công khai bởi lực lượng an ninh Việt Nam, các nhà bất đồng chính kiến và blogger ông gặp đều bị chính quyền buộc phải làm tường trình. Những nhà hoạt động khác thì bị ngăn chặn không cho gặp ông. Ông Pokpong đã phải hủy chuyến đi vào Sài Gòn và rời khỏi Việt Nam sau đó. Các cuộc gặp gỡ với các tổ chức Nhân quyền khác đều được tổ chức bí mật và đối mặt với nhiều nguy hiểm.

** Blogger Huỳnh Thục Vỹ, 28 tuổi, là con gái của nhà văn bất đồng chính kiến Huỳnh Ngọc Tuấn. Các em của cô cũng là các blogger viết và phổ biến các bài viết đối lập với quan điểm của chính quyền Việt Nam. Vì vậy cô đã trở thành đối tượng bị sách nhiễu và trừng phạt thường xuyên*

** Bài viết thể hiện quan điểm, ý kiến của riêng tác giả, không nhất thiết là của Defend the Defender*

Bản chất trùng rú ĐỒI ĐẠI DIỆN THẾ GIỚI VỀ NHÂN QUYỀN

.....**Nguyễn Anh 09-11-2013**.....

Việc Việt Nam nộp đơn xin gia nhập Hội đồng Nhân quyền Liên Hợp quốc được nói nhiều thời gian gần đây. Động cơ và nguyên nhân nào chúng ta sẽ phân tích sau, nhưng hãy cùng xem lại tư cách của nhà cầm quyền điều hành đất nước bằng một chế độ độc tài đảng trị và xem họ có tư cách để đặt chân vào tổ chức này hay không?

Trái với những phát ngôn của VTV về Nhân quyền tại VN được cải thiện, quyền con người tại đây được phát triển với giáo dục, y tế, an sinh xã hội, thì người dân trong nước hoàn toàn không trông thấy những cố gắng đơn giản đó chỉ là những việc phải làm của bất cứ chính phủ nào dành cho công dân của mình, nhà cầm quyền CS đã tiếp tục lồng ghép lừa mị người dân và cho rằng đó là Quyền Con Người

Những phúc lợi cộng đồng, an sinh xã hội, nhu cầu điện, đường, trường, trạm là chuyện tối thiểu phải có trong một xã hội nhằm phục vụ người dân!

Về Quyền Con Người: Con người sinh ra mặc nhiên đã được thiên phú cho khả năng suy nghĩ độc lập, họ có quyền phát biểu chính kiến của mình, có quyền tin theo tôn giáo mà mình lựa chọn, có quyền tự do cư trú, đi lại mưu cầu cuộc sống, nhưng tại Việt Nam những quyền đó đã bị đánh cắp!

Với những chỉ thị như nghị định 72 nghiêm cấm sao chép đăng tải thông tin lên trang cá nhân dẫn đưa tới cáo buộc vi phạm điều 258 Bộ luật hình sự, Việt Nam là một trong những quốc gia Cộng sản còn sót lại cái tư duy phong kiến xa xưa đàn áp có hệ thống nên tự do ngôn luận. Làm dân chỉ biết tận trung với đảng, nhưng tiếc thay đó lại là một cái đảng không có chính danh, không được người dân bầu chọn và được tồn tại trên mũi súng AK.

Có thể nhận thấy các cuộc biểu tình ôn hòa của người dân (bất bạo động) đã bị đội ngũ thừa sai pháp luật đàn áp, dập tắt từ thể hiện lòng

yêu nước chống bọn bá quyền Tàu chệt cho đến dân oan với luật đất đai nhiều bất cập! (giải tòa với giá rẻ mạt và bán với giá trên trời)

Những tiếng nói yêu nước thương dân bất đồng quan điểm không theo logic CS đều bị vu cho là thể lực thù địch, phản động và đối mặt với những năm tháng tù đày nghiệt ngã mà không cần phải theo một điều luật nào cụ thể, điều đó cho thấy cái được gọi là chính phủ Việt Nam chỉ là một bước tiến quá độ của một bộ lạc xa xưa.

Về Tự Do Tôn Giáo: Dù tuyên bố trước thế giới Việt Nam là một quốc gia có tự do tôn giáo nhưng nhà cầm quyền CS xuất thân từ lớp bản cổ nông với tầm nhìn hạn hẹp luôn thù dai và lo sợ!

Họ lo sợ các nhà lãnh đạo tôn giáo sẽ là ngòi nổ cho một cuộc chính biến lặp lại như năm 1963 dưới thời Đệ nhất Cộng hòa, họ sợ giáo dân sẽ tin theo cha xứ hơn cả chính quyền cho nên tất cả các tôn giáo hoạt động tại Việt Nam phải nằm trong vòng kiểm soát (trái ngược với tôn chỉ tự do) là các hội đoàn có người của chính quyền kiểm tra theo dõi, những người tu hành không nằm trong hội đoàn sẽ bị dẹp thẳng tay, cá biệt bộ môn tu khổ hạnh khát thực của các nhà sư Phật giáo đã bị dẹp bỏ. Với đội ngũ truyền thông hùng hậu, họ đã định hướng người dân vu cho các nhà sư là lừa đảo, lợi dụng và chặn bắt với đội ngũ an ninh tôn giáo.

Các tôn giáo khác như Tin Lành, Cao Đài, Hòa Hảo đã bị đàn áp thẳng tay, người CS không quên những hành động ái quốc tham gia bảo vệ và kiến thiết quốc gia của họ năm xưa dưới thời VNCH và những hành động gần đây nhất đã cho thấy họ chẳng những không hề quên mà trái ngược lại luôn đặt các giáo dân, tín hữu của các tôn giáo trên vào tầm ngắm.

Về Giáo Dục: Dưới mái trường XHCN (!?) các em học sinh, tinh hoa của dân tộc bắt buộc bị nhồi

nhét vào đầu lòng căm thù, những anh hùng sắt máu, một nền giáo dục thui chột què quặt với những giáo án lạc hậu cho ra xã hội những học sinh tốt nghiệp cấp 3 nhưng kiến thức thực dụng không khả thi, chương trình ngu dân hóa Việt Nam với việc dạy sinh ngữ cho các em bắt đầu từ cấp 2 đã làm cho người dân Việt Nam ngu lâu dốt bền, không có khả năng tiếp cận nền văn minh nhân loại, không phổ cập được kiến thức hàng ngày. Và điều mâu thuẫn lớn nhất của Việt Nam trong lĩnh vực giáo dục là học phí! Từ một đứa trẻ mới đi nhà trẻ, cho đến học sinh cấp 1, 2, 3 và cao hơn nữa là ngưỡng cửa đại học, vấn đề đầu tiên phải đối phó là học phí!

Được mệnh danh là xã hội hóa giáo dục, các trường thi nhau lạm thu, mỗi nơi một kiểu, một giá, tiếp theo đó là quyên góp, kêu gọi người dân nhằm thỏa mãn túi tham không đáy của một bộ phận được khoác áo lãnh đạo đạo mạo khả kính của ngành giáo dục.

Ngoài ra với đồng lương bèo bọt, những người phổ cập kiến thức cho các em cũng không mặn mà truyền bá kiến thức hết lòng, kéo theo các học sinh phải đóng tiền, mất giờ để đi học thêm nhằm theo kịp chương trình bổ sung kiến thức.

Về Y Tế: Với mạng lưới bệnh viện mỏng và ít, các bệnh nhân tại Việt Nam luôn đổ dồn về các thành phố lớn chữa trị, đội ngũ nhân viên ngành y mặc nhiên đã xem phong bì hối lộ là một nét văn hóa chính đáng dẫn đến phân biệt đối xử, hệ thống quan liêu trong bệnh viện đã câu kết cùng các nhà sản xuất đồng ý móc ngoặc nâng không giá thuốc lên cao gấp nhiều lần nhằm tư túi, chế độ bảo hiểm xã hội (medicare) chỉ có vài trăm ngàn người tham gia trong một cộng đồng hơn 90 triệu người, đại bộ phận lương y có tài chỉ ở các thành phố lớn và thật khó tìm được chữ Tâm khi ngày nào họ cũng hái ra tiền bằng những kiến thức mình đã được học, thời giờ đối với họ là vàng bạc cho nên khi người dân cần đến, có nhu cầu thì phải biết phần bồi dưỡng được cho là hiếu hi (theo quan niệm thời thực dân phong kiến).

Vấn đề Tù Nhân: Tại Việt Nam công dân rất dễ dàng trở thành tù nhân khi được nhà cầm quyền để ý, trong đó có tù chính trị và tù thường phạm (các tội danh khác).

Những người chấp pháp (công an-cán bộ-quản giáo) mặc nhiên có ý nghĩ trong đầu: các tù nhân là người phạm tội với mình, họ tự cho phép mình có cái quyền tra tấn, khủng bố tinh thần, cưỡng ép lao động, đày đọa thân xác những người tù mà không cần thông qua điều luật nào do cái tư duy mọi rợ từ người lãnh đạo cao nhất cho đến người thấp nhất.

Các tù nhân tại Việt Nam không chỉ bị cách ly khỏi cộng đồng xã hội mà tại đó họ còn bị lợi dụng sức lao động của mình để làm ra của cải vật chất phục vụ cho các trại tù, điều này đã vi phạm Nhân quyền nghiêm trọng. Các tù nhân không có nghĩa vụ phải lao động cho trại giam!

Họ đã bị cách ly, trả giá cho những hành động trong quá khứ của mình là quá đủ, họ có quyền từ chối lao động như tù nhân lương tâm Đỗ Thị Minh Hạnh, đó là cái quyền chính đáng của con người dù là người tù, thế nhưng những kẻ mang danh cán bộ trại giam đã bật đèn xanh phạt một tập thể dẫn đến việc các tù nhân khác bức xúc và bạo hành chính bạn tù của mình.

Ngoài những trò bản thủ mượn đao giết người, những viên chấp pháp Việt Nam còn duy trì một hình phạt mọi rợ thời Trung cổ, đó là cùm chân của tù nhân! Trước đây nó được gọi là kiên giam, biệt giam, còn ngày nay nó được dùng mỹ từ “kỷ luật” để dành cho các tù nhân nào chống đối.

Họ dùng những thanh sắt ghép lại hoặc bằng cây có khoét lỗ bắt tù nhân tra chân vào và khóa lại (như dành cho con vật) một thời gian nhất định, điều này sẽ dẫn đến tù nhân phải nằm một tư thế không xoay trở được dẫn đến bại liệt là điều tất yếu, một nét tra tấn tù nhân học hỏi từ các đàn anh “Tùng Cửa” xa xưa mà đáng buồn thay vẫn được hiện diện ngày nay tại Việt Nam trong thế kỷ 21!

Với những thành tích trên Việt Nam có xứng đáng đặt chân vào

Hội đồng Nhân quyền LHQ không?

Thời gian sẽ cho chúng ta biết được điều đó. Tuy nhiên trước khi đơn được xét duyệt, tổ chức Quan sát Nhân quyền HRW đã lên tiếng vì những vi phạm Nhân quyền tại Việt Nam, nhiều tổ chức từ khắp nơi trên thế giới trong đó có cả các chính khách từ Mỹ, Canada, Anh, Úc đã ký tên vào một kháng thư phản đối Việt Nam tham gia Hội đồng Nhân quyền LHQ và cho rằng sự có mặt của Việt Nam sẽ là ô uế thanh danh của tổ chức này! [1]

Thật đúng là bi kịch khi một quốc gia rừng rú học đòi văn minh!
danlambaovn.blogspot.com

QUỐC TẾ PHẢN ỨNG về việc Việt Nam vào Hội đồng Nhân quyền LHQ —Trà Mi VOA 13-11-2013—

Các tổ chức bảo vệ nhân quyền quốc tế đã lên tiếng bày tỏ quan ngại trước việc Việt Nam ngày 12/11 tháng cử vào Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp quốc giữa lúc những tai tiếng về vi phạm nhân quyền của Hà Nội không ngừng leo thang.

Tại cuộc biểu quyết hôm qua, Việt Nam lần đầu tiên được Đại Hội đồng Liên Hiệp quốc khóa 68 chọn là một trong số 14 thành viên mới của Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp quốc với 184/193 quốc gia bỏ phiếu tán thành.

Cùng bước vào nhiệm kỳ 3 năm tại Hội đồng với VN còn có những nước lâu nay cũng bị quốc tế lên án về thành tích nhân quyền như Trung Quốc, Nga, Ả Rập Xê-út, hay Cuba.

Tổ chức Theo dõi Nhân quyền Human Rights Watch có trụ sở ở New York cho rằng với thành tích nhân quyền tệ hại, Việt Nam không thể trở thành một thành viên hữu ích trong Hội đồng.

Phó giám đốc đặc trách khu vực Châu Á trong Human Rights Watch, ông Phil Robertson nói với VOA Việt ngữ: “Tôi nghĩ Việt Nam sẽ đóng một vai trò như một thành viên tiêu cực trong Hội đồng và bênh vực cho các chính phủ bị Hội đồng Nhân quyền LHQ tố cáo là vi phạm nhân quyền. Tôi hy vọng Hà Nội sẽ chứng minh rằng tôi sai. Thế nhưng, cho tới thời điểm này, chưa có một dấu hiệu nào cho thấy chính phủ Việt Nam sẽ thay đổi chính sách nhân quyền bởi vì họ gia nhập vào Hội đồng.”

Human Rights Watch cũng bất bình trước thể lệ Việt Nam được bầu

chọn vào Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp quốc trong một ‘cuộc thi’ mà các ứng viên không phải cạnh tranh. Ông Phil Robertson tiếp lời: “Sau khi Jordan rút lui, chỉ còn 4 nước trong khu vực cho 4 ghế ở Hội đồng và như vậy hoàn toàn không có một cuộc chọn lựa mang tính cạnh tranh. Với sự ủng hộ của ASEAN, Việt Nam được hậu thuẫn mạnh mẽ. Chúng tôi hết sức quan ngại khi một nước vi phạm nhân quyền tột độ với chiến dịch leo thang đàn áp những người bất đồng chính kiến và các nhà hoạt động như Việt Nam lại được chọn vào Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp quốc. Điều này chứng tỏ các yêu cầu cơ bản quy định các nước thành viên trong Hội đồng phải có thành tích bảo vệ nhân quyền và hợp tác với thế giới

trong lĩnh vực nhân quyền, các tiêu chí ấy, đã không được tôn trọng.”

Human Rights Watch nói các nước cần phải cho Việt Nam hiểu rõ rằng đã là một thành viên trong Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp quốc, Việt Nam có nghĩa vụ cải thiện nhân quyền, cụ thể nhất là phải phóng thích tù nhân lương tâm, hủy bỏ những điều luật mơ hồ trấn áp quyền tự do ngôn luận của công dân như 258, 79, 88 trong Bộ Luật Hình sự.

Phó Giám đốc đặc trách khu vực Châu Á trong Human Rights Watch: “Việt Nam giờ đây phải chứng tỏ cho quốc tế thấy rằng họ xứng đáng với chiếc ghế trong Hội đồng và tôn trọng các luật lệ quy ước của Hội đồng bằng những bước cải thiện nhân quyền thật cụ thể.”

Liên đoàn Quốc tế vì Nhân quyền (FIDH) gồm 178 tổ chức bảo vệ nhân quyền trên thế giới tỏ ra hoài nghi về khả năng cải thiện nhân quyền của Việt Nam trong thời gian tới sau khi Hà Nội có được ghế tại Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp quốc.

Bà Julie Gromellon, đại diện FIDH tại Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp quốc ở Geneva phát biểu với VOA Việt ngữ: “Việt Nam đã không chứng tỏ những cam kết cải thiện nhân quyền trước khi trở thành thành viên của Hội đồng. Cho nên, chúng tôi không nghĩ rằng một khi được ghế rồi thì họ sẽ cải thiện. Thậm chí, thành tích nhân quyền của Hà Nội còn có thể sẽ tệ đi vì họ sẽ cảm thấy thuận tiện đàn áp hơn nữa một khi đã lọt được vào Hội đồng. Tôi không nghĩ

thực trạng nhân quyền Việt Nam sẽ sớm có những thay đổi.”

Bà Gromellon kêu gọi cộng đồng quốc tế gia tăng áp lực để buộc Việt Nam trong tư cách là thành viên Hội đồng Nhân quyền phải cải thiện chính thành tích nhân quyền của mình trước khi nói tới chuyện tham gia bảo vệ hay kêu gọi các nước khác bảo đảm nhân quyền.

Tổ chức UN Watch có trụ sở ở Geneva, cơ quan theo dõi các hoạt động toàn diện của LHQ, nói kết nạp các quốc gia vi phạm nhân quyền có tiếng như VN, Trung Quốc làm thành viên Hội đồng Nhân quyền chẳng khác nào cho ‘kẻ chuyên phóng hỏa đâm đầu sỏ cứu hỏa’.

Tuy nhiên, Ủy ban Bảo vệ Quyền làm người Việt Nam có trụ sở tại Pháp cho rằng để Hà Nội gia nhập Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp quốc cũng có thể có tác dụng ‘tích cực’. Ông Võ Văn Ái, Chủ tịch Ủy ban: “*Sự tiêu cực và nghịch lý khi Việt Nam được bầu vào Hội đồng Nhân quyền LHQ đối với chúng tôi lại là một điều tích cực. Tích cực ở chỗ rằng bây giờ một quốc gia đã ngồi trong Hội đồng, theo nguyên tắc không thể nào đàn áp nhân quyền như Việt Nam đã đàn áp từ trước tới nay, nhất là trong lĩnh vực tự do ngôn luận. Thành ra, nếu có một sự kiện đàn áp trong nước thì các tổ chức phi chính phủ đều có thể nói thẳng lên cho dư luận, công luận thế giới biết rằng một quốc gia ngồi trong Hội đồng Nhân quyền mà lại đi đàn áp nhân quyền.*”

Truyền thông nhà nước dẫn lời Ngoại trưởng Phạm Bình Minh tuyên bố việc VN trúng cử vào Hội đồng Nhân quyền với tỷ lệ cao là sự ghi nhận của quốc tế đối với các thành tựu gần đây của Hà Nội trong việc thực thi các quyền dân sự, chính trị, kinh tế, văn hóa-xã hội của công dân.

Chủ tịch Ủy ban Bảo vệ Quyền làm người Việt Nam nói đây không phải là lần đầu tiên các nước bị xem là ‘đao phủ nhân quyền’ lại được bầu vào Hội đồng Nhân quyền LHQ.

Ông Võ Văn Ái cho biết từ khi bắt đầu hoạt động tại Hội đồng Nhân quyền năm 1986 tới nay, ông chứng kiến nhiều nước vi phạm nhân quyền hay phản nhân quyền chiếm được ghế thành viên trong Hội đồng này.

Tất cả 14 thành viên mới của Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp quốc sẽ bắt đầu nhiệm kỳ 3 năm từ ngày 1-1-2014. Hội đồng gồm 47 nước đại diện cho tất cả các khu vực là cơ quan chủ chốt và quan trọng nhất của Liên Hiệp quốc trong việc thăng tiến và bảo vệ quyền con người trên thế giới.

SỰ THẬT VÔ CÙNG ĐƠN GIẢN

.....Song Chi 13-11-2013.....

Trong số những câu nói mà đảm an ninh, bồi bút, dư luận viên trên mạng thường xuyên đem ra sử dụng để “dân vận” từ những người đi biểu tình chống TQ, những người viết bài, viết blog “lề trái” cho tới những người hoạt động dân chủ, đó là “*Mọi chuyện đã có đảng, có nhà nước lo. Anh hay chị hãy cứ làm tốt những bổn phận công dân của mình đi đã, tức là yêu nước rồi. Đừng quan tâm đến chính trị làm gì*”. Hoặc “*Đừng hỏi Tổ Quốc đã làm gì cho ta mà hãy hỏi ta đã làm gì cho Tổ Quốc*”...Nghe mãi đâm ra thuộc lòng!

Nhưng phải đến khi sống ở nước ngoài, tôi mới thực sự thấm thía cái câu “nhà nước lo, chính phủ lo”. Bởi vì ở các nước tự do, dân chủ, phát triển, đúng là người dân được nhà nước lo mọi thứ thật.

Đề con ra thì nhà nước phụ nuôi từ lúc mới sinh cho tới khi 18 tuổi, chuyện học hành hoàn toàn miễn phí, có quốc gia còn lo cả bữa ăn nhẹ ở trường mẫu giáo, cả sách vở miễn phí cho học sinh ở bậc tiểu học, lớn lên một chút đi học đại học thì mượn nợ nhà nước sau này ra đi làm trả lại, bất cứ việc gì lớn trong đời như xây nhà, lập gia đình, mở tiệm kinh doanh...đều có thể vay vốn nhà nước, lúc đau yếu, thất nghiệp, khi già cả... thì nhà nước nuôi. Còn nếu sinh ra đã tàn tật, thiếu năng, chậm phát triển hoặc sau này vì nguyên nhân nào đó mà bị tâm thần, nhà nước cũng sẽ nuôi cả đời.

Tất nhiên, chi phí cho tất cả chính sách an sinh xã hội là do đồng thuế của người dân đóng góp. Nhưng chỉ ít người dân còn thấy được đồng tiền thuế mồ hôi nước mắt của mình đi về đâu. Và cả cuộc đời, con người bớt đi được nhiều nỗi lo lắng bởi biết chắc rằng, dù có chuyện gì xảy ra với mình, họ cũng sẽ có thể cậy nhờ đến nhà nước, đến chính phủ.

Còn ở VN?

Có bao giờ người dân Việt tự hỏi, tính theo tỷ lệ đồng lương thì tất cả các thứ thuế, phí mà người VN đóng so với các nước khác là nặng hay nhẹ? Và những đồng tiền thuế ấy đi đâu hay nói cách khác, chúng ta công lưng đóng thuế nuôi nhà nước, nuôi bộ máy quan chức cán bộ đồng đảo như bầy sâu kia để được gì, đảng và nhà nước lo được gì cho dân?

Rất nhiều người dân, do quán tính, do bị nhồi sọ bao nhiêu năm cứ mở miệng ra là nhờ ơn đảng, ơn

chính phủ, không có đảng, chính phủ nuôi cho ăn học thì... Đảng nào, nhà nước nào nuôi hay ngược lại, dân phải ề cổ nuôi đảng, nuôi nhà nước, mà bất cứ chuyện gì dân cũng phải tự lo, phải xòe tiền ra?

Đó là chưa kể mỗi người dân VN đang phải gánh trên lưng món nợ nước ngoài cứ mỗi năm mỗi tăng do cung cách làm ăn kém cỏi, làm thì ít phá thì nhiều, nạn tham nhũng nặng nề, cộng với thói hoang phí, vô trách nhiệm của một đám quan chức cán bộ bất tài kém đức nữa kia.

Rất nhiều người dân cho đến giờ phút này vẫn cứ suy nghĩ “nhờ có đảng cộng sản đánh Pháp đuổi Mỹ, thống nhất đất nước, mở cửa làm ăn với thế giới chúng ta mới có ngày hôm nay, chứ hồi chiến tranh chống Mỹ hay thời bao cấp còn khổ hơn thế này nhiều...” Nghĩa là lại đi so sánh với chính mình, với cái thời miền Bắc trong chiến tranh và cả nước thời bao cấp để rồi tự an ủi “như thế này đã là may mắn lắm, sung sướng lắm rồi”.

Xin hãy làm ơn so sánh với các nước khác, cùng trong một khoảng thời gian mấy chục năm như vậy, nước người ta đi tới đâu, và VN hiện nay như thế nào so với thế giới, mà không, chưa cần nói đến thế giới, chỉ so với các nước láng giềng chung quanh thôi, ta hiện nay đang cách Thái Lan, Singapore, Indonesia, Đài Loan, Hàn Quốc.... bao nhiêu năm?

Từ kinh tế, thu nhập đầu người, an sinh xã hội cho tới giáo dục, thành tích văn hóa nghệ thuật, kể cả bóng đá và...thi hoa hậu, có cái gì chúng ta hơn được nước khác không. Trong những bảng đánh giá, xếp hạng toàn cầu về chỉ số tự do dân chủ, tự do ngôn luận, chỉ số phát triển con người, chất lượng cuộc sống...chúng ta đứng ở thứ bậc bao nhiêu, xếp trên tổng số tất cả các quốc gia?

Khi đã nhìn ra được những điều đơn giản như vậy, tâm lý của người dân đối với cái chế độ này, cái đảng, nhà nước này sẽ khác đi nhiều lắm. Sự thay đổi bắt đầu từ những suy nghĩ, lập luận nhỏ nhất là vậy.

Cho đến bây giờ, trừ những người bị tẩy não đến độ không có khả năng tự điều chỉnh suy nghĩ, nhận thức, những người quá mù quáng hoặc tự lừa dối mình, tôi tin rằng phần đông người Việt đều nhận ra tình trạng tột tệ trong mọi lĩnh vực của cái xã hội mà chúng ta đang sống. Nhưng không phải ai cũng dễ dàng thừa

nhận nguyên nhân.

Đã qua cái thời để có thể đổ thừa do "tàn dư của chế độ Mỹ nguy để lại", do hậu quả chiến tranh kéo dài quá lâu, do đất nước bị cấm vận, lại càng không thể đổ thừa "mọi sự xấu xa là do nền kinh tế thị trường cộng với ảnh hưởng của lối sống tư bản phương Tây tràn vào xã hội"! ... Duy nhất cầm quyền trong bao nhiêu năm, đảng và nhà nước cộng sản phải chịu trách nhiệm về tất cả mọi sự tồi tệ, tri trệ, lạc hậu, thua kém của VN hiện tại, xuất phát từ một nguyên nhân hết sức đơn giản, rõ ràng: đảng và nhà nước cộng sản VN chưa và không bao giờ đặt quyền lợi của đất nước, dân tộc lên trên hết, chưa và không bao giờ vì dân vì nước.

Chỉ cần thay đổi não trạng, đặt quyền lợi của đất nước, dân tộc lên trên, đặt con người lên trên, mọi sự sẽ thay đổi.

Cứ từ những chuyện nhỏ mà suy ra. Một thẩm phán trước khi quyết định kết án tử hình hoặc chung thân một con người mà chưa thật yên tâm về bằng chứng phạm tội, nếu biết đặt quyền sống của con người lên trên, sẽ tạm trả tự do thay vì kết án, để tránh gây ra một bản án oan khuất.

Một cán bộ y tế nếu biết đặt mạng sống con người lên trên hết sẽ không bao giờ có thể thờ ơ, chậm trễ, quan liêu, tắc trách, dẫn đến những cái chết oan ức, tức tưởi của bệnh nhân.

Một nhà báo, một nhà văn, người nghệ sĩ sáng tác cho tới nhà sản xuất, nếu vì con người, sẽ luôn luôn cần nhắc sản phẩm mà mình tạo ra, dù là sản phẩm tinh thần hay vật chất, hàng hóa... có thực sự phục vụ con người, làm cho xã hội tốt đẹp hơn hay là của giả, của dỏm, hàng độc hại, xả thêm rác rưởi vào xã hội.

Một quan chức, cán bộ lãnh đạo nếu vì dân vì nước, khi nhận ra mình sai trái hoặc bất tài sẽ tự giác từ chức vì như thế là có lợi cho dân cho nước hơn.

Một đảng cầm quyền nếu thật vì dân vì nước sẽ luôn luôn cần nhắc trước khi quyết định bất cứ việc gì có ảnh hưởng tới đất nước, dân tộc, từ quyết định lao vào cuộc chiến tới cùng bất chấp cái giá phải trả hay chấp nhận thống nhất bằng con đường khác, cho tới việc dừng cầm quyền nhận sai lầm, lựa chọn một con đường đi tốt đẹp hơn cho đất nước, cho dân tộc. Từ việc ký một hợp đồng thương mại với nước khác, gặt hay lác với những dự án bauxite Tây Nguyên, điện hạt nhân, đường sắt cao tốc, soạn thảo một chính sách, cho tới sửa đổi bản Hiến pháp... Tất cả cuối cùng là lợi cho ai? Cho dân,

cho nước hay cho chính đảng cầm quyền?

Cho dù còn mê muội đến đâu, nếu một khi đã đặt ra được câu hỏi và tự trả lời, chúng ta sẽ nhận ra bản chất của đảng cầm quyền có thật là ưu việt, vĩ đại, bản chất của chế độ, có thật là một *nhà nước của dân, do dân, vì dân*.

Có ai đếm được bao nhiêu sai lầm, bao nhiêu cơ hội bị bỏ lỡ của đất nước trong suốt gần bảy thập kỷ qua?

Và mới đây nhất, với việc bỏ qua mọi lời góp ý tâm huyết, mọi lời kêu cứu, ta thán, tức giận của các tầng lớp nhân dân, bỏ qua mọi cơ hội thay đổi nhằm cứu vãn đất nước, tiếp tục giữ nguyên hệ thống mô hình chính trị lạc hậu, thậm chí còn củng cố hơn nữa vị trí độc tôn lãnh đạo trong bản Hiến pháp sắp được thông qua, đảng cộng sản thật sự đã cho thấy sự tẻ liệt, không có khả năng tự cải cách cũng như chỉ biết có sự tồn vong của chính nó.

Và nếu một khi cái đảng cầm quyền chưa và không bao giờ vì dân vì nước, thậm chí còn là nguyên nhân của mọi sự tri trệ, lạc hậu, là lực cản của đất nước, vậy cái lý do gì người dân lại cứ để cho cái đảng ấy tiếp tục độc quyền lãnh đạo?

Sự thật bao giờ cũng đơn giản.

songchi's blog

THÔNG ĐỘC BÌNH CÓ BIẾT

.....*Minh Điện 02-11-2013*.....

- Dạ thưa chị! Chúng em cũng chỉ nghĩ đến liệt sỹ thôi chị ạ. Việc làm của chúng em xuất phát từ đạo lý "uống nước nhớ nguồn" chị ạ. Có linh hồn liệt sỹ chứng giám cho tấm lòng chúng em trong sạch chị ạ!...

Nguyễn Hoàng Phương, Phó chủ tịch Công đoàn Ngân hàng chính sách xã hội Việt Nam nhắc đi nhắc lại với nhà báo Thu Uyên, Chủ nhiệm chương trình "Trở về từ ký ức" của VTV như vậy. Khuôn mặt chữ nãi méo xẹo, nhợt nhạt, mắt sụp xuống và môi đãi ra, nhìn phì nộn và trơ tráo hết như một tên ăn trộm bị bắt quả tang. Bộ dạng ngây ngô như "Con cáo già cừu" trong truyện ngụ ngôn của Jean de La Fontaine !

Đồng điệu với vai diễn lố bịch ấy là Phó Tổng giám đốc khuôn mặt ngẩn xám xịt, và mấy cán bộ của ngân hàng ngồi kề bên. Ai đã từng nhìn những khuôn mặt vênh vác trên ghé bàn trong phòng lạnh ngân hàng, hoặc hùng hực hơi men trong

các cuộc nhậu đồ quán xiêu đình, chắc sẽ hiểu thế nào là sự đổi màu của loài bò sát kỳ nhông. Nhưng kỳ nhông chỉ đổi được màu da, không đổi được giọng nói như những quan chức ngân hàng chính sách xã hội khi họ đến gặp nhà báo nản nỉ đừng đưa vụ lừa đảo tìm hài cốt liệt sỹ lên TV.

Thu Uyên hỏi:

- Anh có thể cho biết tiền chi cho nhà ngoại cảm từ khoản nào không?

- Dạ thưa chị ! -lại ngoan ngoan dạ thưa- Cán bộ công nhân viên góp 4 ngày lương mỗi năm ạ! Công đoàn, được sự chấp thuận của đảng ủy, đã ra nghị quyết như thế ạ. Để thể hiện đạo lý "Uống nước nhớ nguồn" đền ơn đáp nghĩa các anh hùng liệt sỹ ạ! Thưa chị, tất cả đều là tình nguyện ạ!

Hơn 10.000 cán bộ, công nhân viên Ngân hàng chính sách xã hội VN đã thực hiện cái nghị quyết "Uống nước nhớ nguồn" ấy, đã tình nguyện đóng góp mỗi quý một ngày lương để xây dựng quỹ "Đền ơn đáp nghĩa".

Có lẽ chẳng ai băn khoăn tiếc rẻ khi làm một nghĩa cử như vậy. Người lại sẽ rất vui vì đã góp phần xoa dịu bớt nỗi đau của những người mẹ, người vợ, người con các liệt sỹ đã hy sinh vì Tổ quốc.

Bây giờ không hiểu hơn 10.000 đoàn viên công đoàn Ngân hàng chính sách xã hội có biết, và tâm trạng của họ ra sao, khi tiền họ bỏ vào cái quỹ ấy lại chui vào túi kẻ lừa

đảo mang danh nhà ngoại cảm Nguyễn Văn Thủy, tức "Cậu Thủy"?

Có lẽ không khỏi choáng. Bởi một lần nữa niềm tin lại bị đánh cắp.

Nhưng xót xa hơn vạn lần là thân nhân liệt sỹ.

Chiến tranh đi qua mấy chục năm rồi, hàng vạn người mẹ, người vợ, người con vẫn ăn không ngon, ngủ chưa yên, bởi chưa biết chồng, con, cha, anh, em mình còn ở nơi nào. Trái tim luôn thất thỏm! Một khoảng trống vô minh khó lấp đầy khi chưa tìm được hài cốt người thân! Giờ này con ở đâu? Giờ này anh ở đâu? Giờ bố ở đâu? Giờ này... Những điệp khúc nhói lòng.

Ai đã từng là thân nhân liệt sỹ chắc hiểu được tâm trạng ấy, tâm trạng kết tinh từ nỗi xót xa đặng đặng tháng ngày. Trong tâm trạng ấy, ngày tháng luôn ngóng chờ tin, dù chỉ như một đốm lửa lóe lên cũng tràn trề hy vọng tìm được hài cốt người thân. Trên đây Trường Sơn bạt ngàn, giữa

những cánh đồng mênh mông Nam bộ, trong rừng thốt nốt Campuchia, hay lưng chừng cao nguyên Bô-lô-ven nước bạn Lào...

Trong tâm trạng ấy, dù ở tận chân trời góc bể nào thân nhân liệt sỹ cũng sẽ tới, để mang về, dù chỉ là một nắm đất nơi người thân đã nằm chờ mấy chục năm qua. Bao nhiêu bà mẹ có sống thoi thóp để chờ giờ phút đó.

Mẹ đã ứa nước mắt vì vui sướng bất ngờ, trái tim già nua thổn thức khi các “Thiên thần áo xanh nõn chuối” (Màu đồng phục của Ngân hàng chính sách xã hội) bảo với mẹ rằng, con mẹ ở chỗ này, chỗ kia và ngày mai, ngày mốt sẽ trở về với mẹ trong màu cờ Tổ quốc. Và toàn bộ chi phí cho cuộc tìm kiếm, quy tập ấy do Ngân hàng chính sách xã hội của CP bỏ ra, để đền ơn đáp nghĩa!

Mẹ đâu ngờ, bọc trong lá cờ Tổ Quốc màu máu đỏ rực ấy, không phải là xương con mẹ, cũng không phải xương đồng đội nó, thậm chí không phải xương người, mà là xương bò, xương lợn, là những thứ ngụy tạo của bọn khốn nạn táng tận lương tâm. “Tội ác này không thể dung thứ!” Ông Mẫn Bá Tiến, em trai liệt sỹ Mẫn Bá Phùng đau đớn thốt lên.

Anh trai ông sinh năm 1947, nhập ngũ năm 1966, hy sinh năm 1968. Bố mẹ ông mấy chục năm day dứt vì chưa tìm được hài cốt con. Lúc sắp qua đời hai cụ trần trối lại cho ông : “Cố gắng tìm xương cốt của anh mang về nơi chôn nhau cắt rốn!”

Thực hiện di nguyện của cha mẹ, gia đình ông đã tìm kiếm nhiều năm nhưng chưa biết hài cốt liệt sỹ Mẫn Bá Phùng ở đâu.

Thế rồi có người mách bảo ông tìm đến “Cậu Thủy”. Cùng ở thị trấn Chờ, ông Tiến đã nghe danh “Cậu Thủy” có tài nhìn xuống lòng đất gọi hồn người chết. Thành thạo đi qua ngõ nhà “Cậu Thủy” ông gặp người ra vào. Ông nghe nói “Cậu Thủy” đã được nhà nước tin tưởng giao nhiệm vụ tìm mộ liệt sỹ.

Biết tin gia đình ông Mẫn Bá Tiến nhờ “Cậu Thủy” tìm mộ liệt sỹ Mẫn Bá Phùng, ông Lê Văn Tiến, nguyên trưởng CA thị trấn Chờ can ngăn. Ông Tiến kể : “Tôi cùng nhập ngũ với anh Phùng, cùng hành quân vào chiến trường Đông Nam bộ. Ngày ấy thỉnh thoảng đi lấy gạo chúng tôi vẫn gặp nhau. Đúng ngày 22-4-1972 tôi nhận được tin anh Phùng đã hy sinh trong một trận đánh lớn ở miền Đông Nam bộ. Hết chiến tranh trở về, tôi được biết anh hy sinh năm 1968 theo giấy báo tử của đơn vị”

Ông Lê Văn Tiến không lạ gì nhân thân Nguyễn Văn Thủy. Từng là một

sỹ quan công an bị sa thải, Nguyễn Văn Thủy đã có tiền án phạm tội lừa đảo và cướp đoạt có vũ khí, bị xử phạt 10 năm tù. Cũng tội danh ấy, vợ y là Mẫn Thị Duyên bị tù 12 năm. Năm 2005 được ra tù, hai vợ chồng chuyên hành nghề cúng bái. Đã nhiều lần ông Lê Văn Tiến cảnh cáo và xử phạt hành chính Thủy, Duyên về hành vi lừa đảo và mê tín dị đoan. Với một kẻ như vậy thì trời phạt nào chúng mà bảo được ơn trên ban cho sứ mệnh tìm mồ mả giúp đời?

Dù vậy ông Lê Văn Tiến không can ngăn được gia đình liệt sỹ Mẫn Bá Phùng, và cuộc tìm kiếm đã được “Cậu Thủy” thực hiện trót lọt.

Hài cốt liệt sỹ Mẫn Bá Phùng được tìm thấy ở Đắc Lắc. Giữa một cánh rừng già, bên cạnh con suối. Cậu Thủy cắm nhang, bảo đào 40 cm sẽ thấy hài cốt. Đúng y như vậy. Đào 40 cm là thấy xương, thấy di vật. Một đôi dép cao su Trung Quốc, 5 cái cúc áo, một chiếc bình tông. Chiếc bi đồng móp méo, han rỉ, có hàng chữ chìm bằng đinh, cách đánh dấu mà ngày xưa những người lính giải phóng thường làm : “Mẫn Bá Phùng F7 H Bắc”.

Những mẫu xương khó xác định nhưng những di vật thì chỉ cần tỉnh táo một chút là biết ngụy tạo. Đôi dép cao su Trung Quốc còn rất mới. Dòng chữ “Mẫn Bá Phùng F7 H Bắc” trên chiếc bi đồng cũng mới khắc. Vô lý hơn là liệt sỹ hy sinh ở miền Đông Nam bộ lại chôn ở Tây Nguyên?

Ông Lê Văn Tiến nói:

- Tôi kiên quyết không sang dự lễ truy điệu. Sang lễ xương trâu xương bò thì tôi thấy có lỗi với anh Phùng!”

Không chỉ riêng ông Lê Văn Tiến nhận ra bộ mặt lừa đảo của Nguyễn Văn Thủy.

Khi “Cậu Thủy” vào khai quật ba ngôi mộ tập thể ở Bình Long, ông Nguyễn Văn Mãng, phó giám đốc Sở lao động thương binh - xã hội Bình Phước, và cán bộ chiến sỹ Đội tìm kiếm quy tập hài cốt liệt sỹ K72, Bộ chỉ huy quân sự tỉnh cũng phát hiện dấu hiệu lừa đảo.

Ông Mãng kể: “Chúng tôi biết họ lừa. Bởi điểm khai quật là một cánh rừng cao su đã ba lần khai thác, trồng đi trồng lại. Những bộ hài cốt tìm thấy quá dễ dàng, ngay gốc cây cao su chết, ở độ sâu 30 cm. Nếu đó là hài cốt liệt sỹ chôn từ trước giải phóng, thì qua ba lần cây xới để trồng lại cao su làm gì còn? Thế rồi có liệt sỹ hy sinh ở Bến Cát, Bình Dương, hài cốt lại ở đây, cách nhau 100 km. Trớ trêu hơn là hai liệt sỹ hy sinh cách nhau hai năm chung một huyết mộ và có liệt sỹ hy sinh năm 1975, nhưng di vật

chôn kèm là 1 huy hiệu ghi năm 1975.

Khi nhận bàn giao 15 bộ hài cốt, Bộ chỉ huy quân sự và Sở lao động thương binh-xã hội kiểm tra ADN, thì không phải xương người. Có khúc xương Nguyễn Văn Thủy nói là xương liệt sỹ, mang rửa sạch thấy hai đầu trám bằng xi măng đen, ở giữa nhồi cát trắng...!”

Những bằng chứng như vậy vẫn không làm gì được Nguyễn Văn Thủy. Cái mặt ngẩn ngẩn dán cặp kính râm dấu hai con mắt tròn như mắt cú vẫn nhâng nhâng. Thủy rất tự tin và thái độ rất xác xược. Ông ta quát nạt mọi người, đuổi cán bộ chiến sỹ K72 ra khỏi khu vực khai quật. Cậu Thủy làm trời như vậy vì chung quanh được bao bọc toàn một màu áo xanh nõn chuối - màu của tiền nhân danh nhân danh Ngân hàng chính sách xã hội Việt Nam!

Nhưng đi đêm có ngày gặp ma! Cái mặt nạ của Nguyễn Văn Thủy bị xé nát khi ông ta bày trò lừa đảo ở Gio Mai, Gio Linh, Quảng Trị.

Đại tá Trần Minh Thanh nói với báo VNEXPRESS:

- Nếu hôm đó tôi không yêu cầu anh em khai quật bằng tay thì thất bại. Hay nếu cứ để người của phía Ngân hàng chính sách xã hội nhảy vào cát bốc cũng sẽ không lật tẩy được vụ việc. Khi chúng tôi đào bằng tay ở ngoài nơi nhà ngoại cảm chỉ, thì không thấy gì. Còn đào tại vị trí ông ta chỉ thì có hiện tượng lạ như đất rất mềm, rễ cây tràm bị đứt khô, có lẫn lá tràm xanh trong đất... nên chúng tôi xác định ngay là lừa đảo.

Thì ra Nguyễn Văn Thủy đã cho người tới đây năm sáu tháng trước để bí mật chôn sẵn xương trâu, xương lợn, yếm sẵn những chiếc lọ Penicilin ghi tên liệt sỹ và những di vật ngụy tạo. Cách bài binh bố trận kỹ lưỡng và quy mô, không chỉ một vài người có thể làm được.

Mỗi bộ hài cốt giả Nguyễn Văn Thủy được Ngân hàng chính sách xã hội trả 75 triệu đồng. Chỉ một đêm ở Đắc Lắc, Thủy tìm được 42 “bộ hài cốt” ăm gọn hơn 3 tỷ, và theo thông tin ban đầu, tới ngày 27-10-2013, Nguyễn Văn Thủy đã được Ngân hàng chính sách xã hội chi trả 7,9 đồng cho 105 bộ hài cốt giả.

Gần tám tỷ đồng chi cho 105 bộ hài cốt liệt sỹ giả!

Hãy nghe lời thanh minh của Phó chủ tịch Công đoàn Ngân hàng Chính sách xã hội Việt Nam : “Chúng em chỉ nghĩ đến các liệt sỹ! Chúng em không hề biết những việc làm của ông Nguyễn Văn Thủy. Chúng em đã bị lừa chị ạ!”

Ồ hay, các vị bịt tai nhắm mắt hay

sao mà không nghe dư luận?

Hơn thế, Sở lao động thương binh xã hội tỉnh Bình Phước đã có công văn nói rõ sự việc Nguyễn Văn Thủy lừa, nhưng các vị vẫn ép phải đưa "hài cốt liệt sỹ" vào nghĩa trang!

Vì cái gì nhỉ? Hay là có sự ăn chia với nhau rồi, há miệng mắc quai? Vì cái gì mà một bầy áo xanh nõn chuối bao quanh "Cậu Thủy", hết nhập đồng vật vã như điên dại, hết quỳ lạy như phát cuồng, là lăn xả vào đào bới, bốc hốt? Vì cái gì mà từ Tổng giám đốc đến Chủ tịch Công đoàn ngân hàng o bé "Cậu Thủy"? Vì cái gì mà tìm tòi, moi móc mấy cựu chiến binh ra làm chứng? Thật mỉa mai khi có người hàm hồ, rằng từng chỉ huy trận nọ, trận kia, cấp tiêu đoàn, trung đoàn, khi thực tế lúc bấy giờ họ mới là tiểu đội phó? Phải chăng chỉ vì tấm lòng đối với những chiến sỹ hy sinh vì nước?

Hãy lột cái mặt nạ ra, đừng giả nai nữa, lộ bịch lấm.

Mấy bữa nay ngôi nhà ba tầng lầu, kiến trúc theo kiểu biệt thự, trước cổng có hai con sư tử đá, trên nóc cổng có hai con rồng vàng châu mặt nguyệt, giữa sân có hòn đá phong thủy, trên tầng lầu có điện thờ thần linh, của vợ chồng Nguyễn Văn Thủy ở thị trấn Chờ không người ra vào. Ngôi nhà này với chiếc xe Toyota Land Cruiser và nhiều tài sản khác, Nguyễn Văn Thủy đã mua bằng tiền bán những bộ hài cốt liệt sỹ giả cho Ngân hàng chính sách xã hội. Đừng nói Ngân hàng chính sách xã hội bị Nguyễn Văn Thủy lừa. Kẻ bán và người mua cùng một duộc lừa dân.

Gần 8 tỷ đồng mua 105 bộ hài cốt liệt sỹ giả. 105 lá cờ Tổ Quốc bọc những mẩu xương trâu, xương lợn. 105 bọc xương trâu, xương lợn chôn chung trong nghĩa trang với các anh hùng liệt sỹ đã bỏ mình vì nước!

Nguyễn Văn Thủy và đồng bọn không chỉ xúc phạm 105 liệt sỹ mà xúc phạm anh linh hàng triệu liệt sỹ. Không chỉ làm nhục 105 gia đình thân nhân liệt sỹ mà làm nhục toàn thể nhân dân Việt Nam.

Nhân danh người lính, nhân danh một gia đình có 8 liệt sỹ, tôi, người viết bài này, hỏi ông Nguyễn Văn Bình, Ủy viên Trung ương đảng, Thống đốc ngân hàng nhà nước VN, Chủ tịch hội đồng quản trị Ngân hàng chính sách xã hội một câu, chỉ một câu đơn giản, là: "Ông có biết việc này không, có hiểu đạo lý đó không?".

Nếu biết thì ông có nên tiếp tục ngồi trên cái ghế đó không?

<http://bongbvt.blogspot.com/2013/11/thong-oc-binh-co-biet.html>

"NHÀ NGOẠI CẢM" VÀ NGƯỜI CỘNG SẢN

Nguyễn Ngọc Già 06-11-2013

Câu chuyện "đồng cô cốt cậu" dưới lớp áo "nhà ngoại cảm" như một cú trời giáng mang tên "quả báo" vào chính thể luôn đàn áp dã man tôn giáo. Sự việc này tạo nhiều cung bậc cảm xúc cho nhiều phía. Riêng người Cộng sản, có lẽ chưa bao giờ cay đắng và nhục nhã bằng cú lừa quá đỗi tào lao như thế!

Nhà ngoại cảm

Có một điều rất... kỳ lạ: khi tìm trên Google, cho ra kết quả, tuyệt đại đa số những tên tuổi đình đám, họ trưởng thành từ "cái nôi XHCN" như: Phan Thị Bích Hằng, Nguyễn Phúc Giác Hải, Nguyễn Thanh Thúy, Nguyễn Văn Liên, Nguyễn Văn Lư, Đỗ Bá Hiệp, Lê Trung Tuấn, Nguyễn Thị Nghi, Nguyễn Ngọc Hoài, Nguyễn Quốc Thắng, Nguyễn Ngọc Quyết, Nguyễn Quang Phú, Nguyễn Mạnh Quân, Phạm Thị Phú, Nguyễn Hữu Mẫn, Vũ Thị Hòa v.v... và có cả một "nhà ngoại cảm" mặc quân phục hẳn hoi với tên Vũ Thị Minh Nghĩa (!). Trả lời phỏng vấn [1] của MC Bình Minh, bà Nghĩa cho biết trong 14 năm, bà ta đã tìm ra hơn 12.000 hài cốt được cho là "liệt sỹ".

Phó Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Thị Kim Ngân cho biết [2]: "Tôi rất ân hận vì khi còn làm bộ trưởng Bộ LĐ-TB-XH, tôi đã ký vào bằng khen cho những nhà ngoại cảm. Sau khi có tấm giấy đó, họ về phóng to để thành lập trung tâm tìm mộ liệt sỹ". Lời trần tình cấp bằng khen cho 38 người được gọi là "nhà ngoại cảm" đã biến bà Kim Ngân trở thành một "nạn nhân đáng thương" vào ngày ký quyết định 07-1-2011 trong trò lừa đảo của các tay chơi. Tuy thế, còn một "nạn nhân vô tội" [3] khác và "uy tín" cao hơn bà Ngân, người đã từng trao bằng khen cho "nhà ngoại cảm" Nguyễn Thị Nghi vào tháng 12 cùng năm, cũng chịu chung số phận mang tên "nạn nhân ngoại cảm" (!).

Nói thẳng ra, chính tay bà cựu bộ trưởng Bộ LĐ-TB-XH và ông Thủ tướng đã đóng dấu* "chất lượng"* cho "nhà ngoại cảm" đảng

hoàng "hành nghề". Con dấu và chữ ký của Bộ trưởng Bộ LĐ-TB-XH và của Thủ tướng nghiêm nhiên trở thành* "bảo chứng"* đối với những người, vì quá mong ngóng nhìn thấy di vật hay "xương tàn cốt lạnh" nào đó của thân nhân mà lao theo mù quáng. Con đường quan lộc bà Ngân, ông Dũng ngày càng thăng tiến, đồng nghĩa với uy tín của "nhà ngoại cảm" ngày càng lên cao.

Đó có lẽ là "mảnh đất màu mỡ" cho "nhà ngoại cảm" làm giàu bằng trò lừa đảo mà mới đây, nhiều gia đình ở Mỹ Đông, Thủy Nguyên, Hải Phòng xôn xao và hoang mang vì mất hàng trăm triệu đồng [4] cho "cậu Thủy" vừa xô khám với con số hơn 7,9 tỉ được cung cấp từ Ngân hàng chính sách xã hội, do Thống đốc Ngân hàng Nhà nước Nguyễn Văn Bình đảm nhiệm chức Chủ tịch HĐQT [5].

Trong HĐQT của ngân hàng này, các Thứ trưởng của bộ KHĐT, Tài chính, NN&PTNT, LĐ-TB-XH và nhiều chức vụ thuộc Quốc hội, như Phó chủ tịch Ủy ban dân tộc, Phó Chủ tịch Hội nông dân, Phó chủ tịch Hội Liên hiệp Phụ nữ VN, Phó chủ tịch Hội CCB VN... cùng "sắm vai" Ủy viên HĐQT.

Chắc chắn những "nhà ngoại cảm" không những "ngoạm cá" tiền dân, mà còn "cạp" nốt chút "uy tín" sót lại của ĐCSVN. Giờ, bộ mặt "giả nhân giả nghĩa" của người Cộng sản đã phơi trần, khi tiếp tay cho "nhà ngoại cảm" bõn cợt, lừa đảo những người trần trọc, dấn vật trong từng giấc ngủ bất an, sau hàng chục năm qua chưa tìm ra một chút gì sót lại của thân nhân họ rải rác đầu đó, nay phải đối diện sự thật phũ phàng đến tê tái với xương động vật và những nắm đất vô tri vô giác mà họ mang về chôn cất và thờ cúng một cách thiêng liêng (!). Quả là vợ bi hài kịch lố lăng có một không hai, kể từ ngày "đời ta có đảng" (!).

Cũng chưa bao giờ nghe UIA [6] - một tổ chức ngoại vi của ĐCSVN- tìm thấy bất kỳ hài cốt nào của

những người chết trong cuộc "Cải cách Ruộng đất" 1953-1956 như là một hành động "sám hối" đối với người chết oan do Cộng sản gây ra. Đó là một câu hỏi lớn mang tính chính trị.

Khoảng thời gian không quá 10 năm trở lại đây, ngày càng rõ lên nhiều người tự xưng và được gọi là "nhà ngoại cảm", có khả năng siêu nhiên để tìm hài cốt lâu năm mất tích. Điều này chứng tỏ công việc "kinh doanh" của họ ngày càng khâm khá (!). Có câu tắt có cung.

Người Cộng sản

Một câu hỏi cũng cần đặt ra: tại sao những người được gọi là "nhà ngoại cảm" lại có đủ hấp lực khiến nhiều người khó cưỡng như thế? Ngoài phong tục thờ cúng người thân tại nhà, ngoài vấn đề mê tín dị đoan phủ trùm trong xã hội ngày nay, ngoài việc tỏ ra "cao tay ấn" của những kẻ lừa đảo chuyên nghiệp khoác áo "ngoại cảm", phải chăng nguyên nhân chính dẫn đến tai họa mê muội khó dứt ra, xuất phát từ nạn "sùng bái cá nhân" ăn sâu và ăn lan trong nhiều chục năm qua từ trong gia đình cho đến ngoài xã hội? Bằng chứng sống động mới nhất thông qua cái chết của ông Võ Nguyên Giáp, với đám tang được biến thành một thứ "thánh lễ" "linh thiêng" mà nhiều người không ngại gọi ông ta đã "hiển thánh"?

Đã gọi là "di họa", thì thường ít xảy ra ngay lập tức. Trong khi các "nhà ngoại cảm bên ngoài" đang cãi nhau kịch liệt với những người bị "nội thương" qua vụ việc do phóng viên Thu Uyên phanh phui, thì lăng Hồ Chí Minh bị một trang báo lớn của Trung Cộng so sánh với nhà xí thời La Mã cổ đại [7] -thời chắc chắn chưa có... "xí bệt" (!). Đó không chỉ là sự sỉ nhục đối với những ai tôn sùng, kính yêu Hồ Chí Minh mà nó còn là sự báng bổ tri thức, thẩm mỹ kiến trúc người Việt Nam, dù không muốn nhưng đương nhiên phải gánh chịu lấy.

Nếu người Cộng sản Việt Nam làm theo đúng di chúc ông Hồ thì đã không xây lăng. Đã không có lăng nghĩa là không có sự sỉ nhục nói trên. Tất nhiên, "khi ghét bỏ hòn cũng méo", do đó "người anh em"

"4 tốt" có thể còn nhiều điều khác (có thể là bí ẩn) đang nắm trong tay để tiếp tục phi báng dân tộc Việt Nam, dù cho không có lăng ông Hồ. Điều này không có nghĩa trong tương lai bảo đảm Trung Cộng không hạ nhục "vị tướng huyền thoại", bằng cách này hay cách khác, khi "người anh Cả của quân đội" đã... "hiển thánh".

Những gì càng đáng "sùng bái" càng làm người ta dễ nổi giận khi bị xúc phạm. Người Việt có câu "giận mất khôn". Các "chính trị gia" Việt Nam đương thời chưa cho thấy "tài ba" của họ trong ứng phó với những chiêu trò "kích tướng kẻ" của Trung Cộng - khá nhẹ nhưng rất đau.

Lăng Hồ Chí Minh bị Trung cộng sỉ nhục cũng đồng nghĩa dân tộc Việt Nam càng bị chia rẽ với "bên há hê" và "bên gục mặt". Đó chẳng phải thủ đoạn thâm hiểm nhưng bản thủ của "người bạn vàng" mà chúng đang vui sướng chứng kiến một lần nữa, khi người Việt tiếp tục rơi vào bẫy "ly gián kẻ"?

"Sùng bái cá nhân" trở thành "con dao hai lưỡi" trong những trường hợp như thế này, chưa chắc người Cộng sản và những ai mê muội "sùng bái" chấp nhận. Có lẽ cũng nên cho họ thêm thời gian, dù không còn nhiều lắm, để nhìn thẳng vào sự thật của "di họa" này, bởi trang RFA dự cảm chẳng lành khi điều tra *"*Một Hà Tĩnh đây áp người Trung Quốc*"* [8]. Nội dung bài viết như báo động khẩn đề Việt Nam tránh việc mất kiểm soát lượng người gọi là "thường dân" mà không ai biết thực chất họ mang tư cách gì khi vào Việt Nam làm ăn, ngày càng đông đảo tại nhiều tỉnh thành (!). Rất đáng lo ngại.

Còn cách gì mềm mại hơn, lại không đổ máu để xâm lược một quốc gia rệu rã về kinh tế, một dân tộc bạc nhược về tinh thần và chứa đầy đổ kỵ, hợm hĩnh, nghi ngờ, rẻ khinh lẫn nhau? Một lần nữa, những ai hay đổ lỗi nước Việt ốm o gầy mòn là do "dân trí thấp", do "chống cộng cực đoan" hãy ngấm lại, một khi Trung Cộng cùng bọn bán nước, gián điệp, tham nhũng tiếp diễn

những "chiêu trò" tương tự trong tương lai gần, nhằm để người Việt không còn thời gian làm việc gì khác ngoài việc loay hoay đổ lỗi và chửi bới lẫn nhau!

Cuộc chiến của những người đồng chí?

Chiều ngày 4-11-2013, ông Nguyễn Thiện Nhân, Phó Thủ tướng, vừa nhậm chức Chủ tịch Ủy ban Mặt trận Tổ quốc Việt Nam, "yêu cầu thời gian tới, Bộ Quốc phòng, Bộ Lao động, Thương binh và Xã hội, Bộ Khoa học và Công nghệ cần tiếp tục sự phối hợp hiệu quả giúp Ban Chỉ đạo; đồng thời xác định thời gian tổ chức Hội nghị trực tuyến về tìm kiếm, quy tập hài cốt liệt sĩ" [9].

Bà Nguyễn Thị Kim Ngân và ông Nguyễn Thiện Nhân cũng được biết là hai nhân vật vừa đắc cử vào Bộ Chính trị hồi tháng Năm vừa qua, trong khi ông Nguyễn Bá Thanh và ông Vương Đình Huệ, hai người được kỳ vọng nắm hai ghế Ủy viên Bộ Chính trị lại thất cử.

Trong một diễn biến khác, tin Tuổi Trẻ cho hay [10], một mảnh đất hơn 1.700m² đã có lệnh cưỡng chế vào ngày 01-11-2013 vừa qua. Trong mảnh đất này, ngoài một biệt thự còn một gian nhà lớn gọi là nhà thờ với màu vàng chóc cùng toàn bộ tường rào cũng mang sắc vàng nổi bật cùng "tông", cho thấy việc xây dựng không phép như báo nói quả đáng nghi ngại.

Tuy nhiên nội dung tin đưa ra, chỉ quy sai phạm cho Công ty cổ phần Xây dựng và phát triển cơ sở hạ tầng (INDECO) về quy định xây dựng, lại không đề cập gì đến chủ đầu tư. Đó là điều gây đờn đoán trong dân chúng trong mấy hôm vừa qua.

Quả thật, với mảnh đất lớn, được nói là *"...thực hiện dự án đầu tư xây dựng tòa nhà văn phòng kết hợp nhà ở cao 23 tầng theo quy hoạch được duyệt",* trên thực tế lại biến thành nhà riêng với kiểu dáng xây dựng "nửa quê, nửa tỉnh", màu sắc lòe loẹt, nhưng lại không thấy chi rõ chủ đầu tư là ai hay tổ chức nào, lại ngang nhiên bất chấp luật pháp. Điều này càng khó thuyết phục lòng dân, bởi không ai ở Việt Nam

không biết, khi chỉ cần một xe ba gác chở gạch hay cát đổ trước nhà dù là sửa chữa nhỏ, nó cũng được thanh tra xây dựng xuất hiện ngay lập tức để kiểm tra (!), nói gì đến một công trình lớn như thế.

Trong khi bà Phan Thị Bích Hằng đang bị lên án cố tình sử dụng tên tuổi lừng danh của ông Phùng Chí Kiên để đánh lừa nhiều người thì RFI cho biết [11]: "Dù bị chỉ trích, Việt Nam vẫn ủng hộ Hội đồng Nhân quyền", trong đó cho hay: ngày 28-7-2013 Việt Nam đã nộp đơn ủng hộ chính thức để dự cuộc bầu cử tổ chức vào 12-11-2013.

Dù chưa biết vụ các "nhà ngoại cảm" có bị ghép vào điều 258 hay không (vì trong đó có đề cập nội dung "lợi dụng tự do tín ngưỡng") nên sẵn đây cũng nên nhắc về "tội danh" này để bộ ba tam giác: Công an - Viện Kiểm sát - Tòa án nhớ mà "khoanh vùng" trị cho "đúng người, đúng tội", bởi lợi dụng tên tuổi của ông tướng đầu tiên do Hồ Chí Minh phong tặng, có lẽ khó tránh mức độ nghiêm trọng với án tù 7 năm.

Kết

Người Cộng sản là "vua lừa đảo". Nay đòn giáng trả chí mạng từ vụ "nhà ngoại cảm" và vụ lăng Hồ Chí Minh, xem ra là bài học đích đáng cho "tinh đồng chí" của họ đối với nhau?

Với HDQT thuộc Ngân hàng Chính sách xã hội gồm hầu hết nhân sự thuộc về Chính phủ và Quốc hội cộng thêm ngôi biệt thự đồ sộ không rõ chủ nhân, vừa bị cưỡng chế, kết liên với việc cấp bằng khen cho "nhà ngoại cảm" từ cựu Bộ trưởng Bộ LĐ-TB-XH, cùng quyết định mới toanh [12]* "Thành lập ban chỉ đạo quốc gia về tìm kiếm quy tập hài cốt liệt sĩ từ nay đến năm 2020 và những năm tiếp theo"* do Thủ tướng Việt Nam ban hành ngày 30-9-2013, dường như cho thấy phát lộ một "cuộc chạy đua" quyết liệt đang diễn ra rất căng trong những tháng giáp năm với Hiến pháp đang mắc kẹt "giữa hai làn đạn" mà không có tín hiệu gì sáng sủa hơn cho một cải cách chính trị đáng kể với triển vọng gia nhập TPP, kèm lời hứa 5 năm để

kiện toàn sự bình đẳng giữa các doanh nghiệp như dấu ấn người Cộng sản quyết rũ bỏ những lạc hậu, trì trệ?

Thông tin cuối cùng: năm 2013, ông Lê Thanh Hải, Phó Giám đốc Trung tâm dự báo Khí tượng và Thủy văn Trung ương cho hay [13]: *"...số lượng bão và áp thấp nhiệt đới trên biển Đông có thể lên tới 18 cơn, vượt kỷ lục năm 1964 có 16 cơn bão và áp thấp nhiệt đới. Đây là điều hiếm gặp trong 49 năm qua". *Bão thiên nhiên và "bão lòng" như đan xen?

Việt Nam đang đi gần hết năm 2013 Quý Tỵ với ngổn ngang tơ vò trăm mối. Năm 2014 Giáp Ngọ đang chờ trước mắt là những gì?!

http://www.rfa.org/vietnamese/in_depth/nguyen-ngoc-gia-11062013-11062013091939.html

Giải mã việc "đánh" các nhà ngoại cảm

.....Trần An Lộc 04-11-2013.....

Suốt trong nhiều tuần lễ liên tiếp, chương trình "Trở về với hồi ức" của đài truyền hình VTVI, trực thuộc đài Truyền hình Việt Nam, và sau đó toàn bộ hệ thống tuyên truyền của đảng CSVN, đồng loạt lên tiếng tố giác "hành vi lường gạt tán tận lương tâm" của một số người được gọi là "nhà ngoại cảm" trong việc họ giúp nhà nước CSVN tìm ra nhiều xương cốt mà họ cho là xương cốt của "các liệt sĩ đã hy sinh trong cuộc chiến chống Mỹ cứu nước". Những xương cốt này phần lớn đều không được thử nghiệm ADN, và đã được nhà nước mai táng tại các Nghĩa trang liệt sĩ trên khắp các tỉnh thành từ Bắc vào Nam. Trong số những "nhà ngoại cảm" bị tố khổ này, nặng nề và quyết liệt nhất là các "nhà ngoại cảm" Phan Thị Bích Hằng và Nguyễn Thanh Thúy (tức cậu Thúy), những người này rất nổi tiếng vì được các quan chức nhà nước VN đặc biệt tín nhiệm.

Bài viết cố gắng giải mã vấn đề lương tâm này, để tìm lời giải cho thắc mắc "tại sao lại có chuyện quân ta đánh quân nhà" như thế?

Như mọi người đều biết, một trong những hậu quả khốc liệt nhất của cuộc nội chiến VN là số sinh mạng bị chết bởi bom đạn của cả hai phía được ước tính lên đến khoảng gần 3 triệu người. Trong đó trên 2 triệu là các cán binh "sinh Bắc tử Nam", đã bỏ mình trên đường vượt Trường Sơn và trong các trận đánh thí quân của cộng quân miền Bắc. Số còn lại là dân lành vô tội và các chiến sĩ của QLVNCH.

Chỉ vài tháng sau cuộc nội chiến chấm dứt vào tháng 4-1975, nhà cầm quyền Hà Nội một mặt cho phá hủy các nghĩa trang của các Chiến sĩ trận vong QLVNCH, và cả những nghĩa trang dân sự của VNCH như nghĩa trang Mạc Đình Chi, nghĩa trang Đô Thành, thì mặt khác cũng đã bắt tay vào việc thành lập hay tu tạo các nghĩa trang cho những chiến

binh Quân Giải phóng của Mặt trận Giải phóng Miền Nam và các nghĩa trang liệt sĩ dành cho các bộ đội thuộc Quân đội Nhân dân.

Bỏ qua việc làm thất đức, vô lương và hèn mọn, đầy tính trả thù của đảng CSVN đối với quân dân cán chính VNCH dù còn sống hay đã chết, thì việc tìm kiếm và an táng cho bất cứ ai là nạn nhân trong cuộc nội chiến đầy bi thương này là một việc phải làm, một trách nhiệm của bất cứ nhà cầm quyền nào, một khi cuộc chiến đã chấm dứt.

Lẽ dĩ nhiên việc tìm kiếm và truy cập rồi chôn cất cho những người mất tích trong chiến tranh với con số lên đến hàng triệu, thì không hề là một việc làm đơn giản. Đây đúng là một việc làm không những hệ trọng về mặt tâm linh mà còn quan trọng bởi tính cách chuyên môn và phức tạp, bởi việc giáo nghiệm những hài cốt tìm được có đích thực là của thú hay người, là dân hay lính cũng là những việc làm cần sự chính xác và mức độ nghiêm cần cao độ. Song song với những vấn đề chuyên môn ấy, phải là vấn đề ngân sách. Quốc gia sẽ phải bỏ

ra bao nhiêu tỷ đôla để giải quyết vấn đề lớn lao và quan trọng này? Đến nay đảng CSVN vẫn chưa đưa ra một số liệu nào về vấn đề này. Nhưng theo ước tính sơ khởi, thì số tiền tiêu vào việc này (kể cả việc thiết lập 72 nghĩa trang liệt sĩ trên cả nước, thiết lập các đài tưởng niệm cộng với tiền trả công cho những người liên hệ đến việc tìm xác, bốc xác, thử nghiệm và mai táng cùng tiền ủy lạo hay trả cho thân nhân những liệt sĩ đã hy sinh) ít nhất cũng cả chục tỷ đôla! Đây là số tiền kèch sù đối với một quốc gia nghèo nàn lạc hậu như Việt Nam, và với tài quản lý kinh tế của những thiên tài "đỉnh cao trí tuệ loài người" của nước CHXHCNVN.

Số tiền chục tỷ đôla là miếng mồi thơm lừng cho những con sâu tham nhũng lúc nhúc trong đảng CSVN và trong hệ thống cầm quyền của đảng CSVN.

Lẽ dĩ nhiên các con sâu chúa không thể không gửi thấy mùi thơm của miếng mồi chục tỷ này. Bọn này đều biết rất rõ:

- Xương khô không thể lên tiếng nói.

- Nỗi khát khao của các gia đình mong mồi tìm xác những người thân không biết bị chôn vùi nơi xó xỉnh nào.

- Sự tin tưởng vào đồng bóng, mê tín dị đoan của đa số người dân Việt.

- Sự sợ hãi trước việc khủng bố của đảng CSVN đặc biệt là bộ máy công an hèn với giặc ác với dân.

- Người Việt trong và ngoài nước đều thấm nhuần câu "nghĩa tử là nghĩa tận" nên sẵn sàng móc hầu bao chi trả cho việc tìm xác người mất tích.

Tổng hợp hết các yếu tố nêu trên, đảng CSVN và chính quyền CSVN bật đèn xanh cho các nhà gọi hồn, các nhà đồng bóng bắt tay vào việc tìm hài cốt liệt sĩ và từ đó cụm từ "nhà ngoại cảm" ra đời. Để tăng tính khoa học và để thuyết phục quần chúng, một cơ quan cấp nhà nước có tên "Viện Nghiên cứu và ứng dụng tiềm năng con người" (nơi Phan Thị Bích Hằng từng sự trên 20 năm nay) và "Ngân hàng Chính sách Xã hội Việt Nam" cũng được

nhà nước CSVN cho ra đời.

Và việc tìm kiếm hài cốt liệt sĩ được tung ra trên toàn quốc. Ngay từ hồi đầu thập niên 1990 của thế kỷ trước, người dân đã nghe những lời ta thán về việc qui tập hài cốt một cách bừa bãi, với 72 nghĩa trang liệt sĩ trên toàn quốc, có nhiều nghĩa trang rộng mênh mông (như nghĩa trang quốc gia Trường Sơn, Nghĩa trang quốc gia Đường 9) thế mà chỉ trong một thời gian ngắn, đã phủ đầy những nấm mộ. Cho đến tận bây giờ, người ta vẫn không biết trong số hàng trăm ngàn những tấm mồ đó có bao nhiêu mộ có xương cốt liệt sĩ thật, và bao nhiêu nấm mộ chỉ là xương thú hay đất đá! Từ những dư luận bất lợi này, nhà cầm quyền mới nghĩ ra cách tìm mộ liệt sĩ qua sự mê tín của người dân Việt, đó là sự tin tưởng mù quáng vào côi âm, vào đồng bóng, vào gọi hồn, và bài toán này mang lại kết quả thật kỳ diệu. Trước sự tin tưởng mù quáng của quảng đại quần chúng, trong đó có rất nhiều nhân vật tiếng tăm, phong trào tìm xác nhờ "ngoại cảm" của một số "nhà ngoại cảm" như điều gặp gió đề rồi từ đó các nhà ngoại cảm mọc lên như nấm sau cơn mưa! Những hài cốt tìm thấy trên mọi vùng đất nước, có những vụ tìm một lúc được cả ngàn hài cốt! Những hài cốt đó được phủ cờ đỏ sao vàng, long trọng làm lễ truy điệu và nghiêm cẩn mai táng nơi các nghĩa trang liệt sĩ! Chỉ riêng nhà ngoại cảm Phan Bích Hằng đã tìm ra trên 10.000 mộ liệt sĩ!!! Tất cả các nhà ngoại cảm, đặc biệt các nhà ngoại cảm được các quan chức CSVN tín nhiệm như Phan Thị Bích Hằng hay Cậu Thủy sau vài năm hành nghề đều trở thành tỷ phú với nhà cửa cơ ngơi đồ sộ. Và lẽ dĩ nhiên các quan chức chính phủ cũng ăn theo, không phải chỉ là số hoa hồng trả cho các nhà ngoại cảm mà còn là những số tiền kèch sù rút ruột từ những công trình xây cất và chỉnh trang 72 nghĩa trang liệt sĩ, những công trình xây cất tượng đài (như tượng Mẹ Việt Nam Anh hùng, Đài Chiến thắng Điện Biên Phủ), đài kỷ niệm, viện bảo tàng, những ngân khoản gọi là đền ơn đáp nghĩa vân vân và vân vân...

Thế sao công việc làm ăn đang ngon trớn, đôi bên đều hi ha như thế, thì bỗng nhiên hũ mắm thối lại nổ ra như sét đánh bên tai, đặc biệt cơ quan chủ trương, bắn phát súng đầu tiên lại là đài truyền hình quốc gia, tức đài Truyền hình Việt Nam VTV?! Một việc làm chưa hề có tiền lệ!

Nên nhớ đài Truyền hình Việt Nam là đài Truyền hình Quốc gia, có tiếng vang quốc tế. Mọi chương trình, mọi lời nói, hình ảnh, từ dấu chấm dấu phết, trước khi phát sóng đều phải qua nhiều tầng kiểm duyệt, đều phải có chỉ đạo của cấp ủy đảng, có khi phải là chỉ thị của BBT đảng. Vậy tại sao một vấn đề nếu chỉ là chuyện lừa gạt của một vài nhà ngoại cảm bắt lương hay sự tham nhũng của một vài viên chức thối nát, thì có cần phải làm một chương trình hoành tráng như vậy trên hệ thống truyền hình quốc gia, có tiếng vang quốc tế hay không? Hỏi tức trả lời!

Vậy:

- Nguyên nhân là do tham nhũng giành ăn?

- Nguyên nhân là do các phe phái của 4S và 3D thanh toán nhau?

- Nguyên nhân là bọn tham nhũng sâu chủa đã no nê, nay muốn hạ cánh an toàn?

- Do Hồn thiêng của người chết vùng dậy để lên tiếng nói?

- Do đảng CSVN muốn tỏ thiện chí để được Mỹ cho vào TPP?

- Do đảng CSVN muốn làm giảm ý nghĩa các nghĩa trang liệt sĩ như được tuyên truyền từ trước tới nay

- Hay do chính quyền muốn tung hỏa mù, đánh lạc hướng toàn dân để rồi cuối tháng 11 này Quốc hội có thể phúc quyết bản Hiến pháp sửa đổi (theo ý đảng) mà không gặp khó khăn nào?

Tất cả còn là một ẩn số.

Cho đến giờ phút này chưa có một nhà phân tích thời cuộc trong hay ngoài nước nào có được câu trả lời thuyết phục cho các ẩn số trên. Tuy nhiên bất kỳ ai cũng thấy một điều là: nếu nhà nước muốn vạch mặt chỉ tên và đưa tội ác của một số nhà ngoại cảm đã tẩn tụi lương tâm làm công việc giả tạo hài cốt của

ƠN ĐẢNG - ƠN CHÍNH PHỦ

.....**Cánh Cờ 07-11-2013**.....

các liệt sĩ thì chỉ việc đưa họ ra tòa (bởi vì bằng chứng sờ sờ ra đó), đâu cần phải dùng đến phương tiện truyền thông cấp quốc gia và quốc tế như thế. Giết gà cần gì đến dao mổ trâu?

Tôi thật sự không biết rồi hậu quả việc này sẽ về đâu, nhưng trước mắt thì có thể khẳng định là để trấn an dư luận, thì những con chốt thí mạng là các nhà ngoại cảm Phan Thị Bích Hằng, Cậu Thụy gì đó, sẽ phải ra tòa lãnh vài cuốn lịch (cái giá quá rẻ cho những gia tài ketchup mà họ được trả công từ quan chức nhà nước), và sau đó thì một số phần mộ trong các nghĩa trang liệt sĩ trên cả nước sẽ được quật lên để thử nghiệm DNA, rồi sau đó lại lễ bái, lại tưởng niệm, lại đèn on đáp nghĩa v.v...? Và tất nhiên ngân sách quốc gia sẽ chi trả cho những công việc cấp thiết này, kể cũng tiền tỷ, do đó bây giờ lại có dịp hồ hởi phân khởi gom tiền, uống Cognac và ca bài như có Bác Hồ trong ngày vui đại thắng! Có khi còn bắn pháo hoa ăn mừng nữa cũng nên.

Để kết luận, tác giả xin lặp lại lời nhắn nhủ của ông bà ta: "Nghĩa tử là nghĩa tận", do đó cho dù với bất kỳ lý do nào, viện bất cứ lý lẽ nào, bởi một vài nhà ngoại cảm bắt lương, hay một số quan chức tha hóa, hay bởi đảng CSVN, một đảng độc tôn và tự nhận đang lãnh đạo đất nước, cũng không có quyền lấy người chết ra để làm phương tiện hầu đạt mục đích của mình. Bởi như thế là bất nhân, bất nghĩa, là vô đạo và vô luân!

Đảng CSVN phải hoàn toàn chịu trách nhiệm về việc làm kinh tởm này.

Melbourne, 4/11/2013

danlambaovn.blogspot.com

**Toàn dân Việt Nam
phải toàn thắng
trong cuộc chiến
giành Hiến pháp
hiện nay với đảng
Cộng sản độc tài
toàn trị !!!**

Cả nước đang nóng lên khi câu chuyện của người tù Nguyễn Thanh Chấn xuất hiện trên mặt báo. Mười năm oan sai là cái cớ để người dân khắp nơi soi lại chính mình trong xã hội mà họ đã cảm thấy nhiều nhưng nhưng chưa thật sự xác định rằng một ngày nào đó chính họ sẽ là nạn nhân của những điều mà mặt báo mấy ngày vừa qua khai thác hết mức.

Nguyễn Thanh Chấn nghiêm nhiên trở thành một trường hợp điển hình về hành vi bất nhân của công an điều tra và sự toa rập của hệ thống tòa án. Hai ngày sau khi hình ảnh của ông xuất hiện trên mặt báo, những người trách nhiệm xa gần từ Bộ trưởng công an, Bộ trưởng Tư pháp, Chủ tịch nước rồi Viện trưởng Viện kiểm sát nhân dân tối cao... tất cả có vẻ hấp tấp tuyên bố trước dư luận báo chí về việc mà họ gọi là phải nhanh chóng đưa những người trách nhiệm ra pháp luật và đồng thời đền bù thỏa đáng cho ông Chấn.

Ông Chấn bị bắt, bị kết án giết người cướp của và cơ quan điều tra đã mang ông ra tòa mà không có vật chứng hay nhân chứng nào. Hội đồng xét xử nghe cáo buộc của Viện kiểm sát và kết luận cuối cùng của thẩm phán Nguyễn Minh Năng với bản án tử hình nhưng sau khi xét rằng cha của bị can là liệt sĩ nên đã ân xá thành chung thân.

Sự sống đối với ai cũng quý và đối với người bị kêu án tử lại càng quý hơn. Con người được sinh ra để chiến đấu cho sự sống còn của bản thân và chân lý này, không ngoại lệ cho bất cứ một ai. Ông Nguyễn Thanh Chấn tuy không phạm tội vẫn thấy mình may mắn không bị tử hình nhờ sự đóng góp máu xương của cha mình.

Trước khi ra tòa và bị nhốt 10 năm, ông Chấn đã trải qua những đêm dài khủng khiếp. Ông bị tra tấn như một gián điệp. Những kẻ trực tiếp tra tấn ông hầu hết đều còn sống và còn đang mang thẻ đảng viên. Kinh nghiệm nghiệp vụ của

những kẻ này dư sức cho họ biết ông Chấn không phải là phạm nhân nhưng động cơ nào thúc đẩy họ làm như vậy?

Thứ nhất chỉ tiêu, thứ nhì máu lạnh

Mỗi một vụ án mạng xảy ra cơ quan điều tra bị cấp trên dán mắt vào ngày đêm không phải vì lo lắng cho vụ án mà vì lo lắng cho chỉ tiêu không đạt được. Áp lực tăng dần tùy theo chi tiết vụ án có lan rộng ngoài xã hội đe dọa tới tính "ôn định chính trị" hay không.

Từ bị áp lực, nhân viên điều tra dễ dàng nhìn thấy ai cũng là kẻ phạm tội. Chỉ cần một chi tiết có vẻ trùng hợp là nạn nhân trở thành tội phạm. Nếu không khai như ý của điều tra viên mà họ gọi là "hợp tác" thì nạn nhân khó thể thoát nhục hình. Trong trường hợp của ông Chấn nhân viên điều tra tiến xa hơn: bắt ông thực hiện hành vi giết người theo kịch bản của công an.

Theo lời kể của ông Chấn với phóng viên tờ Dân Trí: "Ông đã phải thức suốt mấy đêm liền để tập diễn lại hành động giết người của mình. Dùng một người tù khác giả làm nạn nhân để tập bẻ, tập đâm bằng thìa, tập bao giờ cho thuận thực thì thôi. Sau đó, ông Chấn được di lý tới một ngôi nhà dân ở ngoài trại để quay phim thực nghiệm hiện trường trong một buổi sáng".

Lâu dần với cách điều tra như vậy, máu của những con người này lạnh dần với nạn nhân và lạnh cả với chính họ. Cảm giác phạm tội đã chết hẳn, trong mắt loại người này sự đau khổ của kẻ khác là nấc thang danh vọng cho chúng.

Người tù Nguyễn Thanh Chấn bỗng trở thành nổi tiếng. Ông nổi tiếng vì oan khuất, vì con số 10 năm trong trại giam và vì một câu nói sau khi ra tù: "Ơn đảng ơn chính phủ ông mới được tha như được tái sinh một lần nữa".

Ai nghe câu này mà không giận ông?

Phản ứng dư luận cùng giọng

nhau: ông quá u mê không còn thuốc chữa mới nói một câu như vậy. Bởi chính cái đảng, cái nhà nước mà ông mang ơn ấy là kẻ đã tạo chúng cứ giả, ép cung, tra tấn, hành hạ và tạo ra kịch bản bắt ông học cho thuộc về việc ông giết người, điều mà ông hoàn toàn không làm.

Hàng ngàn trang blog, facebook đã thờ dài vì câu nói này. Có người cho rằng ông điên, có người xa hơn cho là ông nên ngồi tù thêm 10 năm nữa để sáng mắt ra.

Thật ra ông Chấn chỉ là một sản phẩm tuyệt hảo của chế độ sau khi bị cây lá bùa "ơn đảng, ơn chính phủ" vào người. Lá bùa ấy sẽ tác động khi người ta gặp một hoàn cảnh bị thương vượt sự kiểm soát của chính họ. Chẳng hạn như trường hợp của ông Chấn.

Ông bị bắt trong một tình trạng bất ngờ nhất. Sau khi bị bức cung, bị giam chung với đầu gấu, bị đánh đập, tra tấn và cuối cùng phải tham gia vở kịch mà cán bộ điều tra đạo diễn. Rồi ra tòa từ bản án tử hình được giảm xuống còn chung thân nhờ người cha liệt sĩ đã tạo cho ông cảm giác rằng số phận của ông chưa phải là chấm dứt.

Cảm nhận may mắn lâu ngày biến thành mang ơn vì mình còn sống, mặc dù sống trong tăm tối và đau đớn khôn cùng. Mang ơn ai thì khá mơ hồ nhưng sự mang ơn đối với ông là có thật nhất là khi vợ ông đã vì ông không ngại gian khó tiếp tục kêu gào cho đến khi đơn của ông được cứu xét, được mang ra ánh sáng và từ đó ông trở về với tự do.

Bản năng tự vệ?

Khi mới ra tù ông không biết rằng chính vợ ông là người phát hiện ra kẻ sát nhân và tố cáo nó với chính quyền chứ không phải tự thân chính quyền điều tra xác minh cho ông.

Ông buột miệng kêu "ơn đảng, ơn chính phủ" không có gì là khó hiểu.

Chính ông Chấn là người hiểu hơn ai hết ý nghĩa việc ông kêu lên câu bùa chú này vì ông nghĩ sự tự do của ông chưa chắc là có thật. Ông vẫn có thể vào tù lại bất cứ lúc

nào và từ đó, bản năng tự vệ khiến ông kêu to lên như để đánh động với đảng, với chính phủ rằng ông là một tín đồ thuần thành của đảng, của chính phủ và quan trọng hơn hết tuy bị oan khiên suốt 10 năm nhưng ông không hề oán giận đảng hay chính phủ.

"Ơn đảng, ơn chính phủ" qua tiếng kêu thông thiết của ông Chấn còn có một tầng ngầm ý nghĩa khác. Nó cho thấy sự sợ hãi của nạn nhân đối với chế độ đã lên tới tột đỉnh, tiếng rên xiết biến thành cảm thán là phản xạ có điều kiện. Ông Chấn có ba điều kiện để tạo thành phản xạ ấy.

Điều kiện thứ nhất: cha ông là liệt sĩ. Nhờ cha mà ông không bị tử hình. Từ tiềm thức tâm lý biết ơn nảy sinh.

Điều kiện thứ hai: vợ ông kêu gào trong 10 năm trường đến nỗi nhiều lần nằm viện tâm thần. Nỗi ám ảnh này làm một người cứng cỏi có thể hận thù mãnh liệt nhưng đối với người yếu đuối nó sẽ vắt kiệt những phản ứng cuối cùng. Khi không còn phản ứng, lời cảm ơn là cách duy nhất để biểu cảm còn việc cảm ơn ai không thành vấn đề.

Điều kiện thứ ba: bốn đứa con thất học, mẹ già như đóm lửa tàn, đói khát hàng ngày tẩn công vào trí não của ông rồi cuối cùng khi gặp lại họ ông bật ra tiếng kêu như một con thú bị thương. "Ơn đảng, ơn chính phủ".

Người có đạo khi gặp trường hợp này sẽ la to: "Tạ ơn Chúa". Người theo tôn giáo khác sẽ kêu lên "Tạ ơn Trời Phật". Ông Chấn cũng cần một chỗ để giải tỏa niềm khao khát ấy nhưng lại không có tôn giáo nào để kêu.

Ông Chấn không bao giờ quên bọn người cùng toa rập mang ông vào tù nhưng mười năm trong tù và những đau khổ do nhà tù gây ra tạo cho ông niềm tin rằng đảng, chính phủ là nơi duy nhất có thể hóa giải tù tội cho ông tự do, mặc dù ông cũng biết rằng sức mạnh của nó là sức mạnh của quái vật, nó có thể cứu mà cũng có thể tiêu diệt.

Niềm tin của ông giống như thờ sơ khai con người tin vào mọi loại thần linh kể cả các quái vật hung ác.

Tin chúng như một cách để tồn tại.

Quái vật trở thành linh thiêng đối với hoàn cảnh của ông Chấn không phải là chuyện diễn giải. Nó logic và đang hình thành khắp nơi trên dải đất Việt Nam.

Nếu không là quái vật thì làm sao một nhân viên điều tra lại có thể ung dung tạo dựng một kịch bản giết người và bắt người khác đóng để sau đó kết tội sát nhân?

Nếu không phải là quái vật thì tại sao từ Chánh án, Hội đồng xét xử, Viện kiểm sát nhân dân, Tòa sơ thẩm và phúc thẩm khi dư sức biết bằng chứng là ngụy tạo vẫn kết án tử hình đối với một con người đang sống bình thường và chưa một lần phạm pháp?

Nếu không phải là quái vật thì tại sao trong 10 năm trời người vợ bất hạnh cùng khổ ấy chạy kêu cứu khắp nơi mà không một cơ quan nào đoái hoài tới dù chỉ là một lời kính chuyên?

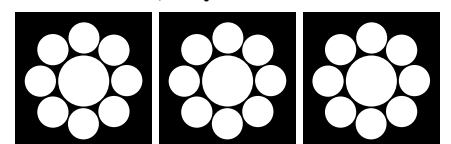
Nếu không là quái vật thì tại sao bản án đã được thi hành gần mười năm, bị can đang nằm trong tù mà phóng viên báo chí vẫn viết bài khơi lại diễn tiến câu chuyện như đang xảy ra và kết luận rằng đã giết người lại còn kêu oan!

Nếu không là quái vật thì tại sao tới hôm nay những tay giết người hay liên can đến vụ án ấy vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật và vẫn lên tiếng như những nhà đạo đức? Bộ trưởng Tư pháp không cảm thấy có liên đới. Bộ trưởng công an lại càng không. Viện trưởng viện kiểm sát tối cao vô can, Thẩm phán tòa án Nhân dân tối cao cũng vẫn còn rất xa với đường ranh trách nhiệm.

Những quái vật ấy nếu không được ông Nguyễn Thanh Chấn quỳ lạy như lạy thần linh với câu bùa chú "Ơn đảng, ơn chính phủ" thì mới là chuyện lạ.

Chuyện lạ hơn: đảng, chính phủ đã trở thành quái vật nhưng vẫn không tự biết mà cứ mãi bàn chuyện của con người.

Cánh Cờ, Việt Nam 07-11-2013

HẢI YẾN & CƠN BÃO PHẠM PHÁP CÔNG KHAI

.....**Đình Tán Lực 11-11-2013**.....

“Lộ ra những căn nhà tóc mái. Lộ ra những đời người trống trải. Lộ ra tàu thuyền chưa kịp trục vớt. Lộ ra cái màu bòn bọt da người. Rồi phải lộ ra thôi không thể gì giấu được. Nhưng tôi đã bật khóc. Khi lộ ra trẻ con. Những đứa trẻ đói ăn. Tóc quăn tiền sử. Ngây ngô và tư lự. Hồn nhiên và già nua. Những đứa trẻ không phải thời của chúng ta. Từ một thuở hồng hoang đi ngược lại. Hoàn toàn lộ thiên. Dưới những căn nhà đổ sập. Hoàn toàn lộ thiên. Dưới những ngôi trường mái tóc. Bao không làm ra những đứa trẻ ấy. Bao chỉ làm lộ ra”

(Đồng Trình)

Với sức gió kinh khiếp của đất trời thịnh nộ, cơn bão khủng Haiyan đã định hướng nhắm đường đổ bộ vào miền Trung. Chưa chi đã có kẻ vượt mặt cơ quan khí tượng mà thêm mắm dặm muối cả miền hư cấu để giết tit là cơn bão lịch sử! Chỉ thiếu lời chào tạm biệt thường ngày của VTV: Chúc quý vị một mùa bão lũ lịch sử với nhiều niềm vui... Còn khán thính giả thì chỉ mong sao cho nàng Hải Yến quạ quọ cau có này sắp chạm đất liền là lập tức quày quả quảy mông đối hướng trở ra biển cả, như phần lớn đường đi các cơn bão vùng Bắc bán cầu đánh vòng từ Đông Nam vòng lên Đông Bắc, cho đỡ khổ dân đen lộ khổ của một vùng đất vốn đã nghèo nhất nước.

Mấy ngày trước, cơn bão án oan (cũng tầm lịch sử) đã phủ chụp dư luận cả nước, cuốn trôi hết cả mớ cặn lòng tin còn sót đọng của người dân đối với quyền sở hữu và đám nhà nước lưu manh này.

Chuỗi tin siêu bão pháp luật tăng cấp từng ngày, cao điểm là ngày 7-11-2013: “ND: Ngày 7-11, UBND thành phố Hà Nội tổ chức mít-tinh chào mừng ‘Ngày Pháp luật nước CHXHCN Việt Nam 9-11’... Việc tổ chức ‘Ngày Pháp luật’ năm nay trở thành đợt sinh hoạt chính trị pháp lý sâu rộng, nhằm phát huy ý thức tôn trọng và chấp hành pháp luật của cán bộ, công chức và nhân dân Thủ đô. Nhân dịp này, UBND thành phố tổng kết Cuộc thi ‘Tìm hiểu Luật Xử lý vi phạm hành chính’ năm 2013. Cuộc thi có 212.727 bài dự thi. Ban Tổ chức trao giải nhất cho đội Công an thành phố Hà Nội”....

“TTXVN: Ngày 7-11, tại trụ sở chính của Liên hợp quốc ở TP Niu Oóc (Mỹ), Đại sứ, Trưởng Phái đoàn đại diện thường trực nước ta tại LHQ Lê Hoài Trung thay mặt Chính phủ

nước CHXHCN Việt Nam ký ‘Công ước của LHQ về chống tra tấn và trừng phạt hoặc đối xử tàn nhẫn, vô nhân đạo hoặc làm mất phẩm giá khác’...”

“(Ngày 7-11)... So sánh với quốc tế, Phó Chủ nhiệm Ủy ban Tư pháp Nguyễn Đình Quyền cho rằng, cơ quan điều tra Việt Nam là một trong những cơ quan giỏi nhất thế giới, phá án rất nhanh”.

Ngay trong dịp tổ chức trọng thị và an toàn Ngày Pháp Luật 2013, với thành tích kỳ tên vào bản Công ước LHQ về Chống Tra tấn, và với khả năng giết giải Giỏi nhất Việt Nam (xử lý tốt) và Giỏi nhất Thế giới (phá án nhanh), nhà nước CHXHCNVN đã hồn nhiên đơn giản hủy bỏ bản án oan 10 năm tù cũ của công dân Nguyễn Thanh Chấn, do bởi sự sám hối và đích thân đầu thú của người tự nhận là hung thủ.

Mười năm trước, chính xác là ba nghìn sáu trăm tám mươi sáu cái thiên thu ngoài đời, ông Nguyễn Thanh Chấn bị bắt khẩn cấp và bị kết án khẩn cấp về tội giết người, nhờ tài phá án nhanh của “cơ quan chức năng” (là CA Bắc Giang) đã kịp thời vào cuộc, cho dù là không một ai có thể trung ra được một người chứng/vật chứng nào trong phiên tòa chớp nhoáng. Bản án hoàn toàn dựa trên cung chứng. Thành tích vang dội này, đặc biệt là điều tra viên đầy nghiệp vụ ép cung Đào Văn Biên, đã được tuyên dương rầm rộ bởi Bộ trưởng Bộ Công an (tại tờ trình số 1358/TT-BCA-X11) và được Trưởng ban Ban Thi đua-Khen thưởng Trung ương (tại tờ trình số 917/TT-BTĐKT) đề nghị khen thưởng và sau đó được Thủ tướng cấp Bằng khen (tại Quyết định số 919/QĐ-TTg) vì đã lập thành tích xuất sắc “trong sự nghiệp bảo vệ chủ nghĩa xã hội”.

Ông Chấn bị thách án tử hình, song vì có “nhân thân tốt” (là con của liệt sĩ có bằng Tổ quốc ghi công), nên được ưu tiên giảm phát, nhằm đề cao tính nhân đạo của nhà nước đã khoan hồng hạ giá bản án tại tòa xuống mức... chung thân. Loại án dựa tuyên vào cung chứng đưa tới hệ quả thảm khốc là mạng người mong manh chực đứt hơi trên tài năng tra tấn lấy giấy khen của công an. Rõ là máu xương của thân phụ ông Chấn, dù đã anh dũng hy sinh cho một dân lãnh đạo dập diu thi đua dim đất nước xuống hàng lụn bại để tự mình trở thành trọc phú, nhưng cũng không

hoàn toàn vô ích, vì dẫu sao cũng đã góp phần cứu được người con khỏi án dựa cột các bùm tại chỗ. Nếu không thì đã chẳng có cuộc liên hoan trùng nhật với Ngày Pháp Luật năm nay nhằm ăn mừng thành tích Giỏi nhất Thế giới của cái cơ quan chức năng (tận lực bức cung cho ra tội và tra tấn đến khi nhận tội) cực kỳ vinh quang kia.

“Nhờ ơn đảng, nhờ ơn nhà nước mà ... tôi được giải oan”. Lời phát biểu đầu tiên của ông Chấn ngay khi ra tù là thiết tha như thế. Một số người vội nghĩ đến cái Hội chứng Stockholm, còn gọi là hội chứng “Bị bắt giữ-Rồi kết thân”, là một hiện tượng tâm lý trong đó đám con tin thể hiện sự đồng cảm/cảm thông và có những cảm xúc tích cực đối với những kẻ bắt cóc họ, đôi khi lên cao đến điểm bảo vệ các mẹ mình đó. Một số người không giấu nổi bức dọc về cái sự thành khẩn biết ơn kẻ hành hạ mình một cách rất đổi ngờ nghếch/ngốc nghếch như thế. Song, như đã từng nghe qua đâu đó một nhân sinh quan rất sến là ...đời không đơn giản, cho nên, lại có nhiều người khác nhất định rằng... muốn đều hơn ông Chấn cũng khó lòng làm nổi!

Cứ cái kiểu từng từng ơn đảng/ơn nhà nước đó, ông Chấn đã lấy cái ngây ngô ra mà nhắc nhở cho rất nhiều người về loại tác giả chuyên ngành tiểu thuyết hư cấu cuộc đời người khác bằng thực tiễn gông cùm tù ngục theo trường phái “kết oan được khen & giải oan được thưởng”.

Ông Chấn đã nhắc nhở cho rất nhiều người về hàng triệu nạn nhân đã “cảm ơn đồng chí Stalin giúp tôi thấy cái tội tà đình của bản thân”, ngay sau những trận đánh đẹp các màn thẩm tra mớm cung và ép cung của KGB ở xứ bầu bạn quốc tế.

Ông Chấn đã nhắc nhở cho rất nhiều người về lời cảm ơn của Phở Nghi nói với Mao Trạch Đông, trong bữa cơm Tết Nhâm Dần 1962 tại Di Niên Đường của nhị vị “nguyên thủ khai quốc và hoàng đế cuối cùng”. Trong hồi ký sau này, Phở Nghi đã viết: “Chúng tôi đã được ngồi ăn cơm, chụp ảnh với vị Chủ tịch vĩ đại của chúng ta. Đây là một ngày hạnh phúc và vinh dự nhất trong cuộc đời mà tôi sẽ không bao giờ quên. Đó cũng là bữa cơm tiếp cho tôi sức mạnh và sự cổ vũ để tôi tiếp tục sống”.

Ông Chấn đã nhắc nhở cho rất nhiều người về hàng vạn nạn nhân đã “ơn đảng/ơn bác” vạch ra muôn vàn tội lỗi cả đời chưa từng nghĩ đến hay biết đến, giờ mới được nghe ra (đến sáng lòng) từ các đội cải cách cùng giai cấp bản nông, và được thấy

ra (đến sáng mắt) dưới ánh đuốc bập bùng của những cuộc đấu tố đầu đình.

Ông Chấn và cơn bão án oan lịch sử đã để lộ ra một Hệ Thống Tư Pháp Sẵn Sàng Phạm Pháp:

Trước tiên là lời thú nhận của Trịnh Hồng Dương, nguyên Chánh án Tòa án Nhân dân Tối cao, đại biểu Quốc hội Việt Nam khóa IX và khóa X, huân chương Độc lập hạng nhì, huân chương Lao động hạng nhất, huân chương Kháng chiến hạng ba, cùng một huân chương Công lý thượng hạng ngoại hạng để đời: **“Luật của ta xử thế nào cũng được”**. Xử sống là sống. Xử chết là chết. Thường là dở sống dở chết. Với tiến trình luận tội chính yếu là chỉ thị và không cần bất cứ yếu tố nào khác, kể cả lương tâm kẻ xử hay dư luận thế giới. Và như thế là **“không có gì bất thường!”**, theo lời bình của đại tá Nguyễn Văn Chức, Chánh Văn phòng kiêm nhiệm Phát ngôn viên của CA tỉnh Bắc Giang.

Luật của ta, từ ngã ba đầu đường khách mệnh, đã trở thành vũ khí trả thù của đảng nhắm vào bất cứ ai lọt vào tầm ngắm của đảng, thông qua những cặp mắt cú cùng bầu máu lạnh của lãnh đạo và những “người thi hành công vụ”.

Luật của ta, từ thuở “cách mạng thành công”, đã trở thành phương tiện gìn giữ ổn định xã hội hầu phục vụ cho sinh mệnh chính trị của lãnh đạo, và có chức năng chính là biến mọi công dân thành hình sự có tiền án.

Luật của ta, từ bấy tới nay, vẫn mang tính đại trà và linh động tùy chọn:

- “Nghỉ can” có thể bị bắt cóc tại nhà, tại sở, tại sân bay, tại khách sạn...; bị ép xe trên đường, bị ép xuống trên sông...; bị xiết cổ/cặp hông/quạt tay/khiêng ngửa/xóc ngược/đạp mặt/chích thuốc/quăng xe/bị mất...

- “Nghỉ can” có thể bị “mất tích” bằng bao bố nhận sông hoặc nhiều hình thái khác; bị gậy quật gãy cổ ngay tại lề đường; bị đạn chỉ thiên thủng đùi xuyên xương chậu; bị súng cướp cò thủng bụng dưới; bị ngã xe vỡ sọ; bị tạt a-xít; bị chặn xe nện đá vào đầu giữa lộ; hoặc bị đánh “cho mất khả năng đàn ông luôn”...

- “Nghỉ can” có thể tự ý kết liễu mạng sống của chính mình, ngay tại đồn công an, bằng thất lưng, bằng áo xé, bằng cả dây cột giày...; hoặc tự đánh vào người cho nứt sọ/bể phổi/nát gan/gãy bẹ sườn/dập lá lách...

Trong nhiều trường hợp, việc khám nghiệm thi thể bởi pháp y là điều

không cần thiết. Trong mọi trường hợp, nạn nhân đều được cơ quan chức năng tuyên bố đã chết đúng quy trình.

- “Nghỉ can” có thể ngắn gọn gặt đầu cung khai đúng theo kịch bản mới ý của các tác giả tiểu thuyết hình sự giỏi nhất nước, để sống sót; để ngấm nghĩ về các định nghĩa mới của các con người mới, về các từ giải phóng mặt bằng/cưỡng chế thu hồi đất đai...; để nghe báo chí trong luồng ra tay diễn giải các kịch bản hình sự đính kèm theo những “đề nghị mức án thật nặng để giáo dục quần chúng”...; và để đợi ngày ra tòa.

- Trước ngày xử, nhiều gia đình “nghỉ can”, bấy giờ tự động biến thành “bị can”, chỉ được báo tin không đầy 24 giờ (như tại Mỹ Yên); có gia đình không hề hay biết (là do lỗi của nhân viên phát thư!). Ngay cả luật sư cũng không được thông báo, và chỉ được gặp thân chủ vài chục phút ngay trước giờ xử...

- Trong ngày xử “công khai”, phòng xử thường chặt cứng công an chìm/nổi/nhân dân tự phát... chỉ chờa đủ chỗ cho một người thân của “nghỉ can” vào dự, hoặc hoàn toàn hết chỗ càng tốt. Tất nhiên, mọi phương tiện ghi âm/ghi hình đều bị cấm tiệt.

- Trong ngày xử “công khai”, các đòi hỏi của luật sư để đổi chất về các luận cứ buộc tội và giá trị của các tang chứng v.v... có được phát biểu hay không, hoặc dài ngắn ra sao, là hoàn toàn tùy thuộc vào tình trạng vui buồn tại chỗ của chánh án.

- Trong ngày xử “công khai”, không một nhân dân nào được phép lai vãng, không những trước sân tòa, mà cả khu vực quanh tòa. Tòa án trở thành một pháo đài đầy ngựa sắt/bảng cấm/dây chằng/xe buýt/vòi rồng... Tất nhiên, toàn bộ khu vực sẽ...bỗng nhiên mất sóng.

- Trong ngày xử “công khai”, khu vực quanh tòa sẽ đặc kín công an/băng đờ/áo xanh/côn đờ... có khi lên đến số nghìn, gấp mười lần số người thả bộ quanh tòa hóng chuyện hoặc đám đông cầm bảng “con/em/anh/chi/bạn tôi vô tội”, đương nhiên trở thành vùng bẫy để quất nạt, đánh đập, tịch thu máy ảnh/iPad/iPhone và bắt thêm những “nghỉ can” khác, về tội công khai theo dõi phiên tòa, tức là coi như...công khai phản động.

Ông Chấn và cơn bão án oan lịch sử đã để lộ ra không chỉ cái tỷ lệ giải oan trôm trèm một phần chín mươi triệu. Nó để lộ cả cái định hướng quật ngã đối thủ từng ban giấy khen cho công an Bắc Giang về thành tích bắt

oan nạn nhân cho đầy chỉ tiêu.

Chứ không thì kể cũng khó hiểu về thời điểm ra đầu thú của hung thủ (chưa biết thiệt giả), sau 10 năm lẩn trốn thành công và không có một chỉ dấu nào đe dọa là sẽ bị đưa ra ánh sáng ngoài đường hầm. Nhất là khi chính phủ đang chạy đua lập những thành tích khác để vào hội đồng nhân quyền LHQ, để gia nhập TPP, để mua vũ khí tối tân, hoặc chỉ đơn giản là chứng tỏ là “có một số cải tiến cụ thể thấy được về nhân quyền”!

Ông Chấn và cơn bão án oan lịch sử đã để lộ ra không chỉ các kỹ thuật bức cung của công an, xuống đến mức chi tiết vượt hẳn ra ngoài sức tưởng tượng có thể có của một bộ phận không nhỏ nhân dân. Có thể ra ngoài cả sức tưởng tượng của Hội đồng NQ/LHQ, có khi là của cả các cựu nhân viên Nazi hay KGB còn sống tới nay.

Nó để lộ ra cả cái cán cân công lý có buộc sẵn một bên cái công trạng (con liệt sĩ được giảm án tử, kẻ “thi hành công vụ” giết người lãnh án treo...).

Ông Chấn và cơn bão án oan lịch sử đã để lộ ra nỗi sợ hãi cao độ của triều đình, thông qua những trận đánh hợp lực của “ba bộ đồng tình bóp nát nhân dân”: Bộ Chính trị, Bộ Công an và Bộ Tư pháp; thông qua mọi biện pháp sử dụng xuyên suốt quá trình áp dụng luật; thông qua phản ứng đối phó tùy tiện và đầy mâu thuẫn đối với nhân dân theo nhịp độ ngày càng nhạt...

Lý do? Nhân dân đã nắm rõ nguyên tắc sống còn của nhà cầm quyền: 1) Mọi chế độ độc tài càng hành xử thô bạo và tùy tiện thì càng rõ là họ rất yếu và rất mực lo sợ độ dài của những ngày tàn; và 2) Qua những chỉ dấu chín muồi đó, người dân càng biết đâu là những hành động hiệu quả và đâu là điểm cần dồn sức.

Ông Chấn và cơn bão án oan lịch sử đã để lộ ra những câu hỏi sinh tử khác:

- Liệu là còn bao nhiêu nghìn ông Chấn khác hiện ở trong tù và bao nhiêu vạn ông Chấn khác sắp vào tù?

- Còn hàng ngàn vụ án oan mới, đang diễn ra và sắp diễn ra, thì sao?

- Chừng nào mới hết những lời khai trước tòa thường khiến chánh án mắc bệnh điếc tai: “Người ta xúi (nhân tội), chứ em không làm”.

- Chừng nào mới hết những trường hợp bị bắt tù 32 năm không ra tòa như cụ ông Tôn Thất Tần?

- Chừng nào mới hết tình cảnh công dân vào tù không bởi vi phạm điều luật nào, mà bởi sắc luật 003 do

Hồ Chí Minh ký 2 năm trước khi chết, như trường hợp người tù xuyên thế kỷ Nguyễn Hữu Cầu?

- Bao giờ thì những người lương thiện lãnh án tù vì lòng yêu nước được thả?

- Vợ con của những người tù oan phải chạy hàng nghìn cửa, đến lúc nào mới được ngó tới?

- Đặc biệt các nạn nhân đã, đang, và sẽ tiếp tục chết trong đồn công an thì ai sẽ giải oan cho họ?

- Sau những án oan chung thân và tử hình, liệu là lãnh đạo tối cao của đảng sẽ dùng những chiêu thức nào khác để lấy sinh mạng nhân dân ra mà đấu đá lẫn nhau?

- Đến khi nào người ta mới thôi nhắc nhở chủ tịch nước rằng “đừng quên anh là con nhà luật!”?

- Khi nào thì tới phiên bản thân mình hoặc người thân của mình nhận lãnh án oan?

- Khi nào mới dứt chuyện thiếu niên VN tự tử để tự mình oan với bạn bè/hàng xóm vì bị CA bắt giữ và làm nhục?

- Do đâu mà mỗi người dân Việt trở thành con tin của một hệ thống tội ác có tổ chức?

- Bằng cách nào giải quyết tình trạng công khai phạm pháp của bộ công an và bộ tư pháp để đánh đổi sinh mạng nhân dân lấy thành tích và giấy khen?

- Cách nào để tách rời ngành tư pháp ra khỏi lưới dây giết của lãnh đạo đảng, và giới luật sư không còn là những cây kiềng bonsai trang trí sân tòa?

- Cốt lõi án oan ở đâu và làm sao để chấm dứt tận gốc thảm họa “tập đoàn phạm pháp bỏ tù từng người lương thiện” này?

Ông Chấn và cơn bão án oan lịch sử đã để lộ ra một câu trả lời rất ráo:

Không có cách nào khác ngoài việc dẹp bỏ chế độ độc tài hiện nay để xây dựng một thể chế pháp quyền do chính dân làm chủ.

11-11-2013 – Lay tạ Ông Trên: cơn bão Hải Yến đã đổi hướng quay ra biển rộng chơi. Nhân dân đã có thể tập trung vào việc chống trả cơn bão con tin và tù oan còn lại ở Ba Đình kia.

Hội chứng tự xử & tù oan

.....**Văn Quang 11-11-2013**.....

Vài năm gần đây, ở VN thường có hiện tượng người dân đứng ra tự xử những sự việc nghiêm trọng, ảnh hưởng nặng nề tới đời sống người dân. Những sự việc lẽ ra chính quyền có bổn phận phải giải quyết nhưng chờ đợi “mòn răng” cũng chẳng cơ quan nào chịu ngó tới. Thế nên họ phải đứng ra “tự xử,” bởi tự xử là tự cứu mình. Hiểu theo nghĩa mạnh hơn là không tự cứu là tự tử. Người ta không thể đứng nhìn quyền lợi của mình từ tinh thần đến miếng ăn, bỗng dưng bị cướp đoạt mà không ai can thiệp. Sống như thế khác gì thú rừng, kẻ mạnh cứ việc ăn thịt kẻ yếu. Sống trong xã hội loài người, có tổ chức, có pháp luật, vậy mà pháp luật ngó lơ hay xử theo kiểu muốn xử sao cũng được, như thế người dân gọi là “luật rừng” chẳng sai tí nào.

Chờ được và má đã sưng

Vì chà đạp, vì phần nộ, người dân phải cùng nhau đứng lên tự bảo vệ mình, bắt cần tới pháp luật, bởi họ chẳng thể tin vào cái gì bảo vệ cho mình nữa. Ăn cướp của họ thì họ giết, xử oan cho họ thì họ trả thù, đánh họ thì họ đánh lại. Họ thừa biết như thế là phạm pháp, nhưng họ vẫn phải làm. Họ sẵn sàng đứng trước pháp luật nói rằng chúng tôi đã làm đúng. Từ đời ông cha chúng ta đã có câu “chờ được và má đã sưng,” nếu cứ để kẻ cắp xông vào nhà không kháng cự, chờ tới lúc quan đến thì đã mất mạng rồi. Tình thế đó buộc họ phải làm như vậy. Nếu pháp luật nghiêm minh, các ông được gọi là cơ quan công quyền chịu khó đến gần dân hơn, giải quyết kịp thời từ việc nhỏ đến việc lớn thì chuyện “tự xử” đã không xảy ra. Và ngày càng nhiều nơi người dân tự xử càng lan rộng. Người dân hết đường rồi, buộc phải cùng nhau giải quyết một sự việc nào đó có liên quan tới cuộc sống thiết thân của mình.

Từ một việc nhỏ

Một sự việc rất nhỏ như mất trộm một con chó, chủ nhà gửi đơn đến thưa Ủy ban Nhân dân phường, xã, nhưng Ủy ban coi đây là chuyện thường ngày, chẳng thêm để ý đến. Từ một việc nhỏ không thêm giải quyết, nạn trộm chó lan ra khắp làng, khắp xã. Mười nhà có chó thì đến 7-8 nhà bị bọn “đạo chó” đánh bả và cướp mất tầm. Bọn này rất nhanh, chỉ trong vài phút là chú chó khôn tới đâu cũng nằm gọn trong bao đưa về quán “Cày tơ 7 món” ngay. Những con chó

ở vùng nông thôn thường được coi như một vật nuôi trong nhà, không khác gì người thân. Một nhà xót xa rồi đến trăm nhà xót xa, chính quyền vẫn “trơ như đá vung như đồng.” Người dân phần chít, bèn tự tổ chức “đội quân chống giặc trộm chó.” Họ mai phục theo kiểu đánh du kích, chờ chú trộm vào cuộc là nhảy ra bắt, trộm chạy khó thoát với cả làng cả xóm bao vây. Có người mất chú chó quá tình khôn, quá thân thuộc nên không nín được tức giận, cầm gậy phang tới tấp. Một người đánh rồi cả làng cùng xúm lại đấm đá tội bời cho hả giận.

Như ở Nghệ An, bắt được chú trộm chó, dân không đợi chính quyền đến xử mà họ tự xử bằng cách đốt xe của chú trộm và đánh chết luôn. Khi công an vào cuộc, cả 300 người cùng ký đơn nhận tội. “Cả làng tôi có tội giết người đấy, các ông có bỏ tù thì cho cả làng tôi cùng đi tù.”

Chính quyền sẽ xử ra sao? Và lỗi tại ai mới xảy ra cơ sự này? Những anh già lắm cảm như tôi không trả lời được. Có lẽ phải nhờ đến “ba tòa quan lớn” VN trả lời giùm.

Đến chuyện lớn

Chiều 29/10 vừa qua, thảo luận về công tác phòng chống vi phạm pháp luật, đại biểu Nguyễn Thanh Hồng dẫn lại vụ nhà máy thuốc sâu chôn chất độc xuống lòng đất của Công ty Nicotex (Thanh Hóa) và cho rằng không thể nói chính quyền, công an không biết, bởi nhiều lần thanh tra, kiểm tra nhưng kết quả vẫn bảo đảm an toàn. Còn người dân đã thưa gửi nhiều năm, phản ánh lên nhiều cấp nhưng đều không được giải quyết. (Tôi đã tường thuật với bạn đọc chi tiết sự “vô cảm” này trong bài viết ngày 20-9-2013).

Ông Hồng nói: “Đây là một vụ việc điển hình, nhiều nơi khác đang diễn ra những sự việc tương tự. Những vi phạm trong khai thác khoáng sản, vàng... rõ ràng có sự bao che, tiếp tay của chính quyền địa phương, cơ quan quản lý. Hoặc họ thờ ơ, sợ va chạm nên không phát hiện hoặc nếu có thì cũng không xử lý nghiêm.”

Ông kết luận: “Tất cả đều dẫn đến hệ lụy niềm tin của nhân dân vào chính quyền địa phương, cơ quan chức năng ngày càng suy giảm. Từ đó, dẫn đến việc người dân tự xử trong một số vụ vi phạm pháp luật mà không để chính quyền, CAn xét xử.”

Không chỉ bao che mà còn là

hợp tác

Ông Hồng đã nói đúng về sự bao che, tiếp tay của chính quyền địa phương. Hãy nhìn vào vụ án Dương Chí Dũng thì đủ rõ. Sau khi tham nhũng bị lộ, Dương Chí Dũng được những quan có đầy đủ quyền hành và giang hồ “có số có má” tại TP Hải Phòng tổ chức cho Dương Chí Dũng đi trốn. Đó là sự liên kết của “xã hội đen” với các quan to.

Từ vụ án này, ai cũng thấy được rất rõ “đường dây” liên hệ mật thiết giữa những người có quyền và bọn cầm đầu đám du đặng, ma cô, đầu gấu, buôn lậu ma túy... gọi chung là “xã hội đen.” Giữa “xã hội nhà quan” và “xã hội đen” có mối liên kết chặt chẽ, cứu giúp nhau tận tình. Nhiều chuyện làm ăn phi pháp có “bảo kê” vững chắc phía sau. Nhìn lại vụ án Năm Cam hơn 10 năm trước sẽ thấy cụ thể hơn.

Với sự hợp tác kín đáo, có tổ chức, có quyền hành như thế thì đừng hỏi tại sao dân đi thưa mà các quan làm ngơ. Chẳng phải chỉ có ở Hải Phòng, đó chỉ là đám bèo nổi qua một vụ án, còn cả một tầng băng dày đang trôi ngằm từ tỉnh này sang thành phố khác. Chỉ có anh dân đen là chịu thiệt. Không “tự xử” thì làm cách nào đây? Cho nên nhận xét của ông đại biểu Nguyễn Thanh Hồng là hoàn toàn đúng.

Đời sống văn hóa, xã hội của đất nước đang có quá nhiều bất công

Chính vì những nhận xét này mà phiên thảo luận những vấn đề kinh tế - xã hội ngày 30-10 đã nóng hổi lên. Các ông đại biểu Quốc hội bày tỏ lo lắng trước tình trạng người dân “tự xử” thay cơ quan thực thi pháp luật đã và đang xảy ra khắp nơi, mà nguyên nhân không nhỏ xuất phát từ sự thiếu niềm tin vào chính quyền sở tại.

Vài ngày trước phiên họp ngày 30-10 của Quốc hội, hàng ngàn người dân đã tập trung trước cổng UBND huyện Tư Nghĩa (tỉnh Quảng Ngãi) để phản đối việc nạo hút cát gây nên tình trạng sạt lở khiến tuyến Quốc lộ 1A bị kẹt trong nhiều giờ.

Kêu ca, đề nghị, khiếu kiện nhiều song không được chính quyền nơi đó giải quyết thỏa đáng đã dẫn tới việc người dân một số địa phương ở Hải Phòng, Hải Dương, Thanh Hóa... dựng lều lán phong tỏa đường ra vào của các doanh nghiệp gây ô nhiễm.

Ông Huỳnh Ngọc Đáng, Đoàn Đại biểu Quốc hội tỉnh Bình Dương nói: Thực trạng dân “tự xử” ngày càng nhiều và trên nhiều lĩnh vực đời sống xã hội. Các đại biểu Quốc hội trong

phiên thảo luận này phải thốt lên rằng đời sống văn hóa, xã hội của đất nước đang có quá nhiều bất công. “Đó là tâm trạng bất an và suy giảm niềm tin của người dân với những cán bộ nhà nước mà đỉnh điểm là hiện tượng người dân “tự xử.”

Tại sao lòng dân không yên

Theo ông Bùi Văn Phương, Phó trưởng Đoàn Đại biểu Quốc hội tỉnh Ninh Bình, kẻ hở của pháp luật đang khiến “lòng dân không yên.” Ông Phương lấy ví dụ tình hình tội phạm băng nhóm, đâm thuê chém mướn phát triển mạnh trong thời gian qua gây bức xúc dư luận có liên quan đến cáu chuyện cho vay nặng lãi, cá độ. Tuy nhiên, pháp luật hiện nay chưa xem xét đằng sau của câu chuyện đó là gì, kịp thời phát hiện để điều chỉnh. Tình trạng cho vay nặng lãi, cầm đồ hiện nay khi xảy ra tranh chấp, đưa nhau ra tòa vẫn được coi là tranh chấp dân sự chứ chưa phải hình sự.

Ông Phương nói: “Nếu cứ nhìn nhận dưới góc độ dân sự thì cực kỳ phức tạp, không răn đe được, của đau con xót sẽ nảy sinh việc thuê người đòi nợ và chuyện băng nhóm xã hội đen tự xử nhau. Nhiều chuyên gia luật và cá nhân tôi cũng cho rằng phải sửa cái này đi, phải hình sự nó để tránh những vấn đề phức tạp.”

Nói thẳng ra, đã từng có rất nhiều vụ nhà các ông được gọi là “lãnh đạo” bị ném đá, bị đốt, bị phá phách và cũng không ít trụ sở bị “kẻ xấu” xông vào đập phá, thậm chí hành hung. Chẳng người dân nào bỗng dưng muốn gây sự với các quan cả. Tất nhiên phải có những nguyên nhân sâu xa, bị chèn ép, bị đè đầu cưỡi cổ, uất ức quá nên đành phải liều “tự xử” thôi.

Trách nhiệm của Quốc hội đến đâu?

Thật ra trong những phiên thảo luận vừa qua của các ông bà đại biểu quốc hội VN đã chỉ ra hàng loạt điểm yếu kém trong bộ máy hành pháp, có cả những lời chỉ trích rất gay gắt với những tội tham nhũng, công kênh, trì trệ... Nhưng cũng có người bàn rằng có làm thì có sai, nhưng ông không làm chỉ đứng ngó thì chẳng có gì sai cả. Điều đó cũng đúng. Nhưng ông đại biểu Dương Trung Quốc lại có một ý kiến khác. Ông nói, “Lâu nay, mọi thất thoát lãng phí hay tham ô ngân sách của nhà nước chỉ dồn hết trách nhiệm vào Chính phủ, Quốc hội và đại biểu Quốc hội luôn tự cho mình vô can trong những sai phạm của bộ máy hành pháp.”

Ông Quốc nhấn mạnh đến trách nhiệm của Quốc hội phải chịu trách nhiệm trước nhân dân như người

được ủy thác. Còn Chính phủ chỉ chịu trách nhiệm trước Quốc hội.

Đó là lời “nhận lỗi” của ông Dương Trung Quốc. Cho nên các đại biểu không phải chỉ nói “cho sướng miệng,” nói để lấy điểm với nhân dân rồi lại cho qua, mọi thứ vẫn y như cũ. Quốc hội cũng phải chịu trách nhiệm về mọi tệ nạn xã hội đã và đang xảy ra.

Nhưng còn nhiều vụ dân muốn “tự xử” cũng không được, bởi bị kết án nằm trong tù rồi, làm sao tự xử được! Phải nhờ công lý xử cho mình. Vác đơn đi kiện như kiện củ khoai, từ đó xảy ra nhiều vụ án oan sai rất đau lòng. Một vụ án oan hiện đang làm chần động dư luận cả nước, người dân hết dám tin vào công lý.

Mười năm tù oan, vợ điên, con thất học, bị cả làng khinh bỉ

Vụ án này đang tràn ngập trên khắp các trang báo, bạn đọc báo nào ở VN cũng thấy nhiều chi tiết rất đáng chú ý. Nhưng điều đáng chú ý nhất lại là tâm trạng của người dân, một “người dân thực thụ” đang sống trên đất nước VN này. Tức là anh dân đen, không hề quen biết một thể lực nào, chỉ biết làm ăn chân chỉ. Bên cạnh sự phẫn nộ tất nhiên của con người, có lúc người dân cay đắng và tự đặt mình vào trường hợp bị bắt oan. Thoảng một chút lo sợ là tâm trạng chung. Họ biết trông cậy vào đâu?

Nếu bị bức cung, ép cung, họ phải nhận bừa một tội nào đó để khỏi bị đánh, rồi cũng như ông Nguyễn Thanh Chấn bị tù oan tới 10 năm, vác đơn đi từ cửa nhỏ để cửa lớn vẫn chẳng có kết quả gì. Chỉ đến khi kẻ gây ra tội ác tự đứng ra đầu thú mới được minh oan. Khi đó khi gia đình đã tan nát rồi, vợ phát điên, con bỏ học, cả làng khinh bỉ xa lánh.

Nỗi tủi nhục ấy rất có thể rơi vào bất kỳ một người dân nào đó đang sống yên lành. Nỗi lo tuy có vẻ mơ hồ nhưng có thật. Số phận của một con người đã bị vùi dập đến tận cùng bởi cách làm tắc trách của một số cơ quan công quyền. Ông Chấn là con của liệt sĩ còn bị tù oan thì anh dân đen, trên không chẳng, dưới không rể còn dễ dàng bị tù oan hơn nhiều.

Thật ra phải coi ông Chấn đã bị thi hành án tử hình rồi nhưng là con liệt sĩ nên được giảm án còn tù chung thân. Một độc giả đã viết trên báo Người Lao Động: “Khủng khiếp quá, lỡ một ngày không may mình cũng giống như ông Chấn thật, thì sao nhỉ.” Nỗi lo đó của người dân là có thật.

Vụ án đi lòng vòng qua nhiều cửa, nhiều cấp, nhiều tòa nên nó rối tinh rối mù, dài lòng thòng với hàng chục

lời vừa nhận lỗi vừa trần tình và hàng ngàn ý kiến của mọi người dân... Tôi chỉ tóm tắt rất gọn nội dung để bạn đọc dễ hiểu.

Vụ án hiếp dâm, giết người 10 năm trước xảy ra như thế nào?

Theo thông báo của Viện Kiểm sát Nhân dân (KSND) Tối cao, ngày 15-8-2003, tại thôn Me, xã Nghĩa Trung, huyện Việt Yên, (tỉnh Bắc Giang) xảy ra vụ án giết người, nạn nhân là chị Nguyễn Thị Hoan. Nạn nhân bị nhiều vết thương ở đầu, mặt, bụng làm đứt động mạch, chảy máu và mất máu cấp... dẫn đến tử vong.

Cơ quan cảnh sát điều tra Công an tỉnh Bắc Giang sau đó đã ra quyết định khởi tố vụ án "giết người" và đến ngày 29-9-2003 ra quyết định khởi tố bị can và ra lệnh tạm giam đối với ông Nguyễn Thanh Chấn về tội danh giết người.

Ngày 26-3-2004, TAND tỉnh Bắc Giang mở phiên tòa sơ thẩm xét xử bị cáo Nguyễn Thanh Chấn và đã ra bản án tuyên bị cáo phạm tội giết người với mức án tù chung thân. Tiếp đó, ngày 26 và 27-7-2004, Tòa phúc thẩm, Tòa án (TAND) tối cao tại Hà Nội xét xử phúc thẩm vụ án, tuyên y án sơ thẩm.

Đáng chú ý, trong khi bị điều tra bị cáo có khai nhận hành vi giết người nhưng tại các phiên tòa sơ thẩm và phúc thẩm, bị cáo không nhận tội. Trong trại giam, phạm nhân Nguyễn Thanh Chấn tiếp tục kêu oan và bị ép cung. Trong đơn kêu oan đề gửi Thanh tra Bộ Công an, ông Chấn viết rõ:

Ngày 30-8-2003, ông nhận được giấy mời lần 1 đến Công an huyện Việt Yên để làm việc. Cụ thể, cơ quan điều tra lấy dấu chân và dấu vân tay, đồng thời hỏi ông có biết gì về cái chết của cô Hoan, ông trả lời không biết gì cả. Đến 20-9-2003, ông nhận được giấy triệu tập lần 2 và vẫn trả lời không biết gì về cái chết của cô Hoan. Sáng hôm sau, ông đến theo hẹn thì cán bộ Nguyễn H.T. lại lấy dấu chân, dấu tay nhiều lần rồi tra hỏi, đánh ông rất đau. Từ đó, khoảng 6 cán bộ thay nhau canh ông suốt đêm này sang đêm khác không cho về và không cho ngủ, dọa nạt, ép buộc ông. Đơn viết: "Cán bộ Trần N.L bắt tôi vẽ dao, tôi không vẽ loại dao gì lại bảo cho mày cái búa vào đầu cho mày chết bây giờ. Cán bộ H.T trên tay lúc nào cũng cầm dao hăm dọa, ép buộc tôi phải nhận. Tiếp đó, cán bộ Ngô Đ.D đọc và bắt tôi viết đơn tự thú ngày 28-9-2003. Thế là đến chiều chuyển tôi về trại Ké - Bắc Giang."

Nguyên do xảy ra vụ án

Luật sư Nguyễn Đức Biền, người

bào chữa cho anh Chấn cho biết: Theo cáo trạng, ngày 15-8-2003 tại thôn Me, xã Nghĩa Trung, huyện Việt Yên, Bắc Giang tổ chức bóng đá giao hữu, vợ chồng Nguyễn Thanh Chấn bán nước ở sân. Khi tan trận, chị Chiến (vợ anh Chấn) bảo chồng đi múc nước. Trên đường đi qua nhà Hoan, nhìn thấy cô từ nhà tắm đi ra, Chấn vào sàm sờ. Bị Chấn khống chế, Hoan đập vỡ chai bia để tự vệ. Chấn rút dao bấm trong người ra đâm nhiều nhát và dùng tay đập đầu Hoan xuống đất cho đến chết. Toàn bộ vụ án chỉ có vậy.

'Cơ quan tố tụng hồ đồ'

Luật sư Biền nói, "Đọc và nghiên cứu hồ sơ, tôi thấy những chứng cứ trên "lông lẻo," hơn nữa nhân chứng không có. Viện kiểm sát cho rằng dấu chân hung thủ để lại hiện trường khớp với dấu chân của Chấn, nhưng kết luận này là hồ đồ vì đó là dấu chân chứ không phải vân chân. Với những người có khổ bàn chân tương đương nhau, khi uớm vào sẽ vẫn vừa.

Còn một tình tiết quan trọng là theo cáo trạng, Chấn khai có dùng con dao trong người để đâm hung thủ, dao bị gãy tại hiện trường, Chấn cầm chuôi về sau đó vứt tại một bãi sắt vụn. Thế nhưng cơ quan điều tra lại không tìm được hung khí đó.

Thời điểm xảy ra vụ án mạng, có người chứng kiến Chấn cho người gọi nhờ điện thoại, bảng kê cuộc gọi do bưu điện cung cấp cũng xác định cuộc gọi lúc hơn 7 giờ chiều. Đó là một chứng cứ ngoại phạm.

Nhận định nhân chứng vụ giết người không có, các chứng cứ thì lỏng lẻo, tôi đề nghị tuyên bị cáo vô tội nhưng tòa không chấp nhận."

Hậu quả của bản án này khiến bốn đứa con của anh Chấn đều phải bỏ học vì không chịu được búa rìu dư luận. Vợ anh Chấn phải nhập viện tâm thần cách đây 2 năm sau hơn 8 năm kêu oan cho chồng. Vừa nuôi con nhỏ vừa vì cả làng khinh bỉ.

Một người đàn ông sống cùng làng, không muốn nêu tên, cho hay: Mẹ con chị Chiến khổ vô cùng. Nhiều người tin anh Chấn bị oan nhưng họ sợ vạ lây điều tiếng, nên chẳng còn dám đi lại như trước, chứ chưa nói tới chuyện giúp đỡ. Ngoài ra, người nhà anh Chấn đi tới đâu cũng bị người làng bàn tán sau lưng. Năm mẹ con cứ thui thủi với nhau ngày này qua ngày khác. Người này kể, "Tôi gì tôi không biết, nhưng cái tội hiếp dâm, cướp của rồi giết người thì nó kinh khủng vô cùng. Như ở quê tôi thì có gột rửa tới mấy đời cũng không hết tai tiếng." Nổi oan khổ, nhục nhân

đó ai chịu trách nhiệm?

Thủ phạm chính đầu thú

Sự việc chỉ sáng tỏ khi bắt ngờ ngày 25-10-2013, tên tội phạm thực thụ là Lý Nguyễn Chung (người cùng thôn) đã ra đầu thú và khai nhận đã thực hiện hành vi giết chị Nguyễn Thị Hoan vào tối ngày 15-8-2003 để cướp tài sản.

Tại cơ quan điều tra, Lý Nguyễn Chung khai nhận đã giết bà Hoan để lấy tiền và hai chiếc nhẫn vào tối 15-8-2003. Sau khi giết bà Hoan, Chung về nhà thay quần áo dính máu ra ngâm ở chậu. Đến khoảng 4g sáng hôm sau, mẹ Chung (bà Nguyễn Thị Lành) giặt quần áo thấy trong nước ngâm bộ quần áo của Chung có màu hồng nên gọi Chung dậy hỏi: "Có phải hôm qua mày làm chuyện đó không?" Chung đã thừa nhận. Bà Lành và ông Chúc (bố Chung) đã bảo Chung về quê ở Lạng Sơn. Chung về Lạng Sơn kể lại sự việc và đưa hai chiếc nhẫn cho Lý Văn Phúc. Số tiền lấy được của chị H. đếm được 59,000 đồng, Chung tiêu hết, sau đó trốn vào Đắc Lắc làm ăn.

Nhờ vậy ông Chấn được minh oan. Chiều 6-11, 2 bản án sơ thẩm và phúc thẩm tuyên ông Nguyễn Thanh Chấn tội giết người đã chính thức được hủy bỏ xong để chính thức trở thành người vô tội ông Chấn còn phải đợi kết thúc điều tra, xét xử vụ án giết người, tuyên đúng người có tội.

Đền bù cho ông Nguyễn Thanh Chấn

Chủ tịch nước yêu cầu khẩn trương minh oan, đền bù, khôi phục đầy đủ quyền lợi hợp pháp của người bị oan; điều tra, làm rõ, xử lý nghiêm minh người phạm tội và những sai phạm của các tập thể, cá nhân thuộc các cơ quan tiến hành tố tụng đã điều tra, truy tố, xét xử oan đối với ông Nguyễn Thanh Chấn và báo cáo chủ tịch nước kết quả đã giải quyết.

Chúng ta hãy đợi kết quả này. Tuy nhiên nếu tội phạm thực thụ đó trốn biệt tăm hoặc lẩn ra chết thì vụ án mãi mãi đi vào đêm tối. Đó là cách làm việc thiếu trách nhiệm, vô cảm của các cơ quan, viện kiểm sát và các cấp tòa án tại tỉnh Bắc Giang. Số phận của một con người đã bị vùi dập đến tận cùng. Không thể có thứ gì đền bù lại cho danh dự và 10 năm tù dài đằng đẵng đầy đau khổ mất mát kia.

Văn Quang viết từ Sài Gòn

